DIABOLICUL

DR. FU MANCHU

SAX ROHM

...lei
...35+1

COLECȚIA MISTER

No. 9

SAX ROHMER

DIABOLICUL FU-MANCHU

(THE DEVIL DOCTOR)

Traducere de

ȘTEFAN GHERASE

Biblioteca personală
Nr. TOP PETRU

EDITURA „DANUBIU"

STR. Dr. ISTRATI No. 10, — BUCUREȘTI

Of. Reg. Com. 1395/941

COLECȚIA „MISTER”

CELE MAI BUNE ROMANE POLIȚISTE

AU APARUT:

1. Omul fără cap
de H. de Vere Stacpoole

2. Fantoma care ucide
de Guillaume Livet

3. Gazul Infernal
de Agatha Christie

4. Expresul Albastru
de Pierre Michelon

5. Ora fatală
de Philipps Oppenheim

6. Misterul dela Trafalgar Square
de Gavin Holt

7. Apelul Morții
de Quentin Patrick

8. Demonicul Mr. X
de Anthony Armstrong

9. Diabolicul Fu-Manchu
de Sax Rohmer

VOR APARE:

10. Cei patru
de Agatha Christie

11. Masca lui Fu-Manchu
de Sax Rohmer

Sax Rohmer este unul dintre cei mai populari autori germani de romane poliţiste. Reputaţia lui universală se datoreaza întregime captivantei opere care are drept personagiu central pe faimosul doctor chinez Fu-Manchu. Dar Sax Rohmer nu a scris numai romane cu Fu-Manchu. Autorul acesta a publicat o serie întreagă de alte opere tot atât de valoroase, a căror acţiune este situată tot în domeniul criminalogiei.

Sax Rohmer, incontestabil, va captiva cititorii noştri prin bogata risipă de fantezie şi acţiune. Romanele sale nu sunt statice, ci pline de dinamism, având o mişcare uluitoare şi un dialog cât mai redus, ceeace îl separă, complectamente, de scriitorii englezi de acelaş gen, care lasă acţiunea pe planul secund, preferând plictisitoarele dialoguri şi teoriile savante.

Ne facem o plăcere din a anunţa cititorilor noştri că, în această colecţie, vom publica întreaga serie a romanelor lui Sax Rohmer, în care inspectorul Nayland Smith luptă pentru doborârea lui Fu-Manchu, «Pericolul Galben».

Personagii principale

Fu-Manchu, *doctor, geniu al răului*

Nayland Smith, *comisar din Birmania*

Doctorul Petrie, *prietenul său*

Karamaneh, *prințesă egipteană*

Slattin, *aventurier american*

Burke, *servitorul său*

Eltham, *un reverand*

Weymouth, *inspector la Scotland Yard*

DIABOLICUL FU-MANCHU

de SAX ROHMER

BIBLIOTECA PERSONALĂ
MADABAN

CAP. I

CHEMAREA DIN MIEZUL NOPŢII.

— Ai primit noutăţi de la Nayland Smith?, mă întrebă oaspetele meu.

Reflectai timp de o secundă, cu mâna pe sifon.

— De două luni n'am primit nimic, îi răspunsei. Nu-i place să scrie şi îl cred foarte ocupat. Ştii că nu-i deloc comunicativ. De fapt, nu ştiu nimic precis.

Pusei un whisky cu sifon în faţa reverendului J. D. Eltham şi împinsei o cutie cu tabac înaintea-i. Trăsăturile fine şi inteligente ale preotului nu trădau nici o mirare. Rarul său păr blond, cenuşiu pe la tâmple, dădea feţei o expresie de placiditate şi de blândeţe. Avea, absolut, tipul omului Bisericei engleze. Totuşi era încă cunoscut sub numele de «misionarul războinic» şi meritase această poreclă. Intr'adevăr omul acesta cu înfăţişare atât de paşnică provocase răscoală Boxerilor.

— Ştii, Petrie, începu el să spună cu vocea-i liniştită, în timp ce-şi umplea pipa cu gesturi energice, istoria asta a fost, totdeauna pentru mine o mare surpriză. N'am fost niciodată sigur...

— Despre ce este vorba?

— De moartea acelui chinez cu sufletul de diavol. Dela afacerea vilei incendiată din Dulwich Village şi de la descoperirea pivniţei, neliniştea mea a crescut mereu. Niciodată nu poţi fi sigur de nimic. Dacă m'aş fi gândit că acest doctor Fu-Manchu ar fi încă în viaţă. dacă aş crede într'adevăr că această inteligenţă prodigioasă, acest geniu, mai trăieşte... aş socoti de datoria mea să...

— Să... ce?, îl întrebai cu un surâs pe buze, proptindumă în coate.

— Dacă acest Diavol n'ar fi fost distrus, pacea lumii ar fi amenințată în orice clipă.

Calmul său îl părăsise. Strângea din dinți și scanda vorbele trosnindu-și degetele. Era, într'adevăr, un om plin de contradicții, poate cel mai uimitor dintre cei care îmbrăcaseră vreodată haina ecleziastică.

— Poate s'a reîntors în China, doctore, continuă el și ochii îi luceau. Ai putea să rămâi inactiv, dacă ai ști că mai trăiește? Nu te-ai teme de viața ta, la orice moment? De fiecare dată, când te cheamă un bolnav, noaptea? Nu ți-ar fi frică să fi singur pe stradă? Nu uita că sunt abia doi ani de când era printre noi și în fiecare colțișor întunecos, credeam că vedem strălucind oribilii lui ochi verzi. Ce-a devenit banda lui de asasini, sugrumătorii lui, dacoiții, teribilele lui otrăvuri? Unde sunt insectele lui și mai știu eu ce alte creaturi monstruoase, care formează armata lui?

Își bău paharul și apoi, ezitând vizibil, continuă:

— Ai făcut o anchetă, în Egipt, cu Nayland Smith, nu-i așa?

Ii răspunsei afirmativ.

— Se poate să mă înșel, continuă reverendul, dar cred că ați căutat acolo pe acea tânără fată, Karamaneh, nu-i așa?

— Da. N'am descoperit însă nici o urmă, răspunsei laconic.

— Chestiunea era importantă, nu-i așa?

— Chiar esențială, răspunsei. Dar a trebuit să abandonăm cercetările, după ce am încercat totul.

— N'am văzut-o niciodată pe Karamaneh. Dar știu de la tine și prin alții că era foarte...

— Foarte frumoasă. Da, zisei.

Mă ridicai de pe scaun, dornic să termin această conversație care mă durea mult.

Eltham îmi aruncă o privire de compătimire. Era în curent cu cercetările mele în Egipt, cu eforturile disperate făcute petru regăsirea acelei fiice a Asiei cu ochi întunecați care sădise amorul în viața mea rătăcitoare. Știa că o iubeam tot atât de mult pe cât puteam ura pe acel oribil doctor chinez, pe acel monstru care fusese stăpânul ei.

Preotul se ridică și el și începu să se învârtească, tăcut, prin odaie, pufăind sgomotos din pipă. In momentele acelea, semăna cu Nayland Smith. Poate că gândurile lui erau aceleași cu ale mele. Căci și eu aveam veșnic prezentă în fața ochilor masca tragică și de neuitat a criminalului chinez. Vorbele spuse cândva de Nayland Smith încă mai răsunau

în urechile mele: «Imaginează-ţi o fiinţă mare, suplă, felină, cu umeri largi, cu fruntea unui Shakespeare şi faţa de diavol, cu craniul ras, ochii sfredelitori, magnetici şi verzi ca acei ai unei pisici. In el este concentrată inteligenţa crudă a întregei rase galbene, posedând toate resursele ştiinţei trecute şi prezente. Acesta este portretul doctorului Fu-Manchu, «Pericolul galben» încarnat într'unul singur».

Fără îndoială, vizita lui Eltham mă impresionase puternic. Nu uitasem că acest ciudat preot îşi avusese rolul lui în drama trăită înainte cu doi ani.

— Aş fi foarte dornic să-l revăd pe Nayland Smith, spuse el deodată. Este într'adevăr ruşinos ca un asemenea om să-şi îngroape viaţa la Burma. Este o regiune care omoară până şi pe cei mai tari, doctore. Spui că nu-i însurat?

— Da, zisei, şi probabil că n'o va face niciodată.

— Inţeleg. Cred că are un motiv.

— Eu ştiu foarte puţine lucruri, replicai, căci Nayland Smith nu este vorbăreţ. Comisarul din Birmania nu-i omul confidenţelor. Parcă-l văd... înalt... osos... agil ca un câine de rasă, bronzat... E un tip al misterelor...

— Adevărat! Nici eu nu sunt altfel, doctore, dar.... — interlocutorul meu păru foarte încurcat — ar fi poate bine... eu... eu am un corespondent în China... N'aş vrea să-ţi dau speranţe zadarnice şi nici motive inutile de teamă dar... mai bine n'aş fi vorbit despre acest caz... Imi vine greu să încep... Şi se roşi ca o tânără fată. Uită vorbele mele. Mai târziu, poate, când voiu fi informat mai amplu... vom vedea.

Telefonul sună.

— Iată-ne întrerupţi, reluă Eltham, vizibil uşurat. Vai, adăogă el, uitându-se la ceas, e ora unu.

Ridicai receptorul.

— Doctorul Petrie?, întrebă o voce femenină.

— Da. Cine întreabă?

— D-na Hewett a avut un acces. Puteţi veni imediat?

— Desigur răspunsei. (Căci dacă d-na Heuett nu este o clientă prea bună în schimb este o persoană foarte stimată) Voiu veni într'un sfert de oră.

Agăţai receptorul. Era trecut de unu noaptea.

— Un apel urgent?, întrebă Eltham, în timp ce îşi golea pipa.

— Da. Cel mai cuminte ar fi să te duci să te culci.

— Aş prefera mai curând să te întovărăşesc, dacă nu vezi vreun inconvenient în asta. Convorbirea noastră mi-a gonit somnul de pe gene.

— Perfect.

Trebuie să recunosc că tovărăşia lui îmi era agreabilă.

Trei minute mai târziu, mergeam cu paşi repezi, prin străzile goale. O ceaţă uşoară se lăsase până peste ramurile copacilor întinzându-se, sub palida lumină a lunei, ca un feston din trunchiu în trunchiu.

Trecurăm în tăcere pe lângă lacul Mound şi ne îndreptarăm spre nord.

Prezenţa lui Eltham, confidenţele sale neterminate, mă enervaseră. Nu-mi puteam scoate din gând pe Fu Manchu şi atrocităţile pe care le comisese în timpul şederei lui în Anglia. Nervii îmi erau încordaţi la maximum, încât simţeam deasupra capului ameninţarea care mă făcuse să-l aplec, adesea. Vedeam acel nour galben proectând încă odată umbra lui asupra Angliei. Doream, din toate puterile, prezenţa lui Nayland Smith. Nu pot spune care erau gândurile lui Eltham, dar şi el tăcea ca mine.

Traversaserăm cartierul şi ajunseserăm la pacienta mea. Făcui un violent efort ca să îndepărtez această dispoziţie morbidă.

— Voiu face o mică plimbare, îmi zise Eltham, căci cred că vizita îţi va fi scurtă. In orice caz voiu rămâne prin apropierea porţii.

— Bine! răspunsei şi porni pe trepte în sus.

La ferestre nu se vedea nici o lumină ceeace mă surprinse căci ştiam că bolnava ocupa o cameră în faţă, la primul etaj. Bătui la uşă, apoi sunai timp de câteva secunde fără succes. Abia după o bună bucată de vreme o servitoare adormită şi sumar îmbrăcată îmi deschise uşa şi mă privi surprinsă.

— D-na Hewett are nevoie de mine?, o întrebai brusc.

Surpriza cea mai completă apăru pe trăsăturile servitoarei.

— Nu, domnule. N'a cerut nimic. Doarme

— Dar mi s'a telefonat, spusei eu cu oarecare iritaţie în voce.

— In orice caz nu de aici, domnule. N'avem telefon.

Profund surprins, rămăsei nemişcat câteva clipe. Apoi începui să cobor scara. La uşa din stradă privi la dreapta şi la stânga. Nici o lumină la ferestre. Cine să mă fi chemat? Cu doi ani înainte, aş fi admis că este vorba de un atentat ratat. Acum însă înclinam mai curând să cred într'o glumă de prost gust.

Eltham se apropiă grăbit.

— Eşti foarte cerut, astăseară, doctore. Abia am plecat

de acasă că a venit să te caute o tânără, care te-a urmat până aici.

— Adevărat?, întrebai încredul. Am totuşi mulţi colegi, cari sunt uşor de găsit în caz de urgenţă.

— Probabil că dânsa a gândit că va câştiga timp, deoarece eşti sculat şi îmbrăcat.

Il privi puţin turburat. Oare n'o fi o nouă farsă?

— Cine-va şi-a bătut joc de mine. Acum să nu fie pentru a doua oară? Căci primul telefon...

— Cred că nu este vorba de aşa ceva. Biata fată era ca nebună. Stăpânul ei şi-a rupt un picior şi nu i s'a dat nici un ajutor; în Rectory Grove Nr. 280.

— Şi unde este fata? întrebai.

— A plecat, alergând, să-şi regăsească stăpânul.

— Este o servitoare?

— Aşa cred. Trebuie să fie o franţuzoaică. Era atât de îmbrobodită încât n'am văzut-o aproape de fel. Ochii îi înotau în lacrimi. M'a rugat mult să te aduc. Regret că ţi s'a jucat o farsă de a fi adus aci degeaba, dar acum, te asigur, că-i serios.

— Bine, voiu merge, spusei morocănos. Spui că e vorba de un picior fracturat? Dar trusa mea şi cu cele necesare sunt acasă.

— Dragul meu Petrie, nu mă îndoiesc că poţi face imediat ceva care să uşureze pe bietul om. Eu alerg la tine să-ţi aduc trusa în Rectory Grove 280.

— Bine, Eltham, îţi rămân îndatorat.

Mă mulţumi să-i indic unde se găsea trusa şi apoi porniräm în direcţii opuse. Şi de astă dată mă îndreptasem spre un cartier luminat tot de razele lunei.

Abia făcusem vreo 300 de metri că-mi veni, brusc, o nouă idee. Mă gândi la prima chemare telefonică, opera vreunui farsor. Imi rememorai apoi conversaţia noastră precedentă. Mă gândi deasemenea la tânăra fată care-l oprise pe Eltham şi al cărei farmec fusese suficient să-l mişte. Toate acestea îmi produceau o bănuială care se transformă, curând, într'o certitudine.

In sfârşit, îmi aminti brusc, fiind de prin partea locului, că Rectory Grove n'avea numărul 280. Mă opri brusc şi privi atent în jurul meu. Nici o fiinţă, nici măcar un agent. Sub lumina lămpilor electrice, nu se mişcă nimic. In întuneric nici o mişcare suspectă. Dar o voce interioară — care o recunoşteam şi care [illegible] foarte multă vreme — mă avertiza

15 - 11

Ce pericol mă ameninţa?

Un vânt uşor trecu printre arborii străzii, mişcându-le ramurile. Făcui un efort violent pentru a mă stăpâni dar sentimentul nesiguranţei care mă apăsa creştea mereu. Frica mi se sui în gât... Mă întorsei brusc şi începui să alerg spre locuinţa mea, spre Eltham.

Speram să-l ajung din urmă dar nu-l găsi pe drum. Un tramwai de noapte trecea prin strada principală când ajunsei acolo şi alergând în spatele lui sosi acasă. Ridicând ochii, constatai că ferestrele erau luminate, ca şi hallul.

Cheia mea era încă în broască când valetul îmi deschise uşa.

— Un domn s'a suit la dvs.

Fără să-i răspund, urcai scările câte patru.

In picioare, lângă biroul meu, stătea un om de statură înaltă, cu tenul bronzat, care mă fixa cu ochii lui cenuşii. Inima-mi svâcni şi păru că se opreşte.

Era Nayland Smith.

— Smith!, strigai eu. Smith, bătrâne, sunt fericit că te revăd!

Imi strânse mâna, aproape violent, fără să mă slăbească din privirea-i foarte serioasă. Părul i se albise puţin iar trăsăturile îi erau mai aspre ca oricând.

— Unde este Eltham?, îl întrebai.

Smith se dădu un pas înapoi ca şi cum l'aş fi lovit în obraz.

— Eltham? suspină el. Apoi violent: Eltham! Este aci?

— Tocmai l'am părăsit, acum zece minute, pe stradă, nu departe de aici.

Ochii lui Smith luciră curios şi lovi furios cu pumnul în masă.

— Dumnezeule, Petrie, totdeauna trebuie să ajung prea târziu?, zise el cu o voce înăbuşită.

Toate temerile îmi reveniră brusc şi crezui că simt că picioarele mi se înmoaie.

— Smith! Cred că nu te gândeşti la...

— Ba da, Petrie.

Şi cu o voce gravă, foarte obosită, continuă:

— Fu-Manchu este aici. Eltham, pe care Dumnezeu să-l ajute, este prima lui victimă.

CAP. II

VESTA DE OŢEL.

Smith ţâşni pe scară, ca un nebun. Cuprins de o nelinişte pe care n'o mai cunoscusem de doi ani îl urmai. In stradă, un cer bogat înstelat mă făcu să mă gândesc la firmamentul Egiptului. Luna strălucea, glorioasă, făcând să pălească lămpile străzii. Liniştea era adâncă. Pacea care mă înconjura şi frumuseţea acestei nopţi îmi măriră agitaţia.

După o scurtă privire în jurul lui, Smith începu să alerge dealungul trotuarului. Il urmai, lăsând uşa larg deschisă. Drumul pe care-l apucase Eltham nu ducea departe. O privire fu suficientă ca să vedem că era gol, în toată lungimea lui. Alergam unul lângă altul. In câteva cuvinte întretăiate. îl pusei în curent cu evenimentele nopţii. Trecurăm mlaştina. Acum, drumul se pierdu printre arbori.

— Au vrut numai să vă despărţească, îmi spuse Smith. Aveau intenţia să atace casa dar, cum aţi ieşit împreună, au căutat altă modalitate.

Ajunserăm la lac şi Smith se opri.

— Unde l-ai văzut pe Eltham ultima oară?, mă întrebă repede.

Il apucai de braţ şi-i arătai micul loc, scăldat de lună, la dreapta.

— Vezi tufişul de pe partea cealaltă a drumului?, îi spusei. Deacolo porneşte un drum care duce la stânga. Pe acesta am mers eu. El s'a angajat pe celălalt. Ne-am despărţit la răscruce.

Smith se îndreptă spre marginea lacului şi privi atent suprafaţa apei.

Ce spera să găsească? Păru dezamăgit şi se întoarse spre mine, cu sprâncenele încruntate, scărpinându-şi urechea. Regăsi în această gestul său familiar care-mi amintea încercările suportate în comun, cu câţiva ani înainte.

— Să mergem, zise el. Poate vom găsi ceva printre copaci!

Inţelesei, din vocea lui, că nervii îi erau încordaţi la maximum. Propria mea nelinişte se mări.

— Să găsim... ce, Smith?

— Numai Dumnezeu ştie, Petrie, dar mă tem...

In spatele nostru, un tramway trecu încărcat de lucrători. Tramway-ul opri la o staţie, apoi se îndepărtă. Unul lângă altul, merserăm o bucată de drum şi la marginea unui

tufiş mic ne oprirăm. Smith se întoarse spre mine şi-mi întinse revolverul său. O rază de lumină sfâşiă întunericul. Tovarăşul meu îşi scosese lampa electrică. De Eltham însă nici o urmă.

De cu seară plouase. Cărările erau uscate, dar sub arbori pământul era încă umed. Mai făcurăm douăzeci de paşi şi descoperirăm nişte urme: acelea ale unui om care alergase, după cum o atesta dispozitivul amprentelor.

Ele începeau brusc. Altele mai slabe se vedeau în dreapta şi în stânga. Apoi totul deveni indistinct şi se pierdu pe pământ, care-şi relua duritatea.

Câteva minute alergarăm din arbore în arbore, din tufiş în tufiş, ca nişte câini pe urme, temându-ne tot momentul de a da peste o macabră descoperire. Nu găsirăm însă nimic. Sub clarul de lună ne privirăm nedecişi. Liniştea cea mai adâncă ne înconjura.

Nayland Smith începu să examineze împrejurimile. De odată, îşi lungi gâtul şi observă cu atenţie un punct unde apărea strada. Dădu un ţipăt şi o luă la fugă.

— Inainte, Petrie. Uite-i!

Incepurăm să alergăm ca nişte nebuni. Sărirăm peste obstacole, străbăturăm o pajişte în câţiva paşi şi ajunserăm la douăzeci de metri de drum când auzirăm demarajul unui motor. Abia avurăm timp să observăm lampa din spate a unei maşini descoperite, care se îndrepta spre nord.

Smith, fără respiraţie, se sprijini de un copac şi zise:

— Eltham este în acest automobil. Şi noi nu putem face nimic.

Intr'un gest de disperare, lovi copacul cu pumnul. Staţia de autobuze nu era prea departe, dar date fiind circumstanţele, acest fapt nu putea să ne fie de nici un folos.

Sgomotul motorului se pierdu în depărtare. Abia se mai distingeau cei doi oameni din maşină. Deodată, din direcţia opusă, apărură farurile unui alt automobil, care venea spre noi foarte repede. In curând ne găsirăm în plină lumină.

In această clipă, Smith sări în mijlocul drumului, ridicând braţele.

Se auzi un scârţâit de frână şi şoferul, evitându-l pe Smith, fu cât p'aci să mă răstoarne. O secundă mai târziu, maşina se opri şi un om, în ţinută de seară, se aplecă la portieră şi întrebă cu o voce neliniştită. Smith se apropiă de el, fără pălărie, ciufulit şi zise:

— Sunt Nayland Smith, comisar al Burmei

Scoase apoi o scrisoare pe care o întinse omului din maşină.

— Citiţi! Este semnată de un alt comisar şi anume de acela al poliţiei locale.

Mut de surprindere, celălalt se supuse.

— Cum vedeţi, continuă amicul meu, am deplină putere. Vă rechiziţionez maşina, domnule, pentru un caz de viaţă şi de moarte.

Necunoscutul coborî, înapoind scrisoarea. El replică:

— Permiteţi-mi să vi-o ofer. Şoferul vă stă la dispoziţie. Eu voiu continua drumul cu un taxi. Mă numesc...

Dar Smith nu mai asculta. Se întoarse spre şofer şi porunci:

— Repede. Te-ai întâlnit cu o maşină, acum câteva clipe. Poţi s'o ajungi?

— Voiu încerca, domnule, dacă nu-i voiu pierde urma...

Smith se aşează în spatele şoferului şi rămase în picioare

— Tute! Cu toată viteza... Mulţumsec şi noapte buná, domnule.

Maşina ţâşni şi vânătoarea începu. Observai, ca într'un vis, pe acela căruia îi luaserăm maşina.

Smith era prea enervat ca să susţină o conversaţie. De pe buze îi ieşeau fraze scurte, tăioase.

— L'am urmărit pe Fu-Manchu de la Hong-Kong... L'am pierdut la Suez... A luat un pachebot înainte... Eltham a întreţinut o corespondenţă cu un mandarin oarecare. Il cunosc. A venit la tine... A ajuns abia astăzi. El... Fu-Manchu.. a fost trimis să pună mâna pe Eltham. Dumnezule, a reuşit! Il va tortura... China este un vulcan, Petrie! Vreau să opresc lava... Fu-Manchu a venit aci ca să-şi niveleze drumul.

Automobilul se opri atât de violent încât fui aruncat de pe scaun. Şoferul sări jos din maşină şi începu să fugă înainte spre un agent, cu care schimbă două vorbe. Apoi se întoarse şi ne zise cu ochii lucitori de ardoarea urmăririi:

— Au luat-o spre Battersea!

Şi cursa continuă şi mai nebunească. Mergeam acum pe o stradă strâmtă, după ce lăsaserăm în urmă numeroase cartiere modeste.

— Tamisa, este în dreapta noastră, zise Smith. Ascunzătoarea lui este pe malul apei, ca deobiceiu. Ei!

Apucă tubul acustic şi porunci şoferului:

— Stop! Stop!

Limuzina se alătură trotuarului şi se opri lângă o barieră. Şi eu observasem «vânatul». O maşină joasă, de curse,

8 - 14

cu farurile stinse. Tocmai trecuse de colţul următor, acolo unde o lampă difuza o lumină verzuie pe pământ, la o sută de metri de noi.

Smith se dădu jos şi eu îl imitai.

— Aici trebuie să fie o fundătură, zise el.

Şi întorcâdu-se spre şofer, care nu-l părăsea din ochi:

— Intoarce-te la ultima cotitură, ordonă el şi aşteaptă fără să fi văzut. Revino dacă auzi fluerul poliţiei.

Omul păru dezamăgit dar ascultă, fără să contrazică.

Smith mă apucă apoi de braţ şi mă împinse înainte; în timp ce maşina făcea rută întoarsă.

— Acum să mergem până la colţ. Să vedem unde s'au oprit, fără să fim zăriţi.

Nu făcurăm decât vreo zece paşi până la felinar, când ne veni la urechi duduitul motorului. Maşina se întorcea.

Nayland Smith căută înfrigurat, la dreapta şi la stânga, un colţ unde să ne putem ascunde cât de cât. Soarta ne fu favorabilă. In dreapta noastră, parapetul era întrerupt de o barieră de lemn. Un accident recent făcuse acolo o spărtură largă. Lanţul de legătură atârna făcând o buclă. O secundă mai târziu, Smith îşi vârî piciorul în ea şi, cu un efort, încălecă pe barieră.

— Haide, Petrie.

Imi întinse o mână.

Luând, la rândul meu, lanţul drept punct de sprijin şi ajutându-mă de unul din stâlpi mă găsi lângă Smith.

Lăsându-se să alunece, Smith dispăru în întuneric. Eram încă în partea de sus a barierei când maşina pe care o urmăriserăm trecu colţul încet, căci nu avea loc. Reuşi totuşi să mă ascund înainte ca şoferul să mă fi văzut.

— Rămâi nemişcat până ce vor fi trecut, îmi şuflă tovarăşul meu de jos. Sub tine, este un rând de butoaie.

Sgomotul motorului se accentuă, apoi descrescu. Pipăi locul cu piciorul şi sări lângă Smith.

— Drace, zisei eu, bine am scăpat. Dar de unde ştiai?

— ...Că suntem pe pista cea bună?, îmi spuse el. Pune-ţi această întrebare: care om normal, care n'ar avea nimic de ascuns, ar trece în automobil, la ora două noaptea, prin acest cartier?

— Ai dreptate. Ieşim de aici?

— Incă nu... Am o idee. Să mergem mai departe.

Imi apucă braţul şi mă trase în direcţia pe care o alesese. In faţa noastră se întindea un spaţiu mare şi întunecos. Luna

lumina vag drumul nostru, în josul parapetului, dealungul şirului de butoaie.

— Dacă socotelile mele nu sunt falşe, reluă Smith, trebuie să găsim un grilaj care dă pe mal.

O sirenă răsună lugubru, lângă noi.

— Am dreptate, zise Smith, cu o notă de satisfacţie în voce. Suntem pe drumul cel bun. Inainte!

Cu lanterna-i electrică lumina, la intervale, drumul care şerpuia între şirurile de butoaie şi ducea la o uşă încă depărtată deasupra căreia se vedea luna. Butoaiele erau grele, încărcate cu grăsime.

Drumul se termina aşa cum îşi închipuise Smith, pe mal, la vreo şase metri de noi. La uşa unui magazin erau îndesate butoaie goale. Ceva mai departe, pe cealaltă parte a drumului, se ridica o construcţie veche în ruină care, pe vremea ei, probabil fusese o casă de locuit. La ferestrele parterului, erau lipite nişte bilete care indicau că cele trei etaje erau închiriate ca birouri. Literele mari se citeau distinct la lumina lunei. Se auzea clopocitul apei şi alte sgomote care nu încetează niciodată prin porturi.

— Apleacă-te, îmi suflă Smith, şi nu făcea nici un sgomot. Mă aşteptam la asta. Ne-au auzit urmărindu-i.

Il ascultai, agăţându-mă de el. Mă cuprinsese o slăbiciune bruscă şi inima-mi bătea gata să se spargă.

— Ai văzut-o?, mă întrebă Smith.

Dacă am văzut-o? Vai! Şi toate visurile mele îmi reveneau nebuneşte. Cenuşa lor, praful lor, se ridica aidoma ca sub suflarea furtunei.

Privind prin fereastră, cu ochii ei mari cari luceau în clarul de lună, cu buzele-i roşii uşor întredeschise, suprave. ghea neliniştită colţul drumului. Karamaneh, pe care o salvaserăm din mâinile oribilului doctor chinez, Karamaneh care fusese aliata noastră şi pentru căutarea căreia îmi consacrasem picul meu de avere, Karamaneh care făcuse din viaţa mea un pustiu fără sfârşit, Karamaneh!...

— Bietul meu Petrie, murmură Smith. Ştiam totul, dar n'am avut curajul... El a pus din nou mâna pe ea. Dumnezeu ştie cum şi prin ce legătură o ţine. Dar nu este decât o femeie şi de la Charing Cross până în fundul Indiei toate femeile se aseamănă.

Strânsei dinţii ca pentru a-mi afirma mai bine hotărîrea şi mă străduii să-mi însuşesc amara filozofie a prietenului meu. O clipă, lăsai ca mâna lui să se odihnească

15 - 11

pe umărul meu. Mi-e ruşine s'o mărturisesc, dar o tremurătură mă sgudui, aproape un minut.

Nayland se ridică cu o mişcare abia perceptibilă, ca să supravegheze drumul. Il imitai.

Fereastra la care se aplecase tânăra fată era aproape la nivelul ochilor noştri şi, ridicând capul, o văzui distinct părăsind încăperea. Uşa pe care o lăsase deschisă permitea trecerea unei lumini slabe. Apoi uşa fu închisă.

— Vom încerca la o altă fereastră, zise Smtih.

Inainte să-i fi priceput planul, sărise şi coborî grămada de butoaie, pe cealaltă parte. Il urmai.

— Cred că nu te gândeşti să ataci, fără ajutoare?, îi spusei.

— Petrie, Eltham este în casa asta. A fost târît aci ca să fie făcut să vorbească cu sisteme din evul mediu. Mai avem timpul să cerem ajutor?

Tremurai din nou. Situaţia era într'adevăr groaznică şi nu puteam pierde timpul. Smith reluă:

— Ai revolverul asupra ta. Urmează-mă deaproape, fără sgomot.

Repede, se aşeză sub fereastră. Il ajutai să pună un butoi lipit de perete. Un al doilea urmă. In sfârşit, al treilea fu urcat peste primele.

Nayland se urcă deasemeni. Maxilarele îi erau contractate şi ochii aruncau fulgere de oţel. Totuşi, el era calm ca şi când era vorba să se ducă la teatru şi nu în văgăuna geniului răului. Scuzai pe toţi aceia care întâlnindu-l pe doctorul Fu-Manchu au cunoscut frica. Şi eu aveam frică de el ca de un scorpion. Când Smith năvăli în camera întunecoasă, eram şi eu lângă el. Il admiram căci sângele său rece era mare. Cu mine situaţia era alta.

Nayland Smith îmi vorbi la ureche:

— Să nu-ţi tremure mâna, Petrie! Poate vom avea nevoie de revolvere.

Mă gândi la Karamaneh, la frumoasa Karamaneh, la orele pe care acest suflet crud, acest produs al Chinei misterioase, mi le furase şi-mi recăpătai sângele rece.

— Poţi să ai încredere în mine, îi replicai. Eu...

Cuvintele îmi expirară pe buze.

Sunt lucruri pe care omul ar vrea să le uite şi să nu-şi amintească decât foarte greu de ele. Eu n'am să uit niciodată strigătul care-mi îngheţase sângele, în clipa aceia.

Smith gemu.

— Este Eltham, murmură el. Il torturează

— Nu! Nu!, strigă o femeie, a cărei voce mă emoţionă deasemeni, dar cu totul altfel... Nu asta! Nu!

Auzirăm distinct izbitura mată a unei lovituri, urmată de un fel de luptă. O uşe se deschise, undeva, în casă. Cineva venea spre noi.

Vocea lui Smith era înăbuşită, dar imperioasă şi fermă.

— Lasă-mi-l mie!

Paşii se apropiau. Auzi un plâns în hohote. Uşa camerei în care ne găseam se deschise, lăsând să treacă lumina slabă pe care o mai văzuserăm şi pe Karamaneh. Camera era goală, fără mobile şi n'aveam unde să ne ascundem. Era, dealtfel, inutil.

Era încă pe prag când Smith o apucă cu braţul stâng şi-i astupă gura cu cealaltă mână. Ea scoase o exclamaţie surdă şi Smith o trase în mijlocul camerei.

— Inchide uşa, Petrie.

Il ascultai. Un parfum uşor parveni la nările mele, un vânt de răsărit, o amintire a zilelor trecute, care dispăruseră pentru totdeauna. Karamaneh!.. Acest parfum era ea toată. Cu riscul de a părea nebun, trebuie să mărturisesc că-l visasem deseori.

— In buzunarul hainei am lampa, reluă Smith cu voce joasă.

Mă aplecai asupra tinerei fete pe care încă o mai ţinea. Ea nu scotea nici un sunet. Găsi lampa şi îndreptai fâşia de lumină asupra ei. Era îmbrăcată foarte simplu, cu o rochie albastră şi o bluză albă. Fără îndoială că pe ea Eltham o luase drept cameristă. Era foarte palidă şi ochii păreau dilataţi de frică.

— Vei găsi o sfoară în buzunarul meu din dreapta, îmi zise Smith. Am luat-o cu mine din precauţiune. Leagă-i mâinile.

Mă executai în tăcere. Tânăra fată nu opunea nici o rezistenţă dar cred că niciodată în viaţa mea n'am fost atât de stângaciu.

— Strânge bine nodurile, îmi spuse Smith cu o intenţie vizibilă.

Roşi. Inţelesesem.

— S'a făcut, zisei şi luminai din nou figura captivei.

Smith luă mâna de pe gura ei, fără să slăbească însă strânsoarea.

Mă privea. Aş fi putut jura că nu mă recunoştea. Dar

o roşeaţă fugitivă îi coloră obrajii şi, apoi, deveni mai palidă.

— Ne trebuie un căluş, reîncepu Smith.

— Smith, asta nu pot face!

Ochii ei se umplură de lăcrămi şi aruncă o privire rugătoare tovarăşului meu.

— Nu fi crud, îl rugă ea cu accentul acela dulce care mă înebunea. Toată lumea este rea cu mine. Ţi-o promit, ţi-o jur dacă trebuie, că voiu rămâne liniştită. Crede-mă, dacă aţi putea salva pe omul care suferă, nu voiu face nimic să vă împiedic.

Ea aplecă frumosul ei cap.

— Aveţi milă de mine.

— Karamaneh, îi spusei, noi am avut încredere în tine, cândva. Acum însă nu mai putem.

Tresări puternic.

— Imi cunoaşteţi numele? (Vocea-i era abia perceptibilă). Totuşi nu v'am văzut niciodată în viaţa mea.

— Vezi dacă poţi să închizi uşa cu cheia, ne întrerupse Smith brutal.

Stupefiat de aparenta sinceritate a frumoasei noastre prizoniere deschisei uşa şi pipăind găsi o cheie.

O lăsarăm pe Karamaneh sprijinită de perete. Ochii ei mari îndreptaţi spre mine, mă fascinau.

Smith închise uşa cu grijă şi pornirăm, cu paşi de lup, pe culoarul slab luminat.

De sub o uşă, din stânga, ieşea o rază de lumină. Mai departe se zărea distinct o altă uşă. In camera luminată, se vorbea cu glas tare. Aş fi putut să jur că Karamaneh, nu venise din această odaie ci din cea mai îndepărtată, aceea care era la capătul coridorului.

Dar vocea! Acela care o auzise o dată nu putea s'o uite: stranie, pe rând guturală şi şuerătoare.

Vorbea Fu-Manchu.

— Ţi-am cerut — şi vocea se făcea din ce în ce mai clară căci Smith începuse să împingă uşor uşa — să-mi dai numele corespondentului tău din Nan-Yang. Deasemenea ţi-am sugerat că ar putea fi mandarinul Yen-Sun-Yat. N'ai confirmat. Totuşi, ştiu că un demnitar, un înalt demnitar ne trădează.

Smith continua să împingă uşa care, acum, era întredeschisă.

— Eltham, trebuie să te mai întreb o dată pentru ai cunoaşte numele?

Intonaţia dată ultimelor cuvinte îmi îngheţă sângele în vine. Eram în secolul XX şi totuşi în camera aceia... Smith împinse violent uşa. Intr'un fel de abur, provocat în parte de oroare, îl văzui pe Eltham, gol până la centură, spânzurat de braţe. In picioare lângă el era un chinez, cu un cuţit în mână. Eltham era alb ca varul. Aspectul pieptului său mă frapă. Apoi înţelesei: In jurul corpului său era prinsă o reţea metalică, strânsă cu atâta putere încât carnea, oribil umflată, ieşea prin ochiurile reţelei. Peste tot sânge...

— Dumnezeule!, urlă Smith, i-au pus vesta de oţel. Omoară-l pe chinez, Petrie. Trage.

Cu o supleţă felină, omul sări dar ridicând browningul, cu hotărîrea rece care mă susţinea acum, îi trăsei un glonte în cap. Văzui albul ochilor lui întorşi şi gaura din frunte. Fără un cuvânt, fără un strigăt, căzu în genunchi, apoi se rostogoli pe pământ. Coada i se desnodă şi se derulă ca un şarpe.

Ii dădui revolverul lui Smith. Acum îmi recăpătasem tot sângele rece. Dintr'un salt, ridicai cuţitul căzut pe pământ şi începui să tai legăturile lui Eltham, care căzu în braţele mele.

— Dumnezeu să fie lăudat, murmură el cu o voce stinsă. Este mai milostiv decât aş fi meritat. Descheie-mi... vesta... Petrie... cred... eram cât p'aci... să slăbesc. Dumnezeu să fie lăudat... că mi-a dat... tărie.

Desfăcui şuruburile maşinei infernale dar când terminai, omul acesta de fier leşină.

— Unde este Fu-Manchu?

Intrebarea aceasta o puse Nayland Smith, care era în picioare lângă uşă. Mă ridicai. Pentru moment nu puteam face nimic pentru sărmana victimă. Privi împrejurul meu. Odaia era goală. De perete era atârnată o lampă de ulei. Chinezul mort zăcea la picioarele lui Smith. Nu mai exista altă uşă decât cea care dădea pe coridor. Fereastra era zăbrelită. Şi totuşi auziserăm vocea de neuitat, vocea lui Fu-Manchu.

Dar Fu-Manchu nu era în odaie.

Nu ne venea să credem. Privirile noastre treceau de la cadavru la bietul Eltham, care era încă leşinat.

Deodată, în aceeaş clipă, în spiritul nostru se făcu lumină. Cu un strigăt de decepţie şi mânie. Smith alergă, prin

culoar, la uşa a doua. Era larg deschisă. Smith cercetă camera cu lampa lui electrică. Era goală.

Între cele două camere era un tub acustic.

— Şi totuşi, Petrie, am aflat ceva. Fu Manchu îi promisese lui Eltham că-i lasă viaţa dacă-i numea corespondentul. Ştii că îşi respectă promisiunile totdeauna.

— Nu înţeleg nimic.

— Eltham nu l-a văzut niciodată pe Fu-Manchu, dar cunoaşte anumite colţuri ale Chinei mai bine decât cunoşti tu strandul. Este probabil că ar fi recunoscut pe doctorul nostru şi acesta a vrut să evite, cu grijă, această eventualitate.

Alergarăm în camera în care o lăsaserăm pe Karamaneh. Era goală!

— Suntem bătuţi!, zise Smith cu amărăciune. «Diavolul galben» s'a deslănţuit din nou asupra Londrei.

Se plecă la fereastră şi fluerul lui de poliţist sfâşie noaptea.

CAP. III

ŢIPATUL CIUFULUI

Acestea fură evenimentele care marcară întoarcerea lui Fu-Manchu la Londra, care treziră temerile adormite, redeschiseră rănile vechi şi infiltraseră otrava lor. Disperat, încercai printr'o muncă intensă să scot din mintea mea pe Karamaneh. Dar, fu în zadar. Nu mai ştiam ce-i lipsea şi bucuria.

Pe nefericitul Eltham îl duseserăm la o casă de convalescenţă, unde teribilele lui răni puteau fi bine îngrijite. Inutil să spun că Nayland Smith luase toate dispoziţiile necesare pentru apărarea rănitului. Măsuri eficace, pentrucă oribilul demon care-l torturase îşi abandonă planurile în ceeace-l privea şi trecu la alte fapte rele. Vom relata pe acestea din urmă.

Pentru noi, crepusculul venea totdeauna cu cortegiul său de temeri. Obscuritatea va fi totdeauna cel mai fidel aliat al crimei. Şi tot într'o noapte, mult timp după ce pendulele sunaseră ora misterelor, mâna doctorului Fu-Manchu se întinse pentru a face o nouă victimă. Conduceam un client ocazional.

— Noapte bună, doctore, îmi zise el la uşă.

— Noapte bună, domnule Forsyth.

Inchisei uşa, pusei zăvoarele, stinsei lumina şi urcai scara.

Clientul meu era căpitan secund pe pachebotul «Peninsulaire». In cursul ultimei lui călătorii îşi tăiase adânc mâna şi manifestându-se semne de infecţie recursese imediat la îngrijirile mele. Se scuzase de a mă fi deranjat la o oră atât de nepotrivită, dar îmi spusese că tocmai acostase.

Orologiul de la intrare bătu ora unu noaptea, când mă îndreptai spre apartamentul meu. Urcând maşinal scările, încercam să precizez amintirile pe care le trezise în mine d. Forsyth. Când deschisei uşa camerei mele, fui surprins găsind odaia cufundată în întuneric.

— Smith!, strigai.

— Vino şi priveşte, îmi răspunse o voce joasă.

Nayland Smith era aşezat lângă fereastra larg deschisă cu capul aplecat în afară. Simţeam că era la pândă.

M'am apropiat, fără să fac sgomot..

— Ce mai e nou?, îl întrebai cu curiozitate.

— Nu ştiu. Supraveghează dumbrăvioara de ulmi.

Vocea lui autoritară şi rece trăda îngrijorare. Mă supusei. Noaptea era lipsită de lună. Căldura era tropicală iar grădiniţa avea o aparenţă ireală. Dumbrăvioara de ulmi era ca o pată neagră.

Anumite stări de spirit au o influenţă magnetică. Nu mă gândeam o clipă la frumuseţea nopţii ci numai la faptul că în miijlocul Londrei se afla o fiinţă misterioasă, a cărei viaţă era o engmă iar existenţa un miracol al ştiinţei.

— Unde-ţi este pacientul?, mă întrebă, brusc, Smith.

Intrebarea dădu un curs nou gândurilor mele. Nici un sgomot de paşi nu turbură tăcerea nopţii. De fapt, pe unde trecuse clientul meu?

Vrui să scot capul, dar Smith mă apucă de braţ.

— Nu te pleca în afară, îmi zise el.

— Dece?, îl întrebai surprins.

— Iţi voiu spune. L'ai văzut?

— Da. Dar ce face? Pare să se fi oprit la grilaj, nu ştiu pentru care motiv.

— El a văzut, mormăi Smith. Priveşte ulmii.

Atitudinea lui Smith nu putea semnifica decât un singur lucru: Fu-Manchu. Mâna lui Smith rămăsese pe braţul meu, strângându-l nervos. Să mai spun că eram surprins? Este perfect adevărat! Dar mai era ceva: tremuram de emoţie!

13-14

24

Şi acesta era destul ca să-mi încordeze nervii şi să-mi ascută simţurile la maximum. Dece rămăsese Forsyth lângă grilaj? Inainte nu-l întâlnisem niciodată. Şi cu toate acestea îmi aminteam de el. Era, oare, o vizită premeditată, debutul unui complot? Rana lui nu era totuşi suspectă. Creierul îmi lucra febril. Un singur gând îl ocupa în întregime: Fu-Manchu.

Nayland Smith mă strângea din ce în ce mai tare şi-mi şopti:

— Din nou, Petrie. Priveşte!

Vorbele lui erau inutile. Văzusem şi eu, un lucru straniu şi inexplicabil. In spatele ulmilor, în beznă, apăru o lumină albastră, nedecisă, care se mărea şi se ridica fantastic. Asemenea unui spectru, unui foc magic, ea se ridica mai sus, mereu mai sus, până la vreo 12 picioare, deasupra pământului. Apoi dispăru aşa cum venise.

— Dumnezeule, ce o mai fi şi asta, Smith?

— Ce ştiu eu, Petrie. Am mai văzut-o de două ori. Noi...

Deodată tăcu. Se auzea cineva mergând pe pavaj. Deasupra umărului lui Smith, îl văzui pe Forsyth traversând strada şi intrând în grădiniţă..

Smith sări în sus şi-mi strigă:

— Trebuie reţinut.

Apoi, în momentul când vrui să-l chem îmi astupă gura:

— Nici o vorbă, Petrie.

Eşi afară din odaie şi coborî scara pipăind în întuneric şi strigând mereu:

— Prin grădină. Uşa laterală...

Il ajunsei în momentul când deschidea larg uşa farmaciei mele. O traversă alergând şi deschise uşa care dădea în celălalt capăt. Apoi descuiă poarta grilajului şi sări afară, lăsând poarta deschisă. L'am urmat pas cu pas. Totul era calm şi în cea mai mare linişte, Smith deschise grilajul.

— Să n'avem aerul că venim dela tine, îmi explică Smith rapid. Vreau să merg pe stradă şi s'o traversez o sută de metri mai departe acolo unde se deschide un drum, ca şi cum aş reveni acasă. Aşteaptă-mă o jumătate minut, apoi pleacă în direcţia opusă şi dă colţul străzii. De îndată ce vei trece de lumină, sări bariera şi aleargă spre ulmi.

Imi vârî un revolver în mână şi dispăru.

Acum când mă găseam singur în această alee elegantă, cu un revolver în mână, totul mi se părea ireal. Câtă vreme fusese lângă mine, cuvintele şi faţa lui îmi inspiraseră mare frică.

Ajunsei la colţul străzii într'o dispoziţie curioasă. Nu mă mai gândeam la doctorul Fu-Manchu, acest colos de inteligenţă şi perversitate, care visa să supună Europa şi America jugului chinezesc. Nu mă gândeam nici la Nayland Smith care se găsea singur între chinez şi realizarea monstruoaselor sale proecte. Nici măcar la Karamaneh, tânăra sclavă a cărei radioasă frumuseţe era, în mâinile lui Fu-Manchu, un instrument puternic. Căutam numai să-mi imaginez impresia care aş fi făcut-o asupra unuia din bolnavii mei care m'ar fi întâlnit în această clipă.

Acesta era cursul gândurilor mele până în momentul când sări bariera grădiniţei. Când începui să fug spre ulmi mă gândi la semnificaţia acestei noui aventuri. La cincizeci de metri de copaci îmi veni în gând că dacă Nayland Smith avusese intenţia să taie drumul lui Forsyth vom sosi, prea târziu căci el ajunsese la dumbrăvioară.

Judecasem bine, căci douăzeci de paşi mai departe izbucni un strigăt, care sfâşie tăcerea nopţii: strigătul ciufului. Nu-mi aminteam să-l mai fi auzit, înainte, vreodată, în grădiniţă. Cu toate acestea nu i-aş fi acordat nici o importanţă dacă, în aceeaş clipă, n'ar fi ţâşnit un urlet sinistru, un urlet de groază, de desgust, care mă umplu de oroare.

Tremurând, mă opri şi mă sprijini de trunchiul unui copac.

— Smith!, strigai. Smith, unde eşti?

In loc de răspuns nu auzi decât un nou strigăt, indescriptibil. Şi din umbră ieşi o fiinţă sau mai curând un spectru, un om al cărui obraz părea brăzdat de făşii. Ochii lui nebuni mă fixau şi făcea gesturi de orb sau de dement.

Mă dădui înapoi, câţiva paşi. Omul se clătină şi căzu la picioarele mele, bolborosind şi sângerând.

Rămăsei nemişcat, ca paralizat. Il priveam. Făcu câteva gesturi convulsive şi apoi se înţepeni. Tăcerea recăzu. Nayland Smith apăru brusc lângă mine. Eu însă nu mă mişcam. Eram năucit.

— L'am lăsat să se ducă la moarte, Petrie, îl auzi spunând. Dumnezeu să mă ierte.

— Smith, bâlbâi eu, o clipă, am crezut...

— Nu. Bietul marinar a întâlnit moartea care-mi era destinată.

Şi atunci înţelesei dece trăsăturile lui Forsyth îmi părea familiare. Deasemenea înţelesei dece era acum culcat în iarbă, dormindu-şi ultimul somn: semăna uimitor cu Smith.

CAP. IV

GHIARELE VENINOASE.

Culcarăm, cu precauţine biata victimă pe spate. Mă aplecai şi cu degetele încă tremurând frecai un chibrit. Protejai flacăra cu palma şi ea lumină mai întâiu pe Nayland Smith, cu faţa brună şi ochii măriţi de oroare. Mă aplecai asupra mortului şi puturăm să-l vedem.

— Dumnezeule!, izbucni Smith.

Chibritul se stinse.

In cariera mea de chirurg nu-mi aminteam să mai fi văzut o oroare asemănătoare. Figura lividă a lui Forsyth era străbătută de râuleţe de sânge, provocate de o serie de răni neregulat dispuse. Tâmpla dreaptă era crăpată, un ochiu scos iar gâtul tăiat.

S'ar fi zis că era un tatuaj. Pielea era umflată îngrozitor. Mâinile îi erau crispate.

Smith mă fixa intens în timp ce făceam acest examen, fără speranţă.

— Este mort, spusei cu o voce înăbuşită. Este straniu, supranatural.

Prietenul meu avu un gest de disperare şi făcu câţiva paşi pronunţând vorbe care nu le înţelegeam. Apoi nişte paşi grei făcură să scârţâie nisipul aleiei. Mă ridicai şi mă găsi faţă în faţă cu un poliţist.

— Ce-i acolo? Privirile lui trecură de la Nayland Smith la mine, apoi la cadavru. Brusc, îşi vârâ mâna în buzunar şi ceva luci.

— Lasă fluerul, ordonă Smith. Lampa d-tale? Taci!

Sergentul făcu un pas înapoi, văzându-l pe Smith că bagă mâna în buzunar. Dar prietenul meu scoase o scrisoare, pe care i-o vârî sub nas.

— Citeşte şi ascultă.

Tonul îl impresionă pe agent. La lumina lămpii lui parcurse scrisoarea şi pe trăsăturile lui aspre se zugrăvi stupefacţia cea mai complectă.

— Dacă te mai îndoeşti, continuă Smith, dacă nu recunoştri iscălitura, n'ai decât să chemi Scotland Yard la telefon. Acum vom merge la doctorul Petrie.

Arătă apoi cadavrul cu degetul.

— Ajută-ne să-l transportăm. Nu trebuie să fim văzuţi. Această afăcere trebuie să rămână secretă. Ai înţeles? Presa nu trebuie să fie informată.

Omul salută cu respect şi toţi trei desăvârşirăm sinistra noastră misiune transportând cadavrul pe masa mea de operaţie.

— Examinează-l, zise Smith cu autoritate. Sergentul va telefona după ambulanţă. Avem de făcut o mică anchetă. Dă-mi lampa electrică.

Se urcă repede în camera lui apoi coborî în fugă. Uşa trosni.

— Telefonul este în anticameră, spusei poliţistului.

— Vă mulţumesc, domnule.

Acesta ieşi. Aprinzând lampa îmi începui examenul. Rănile lui Forsyth erau grupate în formă de dâre. Toate aveau acelaş aspect: o tăietură profundă înconjurată de o eroziune superficială. Ochiul drept fusese atins. Fără discuţie posibilă, muşchii articulari şi aparatul respirator fuseseră şi ei atinşi. Ori faţa aceasta lividă, brăzdată cu roşu şi negru, nu mă lăsa să ghicesc genul morţii. Nici un indiciu caracteristic. Zorile albeau la fereastră când ambulanţa se opri în faţa uşei mele şi infirmierii procedară la ridicarea corpului .

După câteva minute se întoarse şi Nayland.

— Smith, ai găsit ceva?

El rămase în picioare în uşă, scărpinându-şi urechea. Ochii îi păreau imenşi. Avea aceea strălucire febrilă care nu-mi plăcea, căci ştiam — din experienţă — că era datorată unui şoc nervos periculos. Nu răspunse direct.

— Ai lapte?, mă întrebă el brusc.

Intrebarea era atât de neaşteptată că nu o înţelesei. Apoi repetai:

— Lapte?

— Da, lapte, Petrie. Dacă ai putea să mi-l procuri ţi-aş fi recunoscător.

Fără să spun vreun cuvânt mă îndreptai spre bucătărie când auzi:

— Resturile calcanului pe care l-am mâncat aseară ar fi, deasemenea, binevenite. Mi-ar trebui şi un târnăcop.

Mă opri şi-i spusei:

— Vreau să cred că nu-ţi baţi joc de mine, Smith, dar...

El începu să râdă.

— Scuză-mă, prietene. Sunt atât de ocupat încât nu m'a frapat ciudăţenia cererilor mele. Iţi voi explica mai târziu aceste gusturi speciale. Pentru moment, tăcere.

Nu glumea de fel. Mă executai şi mă întorsei curând cu un târnăcop de grădinar, farfuria cu peşte şi un pahar cu lapte.

— Iţi mulţumesc, Petrie. Dacă vrei, pune laptele într'o ceaşcă.

Nu mă mai mira nimic. Executai şi această cerere, după care Smith se pregăti să iasă. Deschise uşa, dar frapat de o idee nouă îmi zise:

— Dă-mi şi revolverul, Petrie.

Il băgă în buzunar şi adăugă:

— Să nu crezi că vreau să-mi bat joc de tine. Dar trebuie să-ţi spun că prezenţa ta mi-ar deranja toate planurile. Mă voi întoarce.

Lumina diminţii intra prin uşă, care se închise în urma lui. Mă urcai în camera mea. Prin fereastră îl putui vedea pe Nayland Smith străbătând pajiştea. Mergea în direcţia ulmilor, dar îl pierdui din vedere înainte de a fi ajuns la ei.

Mă aşezai. Aşteptam primele raze ale soarelui. Totul îmi părea ireal. La o distanţă oarecare, în bruma dimineţii, rătăcea un om investit cu puteri atât de mari încât legea nu exista pentru el. Un om care avea la ordinele lui toate forţele Imperiului, gata să-l asculte orbeşte. Un om care venise de la Rangoon la Londra, din ordin superior, să îndeplinească o misiune cu totul delicată şi periculoasă. Şi acest om se ocupa, în acest moment, cu o farfurie de peşte, o ceaşcă de lapte şi un târnăcop.

Pe trotuar, un agent se plimba agale, dealungul grilajului. Un chefliu întârziat, în smoking, trecu impleticindu-se.

In dreapta mea, la o distanţă oarecare, apăru un tramwai care se opri pentru a coborî o singură pasageră. Apoi, vagonul ale cărui lumini păreau galbene, îşi reluă cursa spre vest.ş

Incercai să disting trăsăturile pasagerei care, traversând strada, venea drept spre grădiniţă. Era o femeie care, ducea un coş mare. Simţi o intensă şi subită curiozitate pentru această femeie, fără să ştiu dece. Impins de o forţă irezistibilă îmi luai pălăria şi ieşi repede din casă, luând o direcţie care trebui să-mi permită să tai drumul femeiei.

Calculasem însă greşit distanţa. O ajunsei exact în momentul în care, ascunsă de copaci, îngenunchiată în iarbă, desfăcea coşul. Mă opri şi începui să observ.

Era îmbrăcată foarte sărăcăcios, cu o rochie neagră, o pălărie deasemenea neagră şi un voal des. Dar mi se părea că mâinile ei erau mici şi albe. Pusese jos lângă ea o pereche de mănuşi de bumbac, comune şi murdare.

Din coş scoase un fel de plasă. Făcui câţiva paşi tăcuţi pe iarbă şi mă găsi în spatele ei.

O adiere de parfum, asemănătoare esenţelor misterioase ale Egiptului milenar, mă înconjură. Tot Orientul era acolo şi nu cunoşteam decât o singură femeie care-l întrebuinţa. Mă aplecai şi spusei:

— Bună ziua. Pot să vă ajut?

Cu un salt de căprioară, fu în picioare şi avu o mişcare de recul, inimitabilă în graţia ei. Primele raze ale soarelui jucau în diamantele pe care le purta în degete această femeie în sdrenţe. Inima-mi încetă să mai bată. Numai cu multă greutate îmi regăsi vocea:

— Nu te teme de nimic!

Ea mă privi. Sub voalul des îi vedeam lucind ochii. Mă aplecai şi apucai plasa.

— Oh!

O singură exclamaţie şi fu destul. Nu mă mai îndoiam.

— O plasă pentru păsări, zisei. Ce animal curios cauţi, Karamaneh.

Cu un gest violent îşi smulse voalul şi vechea-i pălărie. Obrazul îi era încadrat de admirabilul ei păr. Ochii îi scânteiau. Cât erau de frumoşi!

Să lupţi împotriva amorului simţit pentru o femeie pe care o ştii nedemnă constitue o tortură din cele mai îngrozitoare. Aceasta era şi soarta mea. Ce crimă venise să săvârşească această femeie, creatura unui monstru, sclava lui Fu-Manchu?

— Probabil, vei susţine că nu mă cunoşti, îi spusei cu brutalitate.

Buzele ei fremătară, dar nu scoase nici o vorbă.

— Este comod să uiţi, uneori!, continuai cu amărăciune şi tăcui.

Simţeam că nu doream nimic altceva decât să aud negările ei, scuzele ei şi să găsesc una valabilă. Priveam cursa care o ţinea în mână. Era gata pentru a fi întrebuinţată.

— Ce vroiai să faci cu ea?, reluai.

Şi în fundul inimei mele, sărman nebun, admiram curba divină a buzelor lui Karamaneh şi-mi reproşam că le făceam să tremure.

Ea vorbi:

— Doctor Petrie, pari iritat nu atât pentru ceeace fac ci pentrucă nu vă recunoşteam.

— Să nu inversăm rolurile. Te-ai hotărît, foarte oportun, să nu mă recunoşti, să uiţi că am fost prieteni. Aşa să fie! Dar răspunde-mi la întrebarea mea.

Îşi împreună mâinile ca într'un abandon.

— Dece mă tratezi aşa?, strigă ea şi accentele ei mă minunau. Aruncă-mă în închisoare, omoară-mă dacă vrei pentru ceeace am făcut. Dar nu mă tortura, nu mă înebuni cu reproşurile d-tale. Te-am uitat? Ţi-o repet încă odată că, până în noapte aceea din săptămâna trecută, în care ai venit să salvezi un om din mâinile «lui», nu te-am văzut niciodată.

Ochii ei negrii îi căutau, rugători, pe ai mei. Dar faptele o acuzau.

— Minţi!, îi replicai. Ai abuzat de cei care au fost atât de nebuni încât să te creadă...

— N'am înşelat pe nimeni!, strigă ea cu desnădejde.

Cât era de frumoasă!...

— E inutil. Tu crezi că este mai bine să-l serveşti pe Fu-Manchu decât să rămâi credincioasă prietenilor tăi. Aşa zisul tău sclavaj nu este prea sever. Eşti devotată lui Fu-Manchu, subjugi bărbaţii şi-i conduci la moarte. In schimb, chinezul te acoperă cu bijuterii şi cadouri.

— E adevărat! Ei bine...

Ochii îi scânteiau, buzele îi erau întredeschise. Cu casta impudoare pe care deşertul o dă fiicelor lui îşi smulse, cu un gest violent, partea de sus a bluzei. Apăru un umăr rotund.

— Iată cadourile ce-mi face!

Şi văzui pe pielea de albeaţa zăpezii urmele biciului. Strânsei din dinţi. Gânduri nebune mă asediară. Aveam frică să mai vorbesc. Totuşi spusei:

— Dece îmi acorzi încrederea ta dacă, pentru tine, nu sunt decât un străin?

— Te cunosc destul ca să am încredere în d-ta! răspunse ea întorcând capul.

— Dece serveşti pe acest monstru neuman?

Ea avu un gest evaziv şi-mi aruncă o privire pe furiş.

— Dar dece toate aceste întrebări dacă mint continuu?

Era o lecţie de logică, dată de o femeie. Schimbai subiectul.

— Spune-mi ce-ai venit să faci aici?

— Să prind păsări.

— Care pasăre?

Ridică din umeri fără a răspunde.

Şi brusc îmi aminti: strigătul ciufului anunţase, înainte moartea lui Forsyth. Plasa era largă şi solidă. Ce pasăre de pradă, necunoscută poate de naturaliştii Occidentului, o fi fost lăsată noaptea trecută în grădiniţă? Mă gândeam la semnele de pe obrazul lui Forsyth şi-mi

amînti de ştiinţa profundă a doctorului chinez.

Mă aplecai deasupra coşului şi cercetându-l găsi o sticlă mare plină cu un lichid de un miros acru.

Mister!...

— Vei merge, acum, cu mine, îi zisei lui Karamaneh cu asprime.

Fa se întoarse spre mine. Brusc, expresia feţii i se schimbă. Imi aruncă o privire de provocare şi înainte de a-i putea ghici proectul se depărtă de mine cu o săritură graţioasă şi suplă şi începu să fugă.

Rămăsei cu plasa şi coşul în mână privind-o, stupid, cum se depărtează. Desigur că nu-mi veni ideea s'o urmăresc dar aveam puţine şanse s'o ajung. Karamaneh alerga cu uşurinţa unei gazele, ca o adevărată fiică a deşertului.

La o sută de paşi se opri şi se întoarse. Bucuria eforţului fizic părea să-i fi deslănţuit demonul din ea, acela pe care orice femeie trebuie să-l poarte în ea, care are ochi ca aceia ai lui Karamaneh. Ii auzi râsul, o muzică, un râs de provocare şi de batjocură.

Reluă cursa şi dispăru.

Acceptai înfrângerea cu bucurie (şi mai roşesc încă). In jurul meu, viaţa îşi relua cursul.

Reluai direcţia casei, cu curioasa mea pradă în mână, fiind ocupat cu întrebarea: ce legătură putea să existe între o plasă de prins păsări şi strigătul ciufului, acela pe care îl auzirăm în momentul morţii lui Forsyth?

Drumul pe care l alesesem trecea pe lângă un lac cu o mică insulă în centrul lui. Care-mi fu surpriza văzând farfuria şi ceaşca date lui Smith abandonate pe malul apei.

Eram neliniştit, când mă auzi chemat:

— Petrie, totul merge de minune! Revin într'o clipă.

Privi în jurul meu. Era vocea lui Nayland Smith dar pe el nu-l puteam observa.

— Smith!, strigai, Smith!

— Iată-mă.

Privi în direcţia probabilă a vocii şi-l văzui pe insulă, în mijlocul lacului, exact în momentul când intră în apă până la genunchi, îndreptându-se spre mine.

Figura mea îl făcu să râdă.

— Trebuie să mă crezi complect nebun, Petrie! Dar am făcut o ispravă bună. Ştii ce este această insulă mică?

— Nu!

— Un monument funerar, Petrie. Una din acele gropi mari în care aŭ fost strânse victimele epidemiei de ciumă

care a bântuit Londra. Ai văzut-o de atâtea ori, dar a trebuit să afli totul, de la un comisar de poliție din Burma... Dar... ce ai acolo?

Și-mi luă plasa.

— Ia uite-te! O cursă de păsări! Și unde ai găsit-o?, mă întrebă Smith întorcându-se spre mine cu un aer de inchizitor.

— Propriu zis n'am găsit-o. Și îi relatai circumstanțele întâlnirii mele cu Karamaneh.

După ce-l pusei în curent cu fuga tinerei fete, Smith îmi spuse brutal :

Petrie, ești un imbecil!

Roșeața mâniei îmi coloră fruntea. Nici chiar de la Nayland Smith, pe care-l stimam mai mult ca pe oricare altul, nu putem accepta această insultă. Ne măsurarăm din priviri.

— Karamaneh, continuă el, este o jucărie frumoasă dar, în acelaș timp, și o cobra. Nu trebuie să te distrezi nici cu una nici cu alta.

— Smith, îi replicai cu violență, îmi ajunge! Părăsește acest ton pe care nu-l pot admite!

— Și totuși voiu continua. Te joci nu numai cu această fată care este favorabilă unui Neron chinez, ci și cu viața mea. Și aceasta pentru scopuri pur egoiste.

Mânia-mi dispăru repede. Prietenul meu avea dreptate. Tăcui de rușine.

Smith continuă :

— Știu că minte și că o singură ochiadă a ei este suficientă să te răscolească. Odată în viața mea, m'a făcut o femeie să nu raționez. Dar am reținut lecția. Tu însă ești incorigibil. Dacă ții, neapărat, să te prăbușești nu te jena dar nu mă antrena în această catastrofă.

— Cuvintele tale sunt inutile de aspre, Smith, îi replicai cu umilință. Dar poate le merit.

— Fii sigur de asta!...

Și reluă :

— S'a comis un atentat împotriva vieții mele, care a antrenat la moarte un nevinovat. Iar tu lași să scape un complice, foarte principal, pentrucă are buzele roșii sau genele negre, sau mai știu eu ce încă fascinator pentru tine.

Deschide apoi coșul și aspiră mirosul.

— Aha! Il recunoști?

— Desigur !

— Atunci știi ce căuta Karamaneh?

— Nu.

Ridică din umeri.

— Haide, Petrie, să mergem.

Aveam multe să-l întreb. Totuşi, o singură întrebare îmi ardea buzele :

— Smith, ce ai făcut în insulă? Ai desgropat ceva?

— Nu, îmi răspunse cu un surâs rece. Din contra!

Crepusculul ne găsi, pe Smith şi pe mine, la fereastra dormitorului. Ştiam, după examinul făcut, că sărmanul Forsyth fusese otrăvit. Smith, declarând că nu mai merit încrederea lui, refuzase să-mi explice rostul rănilor pe care le avea cadavrul.

— Pe pământul moale, de sub copaci, am regăsit urmele lui care duc până la locul accidentului. Nici o altă amprentă. El a fost deci atacat când era lângă trunchiul unui copac. Mai departe am găsit nişte amprente destul de curioase.

Pe o hârtie sugătoare, Smith făcu o serie de puncte regulate.

— Sunt picioare!, strigai eu. Ţipătul păsării! Probabil un animal straniu, necunoscut.

— O vom şti în curând. Probabil astă-noapte. Eri n'a fost lună şi s'a făcut o eroare de persoane. Astăzi se va face o nouă tentativă. Cunoşti obiceiurile lui Fu-Manchu?.

Şi aşa protejaţi de întuneric, stăteam la pândă observând cu atenţie dumbrăvioara de ulmi. La miezul nopţii, strada era pustie. In afară de trecerea rară a unui tramwai, nu se vedea nimic. Locul se preta foarte bine pentru o dramă.

Pădurricea căpăta un aspect din ce în ce mai misterios. Presa nu suflase nici un cuvânt asupra tragediei din ajun. Nayland Smith avea puteri nelimitate ca să muşamalizeze totul. Nici un agent, nici un detectiv nu fusese postat prin împrejurimi. Prietenul meu era de părere că publicitatea acordată în trecuţ isprăvilor lui Fu-Manchu. ca şi concursul stângaciu al poliţiei colaboraseră la victoriile chinezului.

— Nu mă tem decât de un singur lucru. Că nu va fi gata pentru astă-noapte!

— Şi dece?

— El nu este în Anglia decât de puţine zile şi menajeria lui, colecţia lui de animale otrăvitoare nu este poate complectă.

In cursul serii, se deslănţuise o furtună, urmată de o

ploaie antideluviană. Nori negri întunecau cerul. Din când în când, luna scăpa dintre nori şi lumina păduricea.

Smith tăcu brusc şi cu un gest îmi impuse tăcere. La suprafaţa pământului, apăru o lumină imprecisă, care se ridică la o înălţime mare şi dispăru.

— Sub arbori, Smith!

El se şi afla la uşă.

— Ia-ţi revolverul, Petrie! Eu îl am pe al meu. Lasă-mă să iau un avans de 20 de metri, fără de care nu voiu fi atacat. De îndată ce voiu ajunge sub copaci vino după mine!

Misterioasa lumină dispăruse. In momentul în care Smith se angaja sub copaci înţelesei că ştie şi-şi cunoaşte inamicul pe care se ducea să-l combată.

Tactica lui era clară. Fu-Manchu sau creatura lui n'ar întreprinde nimic în prezenţa unui martor. Ştiam, pe de altă parte, că instrumentul crimei ascuns printre copaci putea să-şi efectueze sinistra muncă, fără să lase nici o urmă Forsyth nu fusese ucis, pe când noi eram numai la douăzeci metri de el?

Nu era nici o adiere de vânt. Smith ajunsese la primul copac, căci eu încetinisem pasul. Luna, ieşită din nouri, lumina în plin scena. Inaintam încet. Smith îmi apăru pentru o clipă. Observa ramurile de deasupra lui.

— Prudenţă, îi strigai.

Cu un strigăt ascuţit, sări spre întuneric.

— Inapoi Petrie, înapoi.

Şi aruncându-se asupra mea, mă împinse de umăr şi mă svârli într'o parte.

La strigătul lui, deasupra capetelor noastre, se auzi un sgomot mare de crăci rupte. Băteam în retragere spre întuneric când, deodată, mi se păru că unul dintre ulmi se apleca spre noi, până a ne atinge. Smith mă împinse, mă aruncă înapoi, cu febrilitate.

Un urlet, o cădere grea, un plâns care se transforma în horcăit. Se auzi detunătura înăbuşită a revolverului lui Smith.

— L'am scăpat! Petrie! Trage tu! La stânga! Nu greşi!

Mă întorsei dintr'un salt şi trăsei, de două ori, într'o umbră neagră. Un ţipăt înfricoşător se adăugă la oroarea acestei nopţi.

Nayland Smith îndreptă lampa lui de buzunar în direcţia tirului meu.

— L'ai doborît, Petrie?

— Da!

La picioarele noastre, din mijlocul unei grămezi de frunze şi crăci se detaşa o faţă galbenă, respingătoare, întoarsă spre noi. Trăsăturile îi erau contractate de agonie, dar ochii lui feroci ne aruncau o ultimă privire de ură. Omul se sbătea. Avea rinichii ciuruiţi. Incă câteva svârcoleli şi, apoi, se înţepeni. Capul îi căzu înapoi, în noroiu. Era mort.

— Zeii sunt cu noi, zise Smith. Ulmii au supărătorul obiceiu să se debaraseze brusc de ramurile lor mai grele chiar când timpul este calm. Pan, zeul pădurilor, şi-a împărţit justiţia lui.

— Nu înţeleg. Unde era omul ista?

— In copac, culcat pe ramura care a căzut. Iată dece n'a lăsat urme pe pământ. Sunt sigur că, noaptea trecută, a fugit trecând din copac în copac, ca o maimuţă, şi n'a atins solul decât departe de aici, în cealaltă parte a pădurricii. Cât despre lumina misterioasă, aş fi putut să-ţi dau eplicaţii chiar azi dimineaţă. Dar n'am vrut. De altfel e foarte simplu: o bucată de şifon îmbibată cu alcool, aprinsă, aruncată la pământ. Omul o balansa cu ajutorul unei frânghii. Aşa se ridica flacăra. Noaptea trecută, am găsit o bucată de şifon carbonizată, la câţiva paşi de aici.

Priveam cadavrul.

— Vezi, îi zisei. Are un sac de piele lângă el.

— In acesta închisese lucrul care ucidea. Din acest sac ieşea.

— Care lucru?

— Acela pe care fascinanta ta prietenă venise să-l reia azi dimineaţă, cu plasa.

— Nu mă acuza, Smith, făcui cu amărăciune. Dar ce fel de pasăre era?

— Ai văzut semnele de pe corpul lui Forsyth şi ţi-am vorbit de acelea care le ridicasem de pe pământ. Erau ghiare, Petrie.

— Aşa gândeam şi eu. Dar de la ce fel de animal?

— Ghiarele unei bestii veninoase. Am prins-o noaptea trecută şi am ucis-o, involuntar. Am îngropat-o. Mă temeam că aruncând-o în lac să n'o pescuiască vreun copil şi să nu se rănească. Căci nu ştiam cât timp îi rămân ghiarele încărcate de venin.

— Mă tratezi ca pe un copil, Smith. Desigur, sunt stupid, dar poate îmi vei spune ce avea chinezul în sacul de piele. Desigur un animal pe care ai reuşit să-l captureze cu ajutorul unui calcan rece şi al unei cesti de lapte. Acest animal a venit să-l ia. Karamaneh, azi dimineaţă, cu ajutorul.

Tăcui.

— Continuă, spuse Smith. Şi ce avea în coş?

— Era o fiolă de valeriană, răspunsei mecanic.

Smith îndreptă lumina lămpii în stânga mea, luminând un animal mic, mort.

Era o pisică neagră.

— O pisică care trece prin foc şi apă pentru valeriană, zise Smith. Dar prima descoperire am făcut-o azi dimineaţă, cu peşte şi lapte. Recunoscusem bine amprentele unei pisici şi mă gândi că rămăsese ascunsă prin vecinătate, probabil în tufişe. O descoperi şi făcui tot posibilul să mă apropii de ea. Fu însă în zadar. Animalul era terorizat. Il ucisei. Această brută galbenă, care zace la picioarele noastre, se folosea de câlţi aprinşi ca de momeală. Ramura pe care stătea era exact deasupra drumului luminat de lună. In momentul în care trecea omul pe care vroia să-l omoare, banditul imita strigătul ciufului şi arunca pisica în obrazul victimei.

— Dar.. începui eu.

Smith se aplecă.

— Ghiarele pisicii sunt vârâte în teaca lor dar dacă ai putea să le examinezi, ai constata că sunt unse cu un fel de lac negru şi lucitor. Numai Fu-Manchu îi cunoaşte compoziţia. Noi îi cunoaştem numai pericolul.

CAP. V.

FU-MANCHU LOVEŞTE

— Dar nu te blamez!, strigă Smith. Iţi ofer o mie de lire dacă îmi indici refugiul actual al lui Fu-Manchu.

Abel Slattin ridică din umeri şi se întoarse la fotoliul pe care-l părăsise. Se aşează, îşi puse pălăria şi bastonul pe biroul meu şi replică:

— Mi-ar plăcea mai mult ca asta să fie negru pe alb!

Smith se ridică şi aplecându-se asupra unui colţ al mesei scrise câteva rânduri.

Il observai pe vizitatorul nostru. Era îmbrăcat cu îngrijire, poate chiar prea bine. Era un om de statură înaltă, cu părul negru. Se juca continuu cu monoclul său. In cursul convorbirii observasem, cu o oarecare surpriză, accentul american al d-lui Abel Slattin. La unele din gesturile lui, un diamant mare — pe care-l purta într'un inel — lansa focuri scânteietoare.

Peniţa lui Nayland Smith alerga pe hârtie.

De la om, privirea îmi alunecă la bastonul lui, pus pe biroul meu. Era curios. Probabil o lucrare indiană. Dintr'un lemn negru-brun, pătat, care te făcea să te gândeşti la pielea unui şarpe. Măciulia era sculptată şi reprezenta capul unei vipere cu coarne. Două pietre mici, sau două perle de sticlă, ţineau locul ochilor. Iluzia era frapantă.

Smith întinse hârtia lui Slattin, care o ceti cu atenţie, o îndoi cu grijă şi o puse în buzunar.

— Iată un baston foarte curios, îi zisei.

Vizitatorul nostru făcu un semn cu capul şi-şi reluă bastonul.

— Vine din Australia, doctore. Este o lucrare foarte originală care mi-a fost oferită de un client. Este mascota mea. Primul lui proprietar îi recunoştea o putere magică. De fapt, cred că este unul din bastoanele despre care se vorbeşte în Biblie...

— Bastonul lui Aaron?, sugeră Smith.

— Ceva în genul acesta, zise Slattin ridicându-se pentru a pleca.

— Atunci ne-am înţeles. Imi vei telefona mâine?

— Mâine dimineaţă, fără întârziere, veţi avea noutăţile de la mine.

Slattin se înclină în faţa noastră şi plecă.

De îndată ce uşa fu închisă, Smith îmi spuse:

— Mi-este foarte neplăcut să întreţin relaţii cu acest individ. Dar nu trebuie să fim prea delicaţi în alegerea auxiliarilor pe care-i putem găsi în cursul luptei noastre cu Fu-Manchu. Slattin are o reputaţie detestabilă, chiar pentru un detectiv particular. Tot eri am făcut o vizită prietenului nostru Weymouth, la Yard, care mi-a arătat fişa lui.

— In ce scop?

— Omul ista este amestecat în afacerea noastră. Are relaţii cu chinezii. Fi sigur că n'are scrupule.

— Crezi într'adevăr că a consmţit să devină creatura lui Fu-Manchu?

—N'o cred. Sunt sigur. Dacă este bine plătit poate să-l servească tot atât de bine ca pe oricare alt client. Fişa lui este foarte rea. Desigur că nu se numeşte Slattin. Servea poliţia new-yorkeză sub numele de Pepley. Locotenentul Pepley. A fost dat afară, invinuit de complicitate într'o crimă destul de desfrânată în Chinatown, cartierul chinezesc al New-Yorkului. Să nu uităm, deci, că este un bandit inteligent.

— Te vei duce la întâlnirea care ţi-a dat-o?

— Fără îndoială. Dar un voiu aştepta până mâine. Am intenţia să fac o vizită preliminară d-lui Abel Slattin, chiar astă-noapte, la domiciliul lui particular. Dacă, după cum îl cred capabil, ne prepară o cursă îşi va face, probabil astă-noapte, raportul său lui Fu-Manchu.

— Să-l urmărim!

— Este urmărit, Petrie. Este filat de doi oameni de la Scotland Yard.

Prevederea prietenului nu se desminţise nici de astă dată.

— Dar apropos, îi zisei, l-ai văzut pe Eltham azi dimineaţă. Intră în convalescenţă?

— Nu te nelinişti pentru el, Petrie. Viaţa nu-i mai este în pericol.

Il privi pe Smith neîncrezător. El însă continuă:

— Eri a primit o scrisoare, în chinezeşte, într'un plic comercial obişnuit, cu adresa bătută la maşină şi timbrată la Londra.

— Şi?

— Cuprinsul este aproape acesta: «Deşi, ca om curajos, nu ai trădat corespondentul d-tale din China, el a fost descoperit. Era un mandarin. Nu-l voiu numi căci nu-mi convine să scriu numele unui trădător. A fost executat, acum patru zile. Te salut şi-ţi fac urări pentru prompta-ţi restabilire».

Era semnată: Fu-Manchu.

— Fu-Manchu! Este o cursă!

— Nu, Petrie, Fu-Manchu n'ar fi scris în chinezeşte dacă n'ar fi spus adevărul. De altfel, azi dimineaţă am primit o telegramă care mă informează că mandarinul Yen-Sun-Yat a fost asasinat în propria lui grădină, Sâmbăta trecută.

Cartierul în care ne găseam, puţin cam excentric, era foarte calm. In curând ne oprirăm în faţa unei case izolate. La intrare, pe un panou, scria: De vânzare sau de închiriat.

După o scurtă privire la dreapta şi la stânga, Smith împinse poarta, intrând într'o grădină mare, cu plante crescute neîngrijit. Obscuritatea era profundă. Din iuntla în miniatură, care mărginea drumul, ţâşni o [illegible] uşoară.

— Tu eşti Carter?, întrebă Smith.

Apăru o umbră şi distinsei vag un om îmbrăcat în albastru: ţinuta de rigoare a agentului secret.

— D. Slattin s'a reîntors acum vreo 10 minute, zise a-

gentul. Câteva minute după sosirea lui în faţa porţii s'a oprit o altă maşină, din care a coborât o doamnă.

— Smith, interveni eu strângându-l puternic de braţ, nu o fi....

El se întoarse pe jumătate spre mine şi-mi făcu un semn cu capul. Inima începu să-mi bată nebuneşte. Înţelegeam acum planul lui Slattin. In operaţiunile noastre anterioare împotriva grupului asasin al lui Fu-Manchu am avut, totdeauna, o aliată în tabăra adversă: pe Karamaneh, frumoasa sclavă, pe care o crezusem sinceră.

Incă odată ea îşi reluase rolul. Pretinzând că trădează secretele doctorului Fu-Manchu, ea atrăgea, de fapt, prada în plasa sinistrului bandit.

Eri încă, fusesem victima ei. Astăzi însă altul era alesul ei: confidenţele ei nu erau pentru mine. Blândeţea ei, tandreţea ei, abandonul ei fermecător erau rezervate unui ticălos vulgar, acestui Abel Slattin care trebuia să fie captivat de doi frumoşi ochi misterioşi, să asculte minciunele care-i ieşeau de pe buzele parfumate. Sărman nebun care-şi imagina că această perlă a Orientului îşi trăda stăpânul pentru dragostea lui şi că va fi prada braţelor lui victorioase.

Intr'un efort suprem, goni aceste gânduri obesedante şi redeveni aliatul energic în acest războiu împotriva Stăpânului.

Smith mă apucă de braţ şi mă trase afară din grădină. Câteva minute mai târziu eram la poarta casei vecine. Ferestrele ultimului etaj erau luminate. Restul era cufundat în întuneric, în afară de un geam mare de la parter. Perdelele erau trase.

— Biroul lui Slattin!, îmi suflă Smith. Nu se ştie supravegheat şi fereastra nu este închisă.

Cu precauţiune, prietenul meu traversă pajiştea şi ajutându-se de asperităţile zidului se căţără până la fereastră, unde rămase nemişcat.

Ezitam să-l urmez, fiindu-mi teamă să nu fiu auzit. Dar toată nehotărîrea mea dispăru când auzi o voce armonioasă. Vorbea Karamaneh.

Pe mâini, pe genunchi, fără să am grijă de hainele mele, îl ajunsei pe Smith. Prietenul meu privea printr'o crăpătură a perdelii. Mă aplecai deasupra umărului său.

Era biroul unui om de afaceri. La masă, într'un fotoliu turnant, stătea Slattin surâzător. Il vedeam din profil. Ii gură îi lucea un dinte de aur. Intr'un fotoliu, cu spatele la fereastră, foarte aproape de noi, era Karamaneh. Purta o rochie şi o pălărie de o eleganţă din cele mai sobre, care

nu puteau veni decât de la Paris. Karamaneh ştia să poarte haine curopene.

— Da, scumpo, zicea Slattin, voiu fi gata mâine seară.

Il simţi pe Smith tresărind.

— Vei avea destui oameni?

— Scumpul meu copil, dacă am avea nevoie de o divizie am avea-o cu noi.

Spunând aceasta încercă să apuce mâna înmănuşată, care întârziase pe fotoliu. Ea îi evită contactul ca un ge care ar fi putut trece drept involuntar. Apoi se ridică.

— Şi acum dă-mi ordinele tale, zise el.

— N'am hotărît încă nimic, răspunse tânăra fată. Dar acum când te ştiu gata pot să dispun în consecinţă.

Ea trecu pe lângă el, ferindu-se să n'o prindă în braţele lui, tentativă care-mi făcu rău.

— Dar... începu Slattin.

— Iţi voiu telefona într'o jumătate de oră. Şi fără altă ceremonie, Karamaneh deschise uşa.

Smith îmi făcu semn cu cotul.

— Coboară, repede. Dacă ea ne vede, totul este pierdut!

Înţelegând gândurile lui, părăsi cât putui de repede postul meu de observaţie. In graba mea, fui stângaciu şi desfăcui o piatră mare, care căzu cu sgomot. Dar fericire, Slattin trecuse în vestibul după Karamaneh şi nu auzi nimic.

Ne ascunserăm după o ladă mare când peronul casei fu inundat de lumină. Karamaneh coborî scara şi apoi dispăru.

Smith nu se mişca. Cu o mână viguroasă mă reţinu. O maşină demară. Se scurseră încă douăzeci de secunde şi se auzi motorul unui al doilea automobil.

— Este Weymouth, îmi şopti Smith. Cu puţină şansă vom şti unde se ascunde Fu-Manchu înainte ca să ne spună Slattin.

— Dar...

— Oh! El joacă un rol dublu! Nu trebuie să contăm pe el.

Prietenul meu avea dreptate. Am tăcut. Câteva clipe liniştea cea mai adâncă domni între noi, fiecare fiind în prada unor gânduri diferite. Nayland nici nu încercă să intre în legătură cu detectivii puşi sub ordinele noastre.

Revenirăm la locurile noastre, sub fereastra biroului. Aşteptarea fu lungă. In sfârşit o maşină trecu, dar nu se opri. Luminile ultimului etaj se stinseră. Una câte una se stinseră şi luminile caselor vecine. Deodată, în tăcerea profundă care domnea se auzi o voce, care venea din birou.

Smith, cu capul aplecat, ascultă pasionat. Slattin răspundea.

— Da, Burke, rămâi aici. Aşteaptă întoarcerea mea. Voiu pleca peste câteva clipe.

Se făcu din nou tăcere. Se scurse o jumătate de oră. Brusc şi strident răsună soneria telefonului. Avui un gest nervos şi-l apucai pe Smith de braţ.

— Allo! (Vorbea Slattin) Cine vorbeşte?... Da. Aici e domnul A. S. ...Numaidecât?... Unde?... Da!... Vei fi acolo?... Bine. Intr'o jumătate de oră... La revedere.

Auzi distinct scârţâitul fotoliului lui Slattin. In acest moment Smith mă apucă de braţ şi alergarăm repede la postul nostru din colţul casei.

— Se duce la moarte, îmi şopti Smith, dar Carter are un automobil de la Scotland Yard care-l aşteaptă la capătul străzii. Il vom urmări, pentru mai multă siguranţă. Weymouth poate că s'a rătăcit pe drum. Şi când vom fi siguri de destinaţia lui vom interveni în joc. Vom...

Nu mai auzi sfârşitul frazei. Un ţipăt înspăimântător ne făcu să tresărim. Un urlet ascuţit, urmat de o exclamaţie de suferinţă şi nebunie.

— Dumnezeule! Ah, Dumnezeule!...

Instinctiv mă ridicai şi mă îndreptai spre uşă. Confuz, întrevăzui lângă mine figura înspăimântată a lui Smith. Uşa se deschise violent, ca şi când ar fi fost smulsă. In cadrul luminii, Slattin apăru în picioare, gesticulând ca un smintit.

— Ce s'a întâmplat? Dumnezeule, ce s'a întâmplat? îl auzi confuz.

In dosul stăpânului său se arătă valetul Burke, livid.

Inainte să fi putut ajunge la el, Slattin, cu un ultim strigăt înăbuşit, se prăbuşi cu faţa la pământ, barând uşa.

Pătrunserăm în hall. Burke sărea dela dreapta la stânga, scoţând strigăte slabe. Paşi grei, precipitaţi, făcură să scârţăie pietrişul aleei. Venea Carter, fugind.

Burke căzu în genunchi, lângă corpul lui Slattin, şi începu să râdă ascuţit şi sacadat.

— Destul!, strigă Smith.

Carter intră şi îngenunchiă lângă mort. Ne plecarăm toţi trei asupra lui Slattin.

— Ajutaţi-mă, zise Smith. Trebue să degajăm uşa. Acum închideţi-o.

Eram singuri, cu obiectul răzbunării lui Fu-Manchu. O singură privire îmi fu suficientă ca să fiu sigur că Slattin îşi dăduse sufletul.

Smith mă întrebă

— Aşa-i că-i mort?

— Trăsnit. Pot să-l înorc?

Cu osteneală, puturăm să-l întoarcem pe spate. Burke, tremurând de frică, îşi frângea mâinile repetând cu o voce monotonă:

— L'am prevenit! L'am prevenit!

Brusc, Smith ridică ochii. Deasupra noastră, se auzeau şuşoteli. Treziţi din primul somn, îmbrăcaţi în grabă, toată servitorimea se adunase la capătul scării şi ne privea terorizată.

— Toată lumea să intre în camere! Nimeni nu poate eşi neînvitat.

Tonul detectivului impuse respect. Toţi servitorii se retraseră în grabă. Când nimeni nu se mai zări, Nayland se adresă din nou lui Burke:

— Vino aici!, îi strigă Smith. Ascultă, eşti singurul martor şi am nevoie de tine. Spui că l'ai prevenit. Când l'ai prevenit şi cu privire la ce?

— Ştiam ce i se va întâmpla, domnule. Aceste afaceri cu chinezi!

— Ce afaceri?

— Intâlnise, din întâmplare, la East End, un chinez. Un om pe care-l cunoscuse la San Francisco, Singapore Charlie.

— Singapore Charlie?

— Da domnule, acela care deschisese, acum doi ani, o speluncă în care se fuma opiu, lângă Matcliffe.

— Care a ars...

— Dar Singapore Charlie s'a salvat.

— Făcea parte din bandă?

— Este membru în ceeace noi numim la New-York «clanul celor şapte».

Smith îşi scărpină urechea.

— «Clanul celor şapte»! Foarte bine! Totdeauna am gândit că doctorul Fu-Manchu şi «clanul celor şapte» erau împreună. Spune mai departe, Burke.

— D. Slattin, deşi era locotenent de poliţie, avea un fel de alianţă cu acest Singapore Charlie şi când îl întâlni aci, acum doi ani, reînoiră prietenia. Acum vreo două luni, într'un cartier din Est, chinezul îi prezentă o femeie, un fel de egipteancă.

— Da, da, îl aprobă Smith. O cunosc.

— O întâlni apoi destul de des. Ea a venit chiar aici, de vre-o două-trei ori. Ii spunea că, împreună cu Charlie

avea intenţia să-i dea pe mână pe şeful bandei galbene. Astă-noapte avu întâlnire aci cu această femeie.

— Asta ştiu, îl întrerupse Smith. Vreau numai să ştiu ce s'a întâmplat după telefonul care l-a primit.

— Mi-a zis să-l aştept şi eu dormitam în odaia de alături când a sunat telefonul. Il auzi pe d. Slattin ieşind. Am alergat după el şi l-am ajuns tocmai când voia să-şi ia pălăria.

— Dar era cu capul gol!

— N'a putut să şi-o mai ia! In momentul în care ridică braţul scoase un strigăt teribil şi se întoarse dintr'un salt, ca şi cum ar fi fost atacat pe la spate.

— In hall mai era cineva?

— Nimeni. Eu eram pe pragul sufrageriei, lângă scară. Nu s'a întors în partea aceea ci a privit exact în spatele lui, unde nu era nimeni. Ah, acele tipete... acele ţipete... Apoi ţâşni spre uşa de intrare. Nu m'a văzut. Pe prag încă mai ţipa. Inainte să fi putut ajunge la el a căzut...

— Asta-i tot ce ştii?, îl întrebă Smith aruncându-i o privire străpungătoare.

— O jur, domnule, este tot ce ştiu, tot ce am văzut. Când a murit nu era lângă el nici o fiinţă vie.

— Vom vedea, murmură Smith.

Se întoarse spre mine, care terminasem examinarea cadavrului.

— Cauza morţii, Petrie!?

— Poate lucrul sau fiinţa care a provocat această jupuitură a încheieturii mâinii drepte, îi răspunsei.

Şi aplecându-mă îi luai mâna îngheţată într'a mea. Era uşor umflată. Ca şi braţul Smith se aplecă şi fluieră uşor.

— Ştii despre ce-i vorba, Petrie?

— Desigur. Este prea târziu s'o legăm şi inutil să-i mai injectăm amoniac. Moartea a fost instantanee. Inima...

Cineva bătu violent la uşă.

— Carter!, strigă Smith, să nu deschizi uşa la nimeni.

— Dar dacă este inspectorul?...

— Iţi ordon să nu deschizi această uşă la nimeni! Fără replică! Burke, rămâi exact unde eşti! Carter, poţi să vorbeşti cu acela care bate la uşă prin deschizătura cutiei de scrisori. Petrie, să nu faci nici o mişcare! Este vorba de viata voastră! Moartea este poate aici, în hall, lângă noi!...

CAP. VI

VIPERA CU COARNE

Cercetările noastre în casa lui Slattin nu încetară decât dimineaţa. Nu găsirăm nimic. In lumina cenuşie a dimineţii, când ancheta noastră fu terminată, reveni şi inspectorul Weymouth ca să ne anunţe că Karamaneh reuşise să scape de urmărirea lui.

Când mă văzu, Weymouth se îndreptă spre mine, cu mâna întinsă, şi-mi zise:

— De astă-dată prietena d-tale cu ochi negrii a fost mai tare ca mine. Dar pista, atât cât am putut s'o urmăresc, conducea la aceeaş vizuină. De fapt, cred că sediul lui Fu-Manchu este lângă vechea tavernă a fumătorilor de opiu de la Shen-Yan, care aparţinuse lui Singapore Charly.

Smith îl aprobă.

— Vom merge să facem cercetări, replică Nayland.

Weymouth aruncă o privire asupra corpului întins pe pământ.

— Cum a fost făcută asta? întrebă el încet.

— Destul de stângaciu pentru un Fu-Manchu, replicai eu... Un şarpe a fost introdus în casă...

— ... De Karamaneh, termină Smith.

— Se prea poate, reluai eu cu fermitate. N'am găsit încă bestia.

— După mine, interveni Smith, şarpele a fost pus în hainele victimei. Când a căzut lângă uşa deschisă, animalul a fugit în grădină. Vom vedea asta în cursul zilei! Nimic n'a fost atins şi vom examina hârtiile şi restul când vom avea timp.

— Corpul poate fi ridicat, spuse Weymouth, arătând cadavrul cu mâna. Casa să rămână în starea actuală iar servitorii evacuaţi.

— Am dat ordine chinar în acest sens, răspunse Smith.

Vocea comisarului din Burma era aceia a unui om obosit de atâta luptă şi conştient de înfrângerea-i

Cartierul îşi relua viaţa-i cotidiană. Părăsirăm casa în care sinistrul chinez îşi lăsase amprenta. Drumul fu tăcut. Odată ajunşi în apartamentul meu, Nayland Smith se instală într'un fotoliu şi adormi. Pe la prânz se trezi, îşi făcu o baie, apoi îşi ceru micul dejun. Când termină se instală din nou în fotoliu. Carter veni după masă şi-şi făcu raportul, pur formal. Reveni de la consultaţiile mele, pe la orele

cinci şi jumătate, şi-l găsi pe Nayland Smith în aceeaş poziţie. Seara veni. Urmă noaptea. Nimic.

In colţul odăii, Smith stătea lungit, înconjurat de un nour des de fum. Smith semănase literalmente parchetul cu chibrituri şi scrum. Fără guler, îşi trecu seara aşa cum îşi petrecuse ziua, imobil în fotoliul lui. Cină în zece minute.

Incerçările mele de conversaţie rămaseră infructuoase. Răspunse numai cu mormăeli. După ce-mi primi rarii mei clienţi, mă ocupai cu colecţionarea notelor asupra activităţi doctorului Fu-Manchu, când sună telefonul. Smith era cel chemat. Imi reluai lucrul în timp ce Smith coborî la aparat.

După o discuţie lungă reveni şi începu să se plimbe în lungul şi latul camerei. Işi scărpina continuu urechea stângă şi faţa îi exprima perplexitatea cea mai profundă. Apoi se decise să vorbească.

— Aş trebui să abandonez totul, Petrie. Sau sunt prea bătrân ca să mă măsor cu un asemenea adversar sau îi sunt inferior. Nu mai pot să gândesc limpede, logic. Pentru un om cum este doctorul Fu-Manchu această crimă, această execuţie a lui Slattin este stângace, incomplectă. Nu sunt decât două explicaţii acceptabile. Poate că şi el a devenit mai puţin inteligent sau poate a fost întrerupt.

— Intrerupt?

— Da. Căci nu este în maniera lui Fu-Manchu să omoare deschis, folosind un şarpe, şi să implice în afacere pe unul din complicii săi.

— Dar n'am găsit nici un şarpe!

— Karamaneh a introdus unul în casă. Te îndoeşti oare de asta?

— Este drept că Karamaneh i-a făcut o vizită lui Slattin în ziua morţii lui. Dar fii sigur că nici un juriu nu ar putea s'o găsească vinovată, chiar dacă ar fi fost arestată la faţa locului.

— Imi eşti foarte preţios, zise Smith oprindu-se scurt. Ca apărător îmi permiţi să-mi rectific greşelile instrucţiei mele. Şi acum menţin că prezenţa noastră la Slattin, în noaptea trecută, l-a împiedecat pe Fu-Manchu să-şi atingă scopul pe care şi-l propusese.

— De unde îţi vine această opinie?

— Weymouth mi-a dat ideea. Tocmai mi-a telefonat pentru a-mi spune că detectivul lăsat de pază în casa crimei a făcut cunoscut că acum o oră s'a încercat să se intre acolo.

— Adevărat?

— Aha, te interesează? Şi eu găsesc totul foarte limpede.

— Agentul a văzut ceva?

— Nu. Insă a auzit. S'a încercat să se intre prin fereastra odăii de baie, la care, un om care ştie să se caţăre, poate ajunge foarte uşor.

— Banditul a făcut ceva?

— Nu! Agentul l-a deranjat pe răufăcător, dar nu a reuşit nici să-l aresteze nici să-l vadă.

După o scurtă tăcere îl întrebai:

— Care-ţi sunt intenţiile?

— Vreau, în mod discret, să mă ascund în casa lui Slattin şi să rămân acolo — o săptămână, o zi, nu ştiu cât — până ce această tentativă va fi reînoită. Este sigur, Petrie, că am neglijat un indiciu care-l implică pe ucigaş. Hazardul sau vigilenţa noastră a făcut ca Fu-Manchu să lase o urmă, o dovadă.

— — — — — — — — — — — — — —

Intr'o obscuritate din cele mai complecte intrarăm în biroul lui Slattin, pe care Smith îl alesese ca bază de operaţiuni. Casa mai mirosea a mort. Dintre toate sgomotele care începeau să se distingă în tăcere, tic-tacul pendulei mi se părea cel mai familiar. Mi se părea că victima trebuie să intre şi să se aşeze. Trosnituri vagi, care păreau uneori paşi înăbuşiţi, făceau să-mi vibreze nervii. Dar Nayland Smith nu se mişca şi-mi dădeam seama că imaginaţia mea acorda acestor sgomote obişnuite o amploare pe care n'o aveau.

Noaptea se scurgea lent.

Pendula sună ora unu. Nervii mei erau atât de încordaţi încât tresări violent. Smith însă era rigid ca o statuie. El ştia să-şi comande organismului şi să reziste tuturor emoţiilor.

Tic-tacul pendulei, vagiile trosnituri de pe scări părură a fi murit toate.

Deodată, în întuneric, îl văzui pe Smith ridicând încet mâna. Nu mai respiram ci ascultam intens.

Sgomotul venea de pe acoperiş. Un scârţâit uşor şi regulat. Apoi o lovitură înăbuşită, un sunet metalic şi din nou o tăcere profundă.

Reflectai foarte repede. Plafonul cuştei scării era cu geamuri. Deasupra era podul. Acoperişul din olane roşii erau, deasemenea, prevăzut cu geamuri. Inainte să fi putut trage concluzia logică, şirul gândurilor mele fu tăiat brusc de un sgomot nou, mai apropiat. Nu puteam să mai pun la îndoială. Trapa podului era ridicată cu precauţiune. Balamalele scârţâiră.

Nayland Smith îmi făcu semn să mă postez în cealaltă parte a uşii care, larg deschisă, putea să mă ascundă uşor.

Cu paşi de lup, m'am dus la postul meu.

Un sgomot surd ne avertiză că trapa se învârtea în balamalele ei. Mai auzi o mototolire uşoară. O bucată de parchet scârţăi, apoi trosni un picior gol...

Înţelegeam. Unul din oribilii servitori ai doctorului Fu-Manchu intrase prin acoperiş şi cobora scara. Aşteptam într'o stare de tensiune nervoasă indescriptibilă. In noapte, distingeam vag rampa scării proectându-se pe perete. In mijlocul tăcerii cele mai complecte umbra se deplasa. Smith, de cealaltă parte a uşii, n'o putea vedea.

Nici un sgomot. Umbra aluneca fantomatic.

Nu puteam să-l înştiinţez pe Smith fără să ne trădăm.

Pendula bătu ora unu şi jumătate.

La izbitura ciocanului pe clopot — din cauza stării mele nervoase — gemui de groază.

Această slăbiciune neaşteptată schimbă totul.

Geamătul meu s'ar fi putut să ne piardă... Dacă n'a fost aşa şi consecinţele ei nu fură dezastruoase, totul se datorează lui Smith. Furtuna isbucni fulgerător.

Asemenea unui tigru, Smith sări înainte.

— Lumina, Petrie! Lumina! Butonul e lângă uşă.

Cu pumni strânşi mă avântai în întuneric şi frecându-mă de Smith ajunsei la comutator.

In spatele meu izbucni un ţipăt ascuţit, urletul unei fiare sălbatice.

Cu piciorul pe prima scară, periculos aplecat înapoi, cu braţele întinse, cu degetele crispate, Nayland Smith strângea de gât un om aproape gol, cu craniul ras, cu ochii injectaţi de sânge ca aceia ai unui câine turbat. Dinţii îi luceau, acoperiţi de spumă. Cu amândouă mâinile învârtea un baston greu pe care-l abătu, de două ori, asupra capului lui Smith.

Mă precipitai în ajutorul prietenului meu. Teribilele lovituri pe care le primise nu l clătinaseră. Nu slăbise nici strângerea mortală.

Mă sui pe scară şi smulsei greul baston din mâna omului, pe care-l recunoscui de a fi un membru din aceia sinistră asociaţie care făcuse din Fu-Manchu stăpânul ei.

— — — — — — — — — — — — — — —

Voi opri aci descrierea căci n'aş putea zugrăvi scena care urmă. Nayland Smith, cu ochii sticloşi, pe jumătate inconştient, mai era în picioare. Degetele lui sdrobiră gâtul dacoitului. Sângele îi inunda obrazul şi-l orbea.

— Bastonul lui Aaron! Bastonul lui Moise!, striga el, bastonul lui Slattin! Nu-l atinge!

Mă întorsei spre cuier, care nu fusese atins dela moar-

tea lui Slattin. Bastonul lui mai era acolo. Dar ochii mi se opriră asupra bastonului care se afla lângă o umbrelă şi un alt baston.

Smith se rostogoli la pământ, fără putere.

— Examinează bastonul lui Slattin, murmură el cu respiraţia scurtă. Dar... nu-l atinge. Poate că mai este acoio.

Mă dusei la cuier şi apucai bastonul lui Slattin, care se asemăna straniu cu acela pe care-l smulsesem dacoitului.

Cu un strigăt de desgust îi dădui însă, imediat, drumul.

Bastonul era exact copia celuia care-l ţineam în mână cu o singură diferenţă: avea măciulia tăiată.

Oribila bestie, ascunsă în bastonul găurit pentru acest scop, dormea. Dacă ar fi fost altfel nici o forţă pământească nu m'ar fi putut salva dela moarte: animalul era o viperă cu coarne, întâlnită numai în Australia.

CAP. VIII.

PRINŞI IN CAPCANA

Nayland Smith execută îndată planul de luptă care-I desvoltase în faţa inspectorului Weymouth. După mai puţin de 48 de ore după ce părăsisem casa lui Slattin mă aflam în strada Whitechapel, cu o stranie însărcinare.

Ploua fin, fără întrerupere, peste lumea pestriţă a cartierului, care-şi continua activitatea comercială pe stradă indiferent de ploaie. Era un du-te vino teribil, amestec de toate rassele, clienţi care-şi disputau cutare sau cutare marfă.

Vânzătorii evrei, majoritatea cu cămăşile sumecate, proclamau calitatea superioară a mărfii lor. Aceşti neobosiţi israeliţi, abia îmbrăcaţi, indiferenţi la ploaie, se mişcau neîncetat în jurul mărfii lor. N'ar fi procedat altfel nici într'un cartier din Orient.

Pânzeturi proaste, haine de ceremonie, încălţăminte de lac, cisme mărinăreşti, cosmetice, totul era oferit, totul se vindea. Ei împodobeau mărfurile lor cu anecdote mai mult sau mai puţin hazoase. Vindeau ceasuri, jucându-se sau veste fanteziste făcând o scamatorie.

Polonezii, ruşii, sârbi, jidanii din Ungaria, italienii din Whtechapel alcătuiau clientela lor. Apropiatul şi Extremul Orient se găseau în contact. «Păsărească» şi «idosul» îşi disputau întâietatea pentru vânzarea unei ştofe mizerabile, oferită pe preţuri deadreptul derizorii.

Femei cu umeri goi, purtând şepci bărbăteşti, strângându-şi sâni în nişte şaluri găurite, acoperite de grăsime, şi având lângă ele câte unul sau doi copii, se îndesau în jurul

tarabelor negustorilor ca mușcle pe lângă rămășițele unei mese copioase.

Ploaia continua să cadă, neobosită pe acoperișul taxi-ului meu care-și croia, cu greutate drumul prin această mulțime. Apa bătea în geamurile dughenelor, aluneca pe părul gras al trecătorilor, curgea de pe pânza baracelor. Cu nasul în ploaie și picioarele în noroiu, din cele patru puncte cardinale, toată lumea vorbea, striga, râdea. înfășurată într'o ceață tristă.

Uneori, figura galbenă a vreunui trecător se desprindea la puternica lumină a magazinelor. Apoi, țâșneau din întuneric ochii negri ai vreunui chip îngrozitor: un paradis al murdăriei și viciului, locul de întâlnire al declasaților de pe tot globul.

In acest cartier rău flamat, în acest infern, dispăruse noaptea trecută Nayland Smith.

Cercetam neobosit în dreapta și în stânga. Ce speram să găsesc? Nu știam dece hoinăream. Și cu toate acestea, n'aș fi fost surprins să descopăr în mijlocul acestei murdării trăsăturile grațioase ale lui Karamaneh, fața hidoasă a vreunui dacoit birman, masca de bronz a lui Weymouth. O clipă chiar simți că apasă asupra mea privirea verde a doctorului Fu-Manchu.

Toate nu erau însă decât iluziuni. Nu dormisem și nu mai mâncasem de 30 de ore. Bazându-se pe o vagă indicație furnizată de Burke, valetul lui Slattin, Smith pornise să cerceteze locurile în care s'ar putea ascunde Shen-Yen. Știam că acesta din urmă era o creatură a lui Fu-Manchu și numai o chemare urgentă la un bolnav mă împiedicase să mă alăturez lui Smith în expediția lui hazardată.

Pe scurt, plecase singur. Așa decisese soarta. Și de atunci, cu toate minuțioasele cercetări ale lui Weymouth ajutat de un contigent puternic de oameni de la Scotland Yard, nu dădurăm de urma lui.

Neliniștea mă devora. N'am avut răbdarea să aștept mai mult. Fără o țintă precisă, luai și eu parte la cercetări, cuprins de o nelămurită teamă.

Nu știam exact unde se găsea taverna fumătorilor de opiu, ținta anchetei lui Smith. Nici Scotland Yardul nu mă putuse informa exact, căci Weymouth, care fusese însărcinat cu această afacere, dispăruse ca și Smith în dimineața zilei aceleia.

Taxi-ul mă conducea acum pe pavajul stricat al unei străzi strâmte și întunecoase. Simțeam că mă cuprinde disperarea.

Mă opri la postul de poliție din Ratcliff Higwai pentru a discuta cu inspectorul Ryman, asociatul nostru în una din luptele trecute contra lui Fu-Manchu.

N'avui nevoie să-i pun nici o întrebare, căci știa despre ce este vorba. Inspectorul îmi zise:

— Iți amintești de Shen Yan? Ei bine, după toate probabilitățile, Weymouth i-a făcut o descindere în primele ore ale dimineții.

— Și?

— S'a întors plouat, Faimosul Shen Yan nu era acolo și deși era sigur că stabilimentul servește de tripou n'au putut găsi nici o urmă. Deasemenea n'au găsit nici un indiciu asupra lui Nayland Smith sau a americanului Burke, ghidul lui.

— Ei s'au dus acolo?

— Fără îndoială. Doi din oamenii noștri, care-i întovărășeau de la distanță, i-au văzut intrând. După o jumătate de oră, neauzind semnalul convenit, au pătruns în casa suspectă. Au scotocit peste tot. Chinezul care s'a dat drept proprietar a asistat el însuși la toate cercetările. Nu s'a găsit însă nimic. Dumnezeu știe unde sunt. In orice caz, nu în casă.

— S'a făcut ceva arestări? întrebai.

— Bineînțeles, dar ne lipsesc dovezile.

— Sper că n'ați slăbit supravegherea ?

— Firește că nu. Dugheana este supravegheată din două părți: de pe apă și de pe stradă! Aar sunt convins că nu mai sunt acolo.

Mă despărți de Ryman și ieși din nou în ploaie, pentru a-mi relua cursa sdruncinătoare, în mașină.

Lăsasem în urmă cartierele comerciale. La dreapta mea se întindea un șir lung de clădiri neregulate. Mai departe curgea Tamisa, tot atât de misterioasă ca Eufratul sau Tigrul. In stânga mea se arătau lumini rare, găurind ceața. In fața mea un vid negru, gata să mă înghită ca pe prietenul meu.

Eram obosit? Mă temeam? Acest cartier trezea ciudate amintiri în memoria mea. Mă simțeam în nericol. O umbră plana deasupra capului meu.

Coborâi din automobil și spusei șoferului:

— Așteaptă-mă aici. Dacă vei auzi șueratul fluerului vino să mă găsești.

Șoferul mă ascultă cu atenție. Il alesesem pentrucă ne condusese, pe mine și pe Smith, în circumstanțe dificile și

făcuse dovada unei reale inteligenţe. Vârându-mi revolverul în haina pardesiului, mă înfundai în ceaţă.

Totul era tăcut. Mersei până la colţ şi dădui în strada care-mi fusese indicată ca reşedinţă a fumătorilor de opiu. N'aveam nici un plan precis. Parcursei strada în toată lungimea ei şi observai că se termină printr'o fundătură. O barieră care putea fi mişcată, o închidea. Mai jos, scări de piatră duceau la fluviu. Trăsei de barieră şi văzui că se deschide. Ca un suflet rătăcitor, căci mergeam fără ţintă, coborîi scările. In ceaţă se profila o lampă. Geamul îi fusese spart şi probabil ploaia o stinsese. Trecând pe lângă ea auzi şuerătura gazului aerian.

In curând mă găsi pe un cheiu strâmt, dealungul Tamisei. Deodată, lângă mine, izbucni un strigăt sinistru şi straniu în acelaş timp.

Făcui un salt înapoi. Acest strigăt neaşteptat îmi răpise sângele rece. Mă întorsei şi începui să mă depărtez de fiinţa care ţipase, când în faţa mea se desenă o umbră mare şi albă, asemenea unei fantome.

Eram literalmente îngheţat de groază. Nemişcat, cu pumnii strânşi, priveam această umbră care părea că pluteşte în aer.

Contururile fantomei începură să se precizeze. Cu un strigăt înăbuşit făcui un pas înainte. Nu era o fantomă, ci o fiinţă vie, care se găsea la un metru de mine Sărind dela dreapta la stânga, cu braţele întinse, reuşi să încolţesc această fiinţă misterioasă la colţul unui zid şi putui să contemplu de aproape obiectul teroarei mele.

In curând, urcai scara. Prizonierul meu se sbătea violent sub braţul cu care-l strânsesem Mergeam pe una din străzile cele mai întunecoase ale Londrei purtând sub braţ un păun alb de toată frumuseţea.

— — — — — — — — — — — — — —

Ajunsei la maşină şi, după ce mă asigurai că ambele geamuri ale portierelor erau ridicate, introdusei păunul în interiorul automobilului, trăsei uşa cu grijă.

Ii spusei şoferului să ia aminte la păun şi-mi reluai drumul spre locul unde făcusem uimitoarea mea captură. Căci pentru prima oară văzusem un păun în Limehouse.

Inainte de a pleca pentru a doua oară, recomandai şoferului că în caz că nu m'aş fi reîntors după o perioadă oarecare de timp, să se ducă să anunţe postul poliţiei din Riviere.

— S'a înţeles, d-le, replică bravul şofeur.

Ajunsei la o clădire întunecoasă, cu trei ferestre. Toate erau sparte şi cădeau de vechime. Una dintre ele fusese

acoperită cu hârtie care, din cauza umidității, lăsa să se filtreze pe la margini o lumină slabă.

Simțeam că mă apropiam de vizuina chinezului. Totul mă avertiza.

Dar unde erau detectivii? Dacă ar fi fost prin împrejurimi, cu siguranță că m'ar fi acostat și vorbit.

Nu mă înșelam. Abia coborâsem câteva scări când avui confirmarea. Un lanț de frânghie îmi căzu pe umeri, îmi strânse dureros gâtul și având senzația că sunt spânzurat îmi pierdui cunoștința.

— — — — — — — — — — — — — —

N'aș putea spune cât timp am rămas așa. Mai târziu aflai că nu se scursese decât o jumătate de oră între prinderea și deșteptarea mea.

Prima mea senzație fu aceea a unei noui sugrumări. Imi simțeam ochii injectați, umflați de sânge. Mă sufocam. Pipăindu-l cu mâinile îmi simți gâtul umflat. Apoi pământul pe care eram culcat îmi păru că se leagănă ca puntea unei corăbii și leșinai din nou.

A doua mea trezire îmi aduse la nări un parfum ușor. Mă așezai brusc, scoțând un strigăt răgușit. Recunoscui acest miros, care-mi vorbea de Karamaneh. Ea fusese lângă mine.

Instinctiv bâjbăi în întunericul care mă înconjura. Apoi capul care-mi vâjăia, gâtul umflat, imposibilitatea în care mă găseam de a întoarce capul mă readuseră curând la realitate. Imi aminti că Karamaneh nu mai era prietena mea și că, cu toată frumusețea ei, nu era decât o creatură a doctorului Fu-Manchu. Gemui de durere și disperare.

Lângă mine, în întuneric, se mișcă ceva și mă neliniști. Știam că doctorul Fu-Manchu era în Anglia de trei luni și că în acest timp putuse să se înarmeze cu toate instrumentele de distrugere, animate sau nu, de care știa să se folosească atât de bine.

Culcat în întuneric, ascultam. Imaginația mea îmi reprezenta pământul populat de reptile, păianjeni mari și alte insecte cățărătoare care, în orice clipă, puteau să cadă de pe tavan pe mine.

Nimic nu se mișca. Mă aventurai să cercetez împrejurimile. Intorcându-mă privi în spatele meu. Se vedea o lumină slabă. La dreapta mea era o fereastră ale cărei geamuri sparte fuseseră înlocuite cu o hârtie de culoare închisă. Ploaia cădea, picătură cu picătură, pe ea.

Deodată, înțelesei că eram culcat în odaia care dădea în bolta scării și, ascultând cu atenție, crezui că disting

ușoara șuerătură a gazului care ieșea din felinarul stins de ploaie.

Stângaciu, mă repusei pe picioare. Mă clătinam ca un om beat. Tatonând, căutând un sprijin, picioarele îmi întâlniră un obstacol. Mă clătinai și căzui.

Mă așteptam la o cădere grea, dureroasă. Dar nu fu nimic. Căzusem pe un om legat, care zăcea pe pământ.

Rămăsei o clipă așa, culcat pe acest corp al cărui piept se ridica și se lăsa. Respira! Incepui să mă caut, febril, prin buzunare, căutând lampa mea electrică. Pardesiul și revolverul îmi fuseseră luate dar lampa îmi rămăsese.

Apăsai pe buton și îndreptai lumina spre fața omului întins lângă mine.

Era Nayland Smith!

Strivit de legături, fixat de un inel înfundat în perete, avea un căluș atât de sălbatic strâns încât mă mirai că putuse să scape de asfixie. Dar, cu toată paloarea-i mortală, ochii luceau intens.

Reușii, în sfârșit, să-l scap de toate legăturile.

— Mulțumesc, bătrâne, îmi zise el numaidecât. Bine că trăiești. I-am văzut târându-te aici și credeam...

— ...Ceeace credeam și eu despre tine în ultimele 24 de ore, îi replicai cu reproș. Dece ai plecat fără...

— Nu țineam să te iau cu mine. Petrie. Aveam un fel de presentiment. Și vezi că aveam dreptate. Acum însă să ne apucăm repede de treabă. Taie-mi frânghiile de la glezne și de la încheieturile mâinilor dar nu le deplasa. Repune-mi și acest căluș blestemat, fără să-l strângi prea mult. De îndată ce te vor ști conștient te vor trata ca și pe mine. Înțelegi? Ea a venit de trei ori...

— Karamaneh?

— Taci!

O ușă depărtată se deschise.

— Repede! Călușul!, murmură Smith. Și fă-te că te trezești.

Il ascultai și mă trânti pe pământ. Sub pleoapele mele pe jumătate deschise, văzui ușa deschizându-se și timp de o clipă observai un culoar lung și gol. In prag era Karamaneh, ținând într'o mână o lampă cu ulei, care umplea odaia cu un miros de grăsime arsă.

Cu un gest brusc întinsei o mână. Lovi podeaua cu pumnul, gemui și mă făcui că vreau să mă așed în genunchi.

Intrevăzui, o secundă, ochii splendizi, deschiși mari, cari mă priveau enigmatic. Ea se dădu înapoi și, fixând lampa într'un cui de pe perete, bătu din palme. Un chinez

cu faţa imposibilă şi un birman cu obrazul găurit hidos de vărsat intrară fugind.

Karamaneh tremura violent. Reluă lampa şi o ţinu în sus în timp ce banditii mă legau. Gemui şi mă sbătui uşor, cu ochii holbaţi, plini de reproşuri, asupra tinerei fete. Rezultatul mimicei mele mă surprinse chiar pe mine.

Karamaneh îşi plecă ochii, îşi muşcă buzele şi păli. Apoi, cu un gest mândru, căută să întâlnească şi să înfrunte privirea mea. Dar nu putu. Se întoarse încet şi rămase astfel, cu o mână sprijinită de zid, uşor îndoită.

Nu voiu încerca să-mi ascund propria mea nebunie. Voiu mărturisi că, în tot acest timp inima-mi bătea cu violenţă, fiind fericit că, cu o singură privire, mă făcusem înţeles de frumoasa Karamaneh.

Uşa nu se închisese decât de vreo 10 secunde, când Smith îşi smulse căluşul. Un minut după ce fusesem legat eram din nou liber.

— Acum ce facem?, murmurai.

— Lasă-mă să reflectez, răspunse Smith. O mişcare greşită şi suntem pierduţi.

— De când eşti aici?

— De noaptea trecută.

— Şi Fu-Manchu?

— Este aici. Dar nu singur. Şi celălalt e aici.

— Celălalt?

— Probabil un superior al lui Fu-Manchu. Ii bănuiesc identitatea dar nu ştiu nimic precis. In aer este ceva anormal, Petrie, fără de care aş fi fost mort de eri. Ceva cu mult mai important decât moartea mea a reţinut atenţia lui Fu-Manchu şi poate că nu este decât prezenta misteriosului vizitator. Aş da cinci sute de lire pentru o singură întrevedere cu el.

Tăcu brusc, apoi reluă:

— Frumoasa ta prietenă Karamaneh a pus totul în joc ca să-l câştige.

— Dar unde-i Burke?

— Numai Dumnezeu ştie ce s'a făcut cu el. Am fost surprinşi în stabilimentul lui Shen-Yan după ce ne-am pierdut banii, ca nişte gentlemeni, într'o companie destul de pestriţă de jucători de pocker.

— Dar Weymouth?..

— Am fost buimăciţi cu nişte saci cu nisip, amândoi, şi ridicaţi cu multe ore înainte ca Weymouth să fi făcut «raidul» proectat. Nu ştiu cum au putut să ne treacă pe sub nasul poliţiei, care supraveghea împrejurimile. Spune-mi, eşti înarmat?

Răspunsul meu fu negativ.

In slaba lumină, care pătrundea prin geamul spart, zări pe Smith, care-şi scărpina urechea, nehotărât.

— Şi eu sunt dezarmat, zise el. Poate, însă, am putea să evadăm pe fereastră.

— Dar e înaltă...

— Tocmai la asta mă gândeam şi eu. Dacă aş fi avut cel puţin un revolver...

— Ce ai fi făcut?

— Aş fi mers la Consiliu care sunt sigur că are loc undeva în casa asta şi chiar în noaptea aceasta aş fi pus capăt luptei mele cu grupul lui Fu-Manchu. Căci «pericolul galben» nu este, astăzi, singur aici. Se mai găseşte şi adevăratul şef al mişcării, un mandarin.

CAP. IX

ORDINUL SACRU

Smith traversă odaia şi apăsă asupra uşii. Era deschisă. O clipă mai târziu eram în coridor. In acelaş moment, dintr'o cameră, ne parveni murmurul unei voci iritate, ascuţite.

— Fu-Manchu!, murmură Smith.

Era într'adevăr vocea chinezului care părea în paroxismul furiei, în plină criză maniacă. Nu mai vorbea, ci ţipa feroce. Apoi tăcu brusc. O altă voce se făcu auzită. Tot atât de pătrunzătoare. Se auzi sgomotul unei căderi.

Smith mă apucă de braţ. Mă dădui brusc înapoi în momentul în care o massă neagră se opri în faţa mea. Recunoscui ochii strălucitori ai maimuţei lui Fu-Manchu. Dintr'un salt dispăru în întuneric.

Smith mă trase înapoi în camera pe care o părăsiserăm. In momentul în care închisese uşa, auzirăm o bătaie din mâini. Neliniştiţi aşteptarăm. Se auzi un nou sgomot sinistru. Pe culoar era târît un corp. Auzi deschizându-se o trapă, voci guturale, foşnituri şi... trapa se închise cu un sgomot surd.

Smith se plecă la urechea mea.

— Fu-Manchu a pedepsit pe una din creaturile lui.

Mă înfiorai. Smith nu se înşela. Un sacrificiu sângeros fusese celebrat la câţiva paşi de noi.

In tăcerea camerei, clipocitul apei se auzea distinct. O sirenă urlă pe fluviu şi m'am gândit că, poate în aceiaş clipă, elicea vaporului sdrobea corpul servitorului lui Fu-Manchu.

— Eşti aşteptat afară?, mă întrebă Smith.

— Cât timp este decând am fost adus leşinat?

— Cam o jumătate de oră.

— Şoferul meu trebuie să mai fie prin împrejurimi.
— Ai un fluer?
Căutai în buzunar.
— Da.
— Bine. Putem să încercăm.

Ne aflam din nou în culoar. Mergeam pe vârful degetelor. Incă zece paşi. In faţa noastră erau două drumuri strâmte. Din fundul unuia venea o lumină.

— Caută trapa, murmură Smith. Aprinde-ţi lampa.

Explorai solul. La picioarele mele era o podea de lemn încrustat. Mă aplecai ca s'o examinez când, întorcându-mă, îl văzui pe Nayland Smith îndreptându-se cu precauţiune spre lumină.

Ii blestemai curiozitatea dar tentaţia fu prea mare şi pentru mine. Il urmai. Unul lângă altul, ne apropiarăm de o odaie mică, dreptunghiulară. O cercetarăm pe fereastră. Aproape nici o mobilă. Pereţii erau văruiţi. In mijloc, o masă şi un scaun. Cu spatele la noi, era aşezat un chinez gras, îmbrăcat cu o rochie de mătase galbenă. Vorbea. Nu puteam să-i vedem obrazul. Lovea cu pumnul în masă, vorbind cu o volubilitate extremă şi cu o voce ascuţită. In celălalt capăt al odăii era un om înalt, cu umerii laţi, impozant, teribil, frumos şi sinistru. Ochii lui radiau ca smaragdele. Apoi fosforoscenţa lor se atenuă. S'ar fi zis că e o pisică care-şi contracta pupilele.

Eram îngheţat şi cu toate astea inima-mi bătea accelerat. Lângă mine, Smith respira repede. Acest Fu-Manchu iradia o forţă, raze vătămătoare, aşa cum radium-ul îşi emite lumina lui Creia un câmp magnetic.

Mă depărtai uşor de la fereastră. Dar Smith mă reţinu. El asculta cu pasiune cursul rapid şi grăbit al chinezului aşezat pe un scaun şi-i vedeam ochii lucindu-i de o bucurie furioasă. Inţelegea. Apoi, plecându-şi capul, Smith mă trase încet dealungul coridorului.

— Ne datorăm viaţa, Petrie, eternei şi incurabile copilării a chinezului. Rasa care acordă un cult exclusiv strămoşilor ei este capabilă de orice şi doctorul Fu-Manchu, fiinţa teribilă care răspândeşte teroarea în Europa, este în mare pericol de a fi disgraţiat pentru a fi pierdut o decoraţie.

— Cum vine asta?

— Asta vrea să însemne că n'avem nici o clipă de pierdut. Iată, dacă nu mă înşel, frânghia care ţi-a servit să intri aici. Ea va fi instrumentul fugii noastre. Deschide trapa!

Intinzând lampa lui Smith mă plecai şi ridicai încet panoul de lemn. Exact în acelaş moment o voce dulce, muzicală, pronunţă:

— Nu pe acolo! Vă implor!

In surpriza şi confuzia mea, abia avui prezenţa de spirit necesară de a repune trapa fără sgomot. Mă ridicai şi mă întorsei. In faţa mea, cu mica-i mână pusă pe braţul lui Smith, era Karamaneh.

In viaţa mea nu l-am văzut pe Smith atât de surprins. Părea să ezite între mânie, desgust şi neîncredere. Privea tânăra fată care-şi lăsase mâna pe braţul lui şi se uita ţintă la mine, cu ochii ei enigmatici. Ea gâfâia.

Rămaserăm astfel câteva secunde. Karamaneh fu prima care rupse tăcerea.

— Ei vor reveni pe aici, murmură ea, aplecându-se spre mine. Te implor, dacă vrei să salvezi vieţile voastre să ai încredere în mine. Ai încredere numai o dată şi vă voiu arăta drumul.

Nemişcat, Nayland Smith nu o slăbea din vedere. Privi neliniştit pe prietenul meu. Vocea lui Fu-Manchu acoperea acum exclamaţiile celuilalt chinez.

In momentul în care Smith răspundea privirilor mele trapa începu să se ridice uşor.

Karamaneh scoase un strigăt înăbuşit. Prea târziu! O hidoasă faţă galbenă, cu ochii oblici şi cruzi, îşi făcu apariţia.

Eram paralizat, fără puteri. Instinctiv însă, Smith decroşă o teribilă lovitură de picior în capul aceluia care ridica trapa. Se auzi sgomotul sec al unui maxilar sfărâmat. Chinezul se rostogoli fără nici un ţipăt. Trapa recăzu cu sgomot. Eram pierduţi. Karamaneh, uşoară ca o pasăre, fugi şi dispăru în momentul în care Fu-Manchu apăru la celălalt capăt al culoarului.

— Pe aici, strigă Smith cu o voce tunătoare.

Şi alergă spre camera care dădea pe scară.

Dar şi din partea asta ne era tăiată retragerea. In umbra coridorului se vedea un grup de oameni galben. Cu toată obscuritatea, lamele curbate ale pumnalelor lor lungi luceau. Scara de paitră era plină de dacoiţi.

Ne întoarserăm brusc. Trapa era din nou ridicată şi birmanul care mă legase păşea lângă Fu-Manchu, care ne privea sinistru.

— Ultima carte, murmură Smith. O luptă frumoasă, Petrie, dar câştigă Fu-Manchu.

— Incă nu, strigai eu.

Scosei fluerul de poliţist şi-l dusei la gură. Dar cât de rapid fusese gestul meu, dacoiţii săriră pe mine. Un braţ musculos mă lovi şi-mi smulse fluerul. Urmă o luptă corp la corp, în centrul căreia noi, Smith şi cu mine, eram invincibil antrenaţi.

Auzi confuz, vocea răguşită a lui Fu-Manchu, deasupra tumultului şi când, cu mâinile la spate, fui aruncat alături de Smith, în culoar, înţelesei că chinezul dăduse ordin sângeroşilor lui servitori să ne prindă vii. In afară de câteva sgârieturi fără importanţă eram neatins.

Locul era, din nou, gol. Eram singuri cu Fu-Manchu. Scenă de neuitat. Imi voi aminti veşnic acel culoar slab luminat, ale cărui extremităţi se pierdeau în întuneric, şi statura înaltă — îmbrăcată în galben — a satanicului chinez aplecată asupra noastră.

Işi regăsise calmul lui obişnuit. Privindu-l nu mă puteam opri să nu fiu impresionat de extraordinara putere intelectuală a acestui om. Avea fruntea unui geniu, trăsăturile unui şef născut, şi avui destul sânge rece, înclipa aceea, pentru a observa o frapantă asemănare cu marele faraon Seti I.

Rânjind, sărind peste corpurile noastre, maimuţa lui veni lângă el. Cu un strigăt ascuţit, ea i se căţără pe umăr. Luându-o de ceafă, doctorul o privi şi o mângâiă.

Apoi, deodată, vorbi.

— Aţi venit la timp, domnule comisar Smith şi d-ta doctore Petrie, în momentul în care mă onorează cu vizita lui cel mai mare om al Chinei. In timpul lipsei mele, mi-a fost conferită o inestimabilă onoare. Pentru a-mi recompensa serviciile, China. Noua Chină, aceea de mâine. a binevoit să-mi acorde «Ordinul Sacru al Păunului Alb». Dar aflaţi, prietenii mei, că păunul sacru şi fără pată, adus pe aceste maluri ceţoase pentru gloria mea nepieritoare, este pierdut. Moartea va pedepsi un asemenea sacrilegiu. Voiu muri deci pentrucă o merit.

Smith cmă atinse imperceptibil cu cotul. Inţelesei că-mi amintea vorbele lui asupra copilăriei care reţine în legăturile ei China intelectuală.

Eram uluit. Nu mă puteam îndoi că disperarea şi mânia lui Fu-Manchu erau reale.

El continuă:

— Numai un sacrificiu poate potoli mânia divină. Un sacrificiu, renunţarea la toate titlurile mele, la toate onorurile cu care am fost cinstit, pierderea tuturor bunurilor mele şi, poate, voiu merita atunci să fiu cruţat şi să mă lase să-mi desăvârşesc opera.

Simţeam că eram pierdut. Fu-Manchu îşi deschisese mari lui ochii verzi şi-şi îndreptă privirea asupra lui Nayland Smith.

— Stăpânul Universului, reluă el, s'a lăsat înduplecat. Astă-noapte veţi muri. Astă-noapte, duşmanul neîmpăcat al rasei noastre nu va mai fi! Iată ofranda mea, preţul

iertării...

Doctorul Fu-Manchu se pregăti să bată din mâini.

— Opreşte!, îi strigai.

Se opri şi focul privirii lui dispăru dându-i aparenţa unui orb.

— Doctore Petrie, te voiu asculta totdeauna.

— Am a-ţi face o propunere, reluai eu făcând eforturi zadarnice să-mi fac vocea mai fermă. Dă-ne libertatea şi-ţi voiu reda onoarea, îţi voiu restitui păunul sfânt.

Fu-Manchu se aplecă asupra mea, atât de aproape încât aş fi putut să-i număr ridurile feţei lui galbene.

— Vorbeşte!, spuse el cu o voce şuerătoare. Imi uşurezi inima de greutatea care mă apasă.

— Pot să-ţi redau păunul alb. Sunt singurul care ştiu unde este.

Fu-Manchu se ridică şi-şi înălţă braţele spre cer. Ochii lui reflectau acum o exaltaţie furioasă.

— Oh, Dumnezeule! Renasc din cenuşa mea ca pasărea Phoenix!

Apoi, se întoarse spre mine:

— Repede! Repede! Spuneţi condiţiunile!

Smith mă privea. O stupefacţie imensă i se zugrăvise pe obraz.

Eu însă continuai:

— Mă vei deslega imediat. In zece minute ar fi prea târziu. Prietenul meu va rămâne aici. Unul dintre servitori mă poate întovărăşi ca să dea semnalul înapoierii mele cu păunul. Nayland Smih şi d-ta, sau oricare altul, mă veţi întâlni la colţul străzii... Vă dau zece minute de graţie şi apoi suntem liberi să activăm din nou.

— Accept!, strigă Fu-Manchu. Nu mai vreau decât un singur lucru: cuvântul de onoare.

— Il ai.

— Şi pe al meu, zise Smith aspru.

Zece minute mia târziu, Nayland Smith şi cu mine, în picioare lângă automobilul ale cărui faruri aruncau o lumină gălbuie în ceaţă, schimbarăm o pasăre înnebunită de frică contra vieţei noastre.

Incă odată, pactizasem cu duşmanul nostru.

Cu îndrăzneala care-l caracteriza, doctorul Fu-Manchu ţinu să vină în persoană cu Nayland Smith, ca răspuns semnalului dat de dacoit, paznicul meu. Nu fu pronunţată nici o vorbă, în afară de o exclamaţie de surprindere a şoferului. Chinezul, întovărăşit de servitorul lui, se înclină profund în faţa noastră şi plecă.

Zeii trebuie să fi râs mult!

CAP. X.

MONSTRUL CARE TUŞEŞTE

Făcui un salt violent în patul meu.

Somnul îmi fusese de mule ori turburat în zilele care urmaseră miraculoasei salvări din vizuina lui Fu-Manchu. Şi acum cu nervii încordaţi, n'aş fi putut spune dacă această teamă intolerabilă era urmarea unui coşmar sau anunţul unui nou pericol.

Eram sigur că un om încolţit chemase în ajutor. Acum ascultam cu respiraţia oprită şi tăcerea mi-se părea absolută Poate visam...

— Ajutor, Petrie! Ajutor!

Nu mai mă îndoiam. Era Nayland Smith, în camera deasupra celei a mea. Prietenul meu era în pericol. Urcai scara în picioarele goale, apăsai pe clanţă şi intrai în odaie.

Strigătele proveneau dela un om atccat, care lupta pentru viaţa lui.. Brusc, nu se mai auzi nimic...

Razele lunii intrau în cameră, fără a atinge însă patul lui Smith. Dar înainte chiar de a fi aprins lămpile privirea mea urmări raza de lună care lumina covorul de la picioarele patului.

O tuse înăbuşită se făcu auzită.

Abia trezit, cu nervii excitaţi, nu crezui — ia început — ochilor mei. Prin raza luminoasă trecu un corp alungit ca acela al unui şarpe şi ieşi prin fereastra deschisă. De afară mai auzi tusea. Urmă un trosnet surd, ca acela al unui biciu.

Intorsei comutatorul, inundând odaia de lumină, şi în timp ce înaintam spre pat mă gândeam la un şarpe boa... cu fulgi.

— Smith!, strigai.

Nici un răspuns. Pe jumătate ieşit din patul lui, Smith era culcat pe spate iar capul îi părea răsucit între umeri. Mă aplecai asupra lui şi-l apucai de braţ. Numai albul ochilor săi era vizibil. Il repusei pe pernă şi-i scrutai obrazul cu teamă. Culoarea brună a feţei i se schimbase într'o teribilă paloare, buzele îi erau purpurii, iar gâtul purta urme foarte vizibile de strangulare.

— Doamne, Dumnezeule! Ce ai, bătrâne ?

Respira spasmodic. In prezenţa unui caz atât de limpede îmi reveni tot calmul profesional.

Interveni urmând metoda cea mai obişnuită şi, în curând prietenul meu îşi duse mâna la gâtu-i umflat de o presiune criminală.

Toată casa era în mișcare. Strigătul lui disperat fusese auzit de toți locuitorii.

— Ai scăpat eftin, dragul meu, zisei aplecându-mă spre el.

Smith deschise ochii, niște ochi turburi, sângeroși și mă recunoscu. Alergai la masă, apucai o sticlă și făcui o doctorie ușoară pe care i-o dusei. Pericolul era trecut. Ochii nu-i mai erau sticloși și-și reluaseră volumul lor normal.

— Ah! Petrie!, suspină el. Ai venit la timp! Nu mai aveam putere.

— Slăbiciunea îți va trece. Puțin aer curat...

Cu toată căldura excesivă a nopții, ferestrele abia erau întredeschise. Era imposibil să le deschizi mai mult, din cauza unor bare de fier, care se opuneau. Această precauțiune fusese luată după atentatele comise de demnii servitori ai lui Fu-Manchu. Și cu toate astea, măsura de precauțiune se dovedise insuficientă. Mă gândeam la acel tărîtor straniu, care se asemăna cu un șarpe boa cu fulgi.

Patul era așezat la mai mult de un metru de fereastra cea mai apropiată.

Privi gâtul umflat, diformat, al lui Smith și acesta păru că-mi citește, de pe braz, întrebarea. Frecându-și gâtul, îmi zise:

— Numai Dumnezeu o știe, Petrie. Un om n'ar fi putut niciodată să mă ajungă.

Pentru noi nu mai putea fi vorbă de somn. Smith se așează într'un fotoliu iar eu mă sprijini de cămin.

— Am parvenit să-i răsucesc degetele care mă sugrumau și strigai, începu să spună Smith. Insă numai pentru o clipă. Petrie. Degete de oțel... are degete de oțel. Petrie, resursele lui Fu-Manchu sunt departe de a fi epuizate. Inainte de a părăsi această odaie trebuie să luăm o hotărîre. Care este ființa supranaturală, straniе, care mi-a pus, astă-noapte, mâinile în gât? Inainte de toate îți datorez viața ție și apoi faptului că am fost trezit, înainte de atac, de o tuse seacă.

Instinctiv, privirea îmi alunecă la rafturile de cărți, de pe perete. Adesea, după un atac al strălucitului doctor al cărui geniu părea sortit să descopere sau să perfecționeze noui agenți ai morții, obținuserăm din aceste cărți de știință indicii care ne ușurară misiunea. Fu-Manchu avea arta să întrebuințeze animale în general inofensive pentru scopuri care cauzau moartea. Cunoștințele lui asupra insectelor și a reptilelor veninoase n'aveau egal în toată lumea. Iar știința lui toxicologică era fără rival.

— Avem, totuşi, un indiciu, reîncepu Smith, arătându-mi cu degetul cenuşiera de pe masă. Cum ţi-am spus am fost trezit de o tuse. Apoi gâtul îmi fu strâns şi, instinctiv, mâinele mele bătură aerul în căutarea agresorului. N'am găsit nimic. De aceea atacai degetele care mă sugrumau. Erau mici şi acoperite cu păr. Parveni să strig şi întrebuinţai toată forţa mea să desfac strângerea care mă omora. In cursul acestei lupte desfăcui una dintre mâini şi strigai din nou, mai slab. Apoi cele două mâini reveniră la gâtul meu. Slăbeam, dar zgârâiam nebuneşte braţele păroase. Totul începu să se învârtească în jurul meu şi-mi pierdui conştiinţa. Mi-am rupt unghiile dar iată prada.

La lumina lămpii examinai cu grijă piesa de acuzare. Pe arama cenuşierei se vedeau câţiva peri cenuşii care se ţineau încă de o bucăţică de piele însângerată.

Nayland Smith mă studia cu curiozitate.

— Aşa-i că eşti surprins?, mă întrebă el. Muzeul de monştri al lui Fu-Manchu s'a îmbogăţit. Chiar dacă am reuşi să identificăm pe proprietarul acestor rămăşiţe n'am fi deloc mai avansaţi. Dar ce crezi despre sunetul auzit?

— Nu gândesc nimic, Smith. Poate s'a rupt o ramură mare de viţă sălbatică sub greutatea cătărătorului.

— Asta să fie sgomotul care l-ai auzit?

— Mărturisesc că explicaţia nu mă satisface decât pe jumătate. Dar n'am alta mai bună să-ţi ofer.

Smith privi ţintă înaintea lui şi zise:

— Sunt mai perplex ca oricând.

Smith rămase tăcut. Ii cunoşteam caracterul şi ştiam că în asemenea momente nu trebuia să fie turburat în reflexiile lui. Nimeni nu era mai capabil decât acest înalt comisar să apere societatea împotriva ameninţătorului «pericol galben». Ii respectai meditaţia. El era în curent cu secretele şi intrigile Estului, ale Estului misterios de unde provenea Fu-Manchu, această junglă plină de otrăvuri ale căror miasme pestilenţiale veneau să infecteze Occidentul.

Ieşi încet din camera lui Smith, pierdut în reflexii amare.

— — — — — — — — — — — — — —

— Ai noutăţi interesante?, îl întrebă Nayland Smith pe inspectorul Weymouth, care-şi bea cafeaua.

— Da; cel puţin două. Mai întâiu cartierul general al grupului galben nu mai este în East End.

— De unde şti ?

— Tocmai am terminat o vizită generală a districtului, casă cu casă, fără a neglija cea mai neînsemnată gaură de

şoarece. Imobilul în care aţi spus că Fu-Manchu a primit vizita unui mandarin este gol. Nu mai există nici o îndoială: chinezii au fugit. Acum ajung la ştirea a doua care, desigur, vă va interesa mai mult. Nayland Smith, ai fost condus la taverna chinezului Shen-Jan de un oarecare Burke...

— Dar credeam că nu mai există pe lumea asta, strigă Smith.

— Aşa credeam şi eu, zise Weymouth, dar lucrurile s'au aranjat altfel. A reuşit să fugă şi s'a ascuns la un var al lui, proprietarul unei pepiniere din Upminster Way...

— Se ascunde ?...

— Exact. N'a îndrăznit să se mişte de atunci. Spune că este supraveghiat zi şi noapte...

— Dar atunci cum...

— A terminat prin a înţelege că trebuie să reacţioneze. Este atât de convins că banditii îl pândesc încât a venit în cel mai mare secret, ascuns în dosul lăzilor unui camion. Astfel a ajuns, dis de dimineaţă, la Covent Garden şi a venit direct la Yard.

— Dar dece se teme ?

— Ştie... Şi ceilelţi ştiu că el ştie!

— Ştie... ce ?

— Orice lucru are un preţ, replică Weymouth cu un surâs uşor, şi Burke pare că se gândeşte că va face un târg mai avantajos cu d-voastră decât cu noi.

— Acum înţeleg. Şi vrea să mă vadă?

— Da. Sau mai bine zis vrea să vă duceţi la el. Cred că speră că-l veţi salva de cel sau cei care-l ameninţă.

— Ţi-a dat ceva indicaţiuni ?

— Da. Mai multe. A vorbit de un fel de ţigancă cu care a avut o discuţie deasupra zidului care repară pepiniera vărului său de drumul alăturat.

— O ţigancă!, exclamai aruncând o privire rapidă lui Smith.

— Ai prins firul, doctore, continuă Weymouth cu un surâs. Era Karamaneh. Ea i-a dat o informaţie oarecare şi l-a făcut s'o scrie pe o foaie de bloc-notes sub pretextul de a nu uita nimic.

— Ai auzit, Petrie ?

— Aud, dar nu ştiu în care scop...

— Eu văd, replică Smith. Nu mi-am torturat în mod inutil meningele toată noaptea trecută. Voiu merge la «British Museum» chiar astăzi, spre a elucida anumite puncte de amănunt.

Apoi se întoarse spre Weymouth şi întrebă

— Burke s'a întors acasă?

— Da. Ascuns în lăzile goale, tot în camion. N'am văzut niciodată un om atât de neliniştit.

— Are motive foarte puternice, reluă Smith. Dacă-l jereastra lui. Făcându-se din pat a văzut, se pare, un animal miracol, aşa ca şi noi.

— Burke spune, continuă Weymouth, că în fiecare noapte se dă târcoale în jurul lui. Locueşte într'o mică fermă. De două sau de trei ori ar fi fost trezit printr'o tusă, la fereastra lui. Sărind din patul lui a văzut, se pare, un animal sărind de pe acoperişul de lângă fereastra lui, pe pământ.

— Ai spus un animal?, zise Smith cu ochii lucitori.

— Intrebuinţez acest cuvânt, pentrucă Burke spune că «fiinţa» mergea în patru labe.

— Dar şi un om, coborând de pe un acoperiş, ar întrebuinţa cele patru membre ale lui, interveni eu.

— Este exact, fu părerea inspectorului. De altfel nu fac decât să repet ceeace zice Burke.

— A auzit vreun sgomot?, întrebă Smith. Bunăoară, trosnitura unei ramuri?

— Nu mi-a vorbit de asta.

— Şi ce plan ai stabilit?

— Una din maşinile vărului lui a rămas la Covent Garden şi nu va pleca decât astă-seară destul de târziu. Iţi propun să-l imiţi pe Burke şi să ajungi la Upminster în lăzile goale.

Nayland Smith se ridică şi începu să se plimbe în lung şi'n lat.

— Trebuie să deduc că Burke se teme atâta încât nu vrea să se arate afară în plină zi? întrebă el deodată.

— In orice caz, până acum n'a părăsit proprietatea vărului lui. Se pare că are credinţa că a se pune în legături pe faţă cu poliţia ar însemna să-şi semneze propria lui condamnare la moarte. Deaceea a venit şi a plecat în secret. Şi dacă vrem să activăm cu oarecari şanse de succes ar trebui să întrebuinţăm aceleaşi procedee. Camionul va fi condus în faţa birourilor lui «Pike & Pike» la Covent Gardea. Propun să ne întâlnim la ora patru şi jumătate şi să pornim în expediţie.

Smith mă privi întrebător.

— Lasă-mă să viu şi eu cu voi, îi spusei. Presupun că mai sunt locuri în acest camion.

— Desigur. Este foarte comod, dacă nu chiar confortabil, replică Weymouth.

Nayland Smith continua să se plimbe prin odaie. Ieşi pentru o clipă şi se întoarse în momentul în care inspecto-

rul ieșea în tovărășia mea. In mână ținea o scrumieră pe care i-o prezentă lui Weymonth.

— Ai văzut asta?

Inspectorul examină cu grijă și desgust ceeace îi întinse Smith. După ce își termină examenul ne privi surprins.

— S'ar zice că este o bucată de piele a unui șoarece de apă, zise el.

Nayland Smith îi replică:

— Intr'adevăr are o oarecare asemănare. Dar, continuă el desfășurându-și fularul de mătase care-i înconjura gâtul, ai mai văzut un șoarece de apă care să lase asemenea amprente?

Weymouth tresări și scoase o exclamație.

— Drace! Cum s'a întâmplat asta?

In câteva cuvinte, Smith îi povesti evenimentele nopții trecute.

— Dar animalul care merge în patru picioare pe care l-a vizitat Burke..., începu Weymouth.

— Asta-i și ideea mea, strigă Smith.

— Fu-Manchu, complectai eu repede, a adus din Birmania o nouă creatură, o oroare, ca să nu se desmintă.

— Nu Petrie, îmi zise Smith, întorcându-se brusc spre mine. Nu din Birmania, ci din Abisinia.

— — — — — — — — — — — — — —

Ziua trebuia să fie foarte agitată. Cu dimineața în cap Smith plecă la «Britisch Museum» ca să-și continue acolo misterioasele lui cercetări. Cât despre mine eram cuprins de neliniște. In imposibilitate de a sta locului, porni să hoinăresc pe străzi, fără țintă. Inconștient, urmai New Oxford Street când, fără să mă gândesc la asta, mă găsi în fața vitrinei unui anticar unde, cu doi ani înainte, o întâlnisem pe Karamaneh.

O mare amărăciune puse stăpânire pe mine. Fără să arunc măcar o privire asupra cărților expuse în vitrină, traversai strada, intrai în Museum Street, și, mai mult pentru a schimba cursul gândurilor mele, decât în intenția de a cumpăra, mă oprii în fața vitrinei unui anticar, pentru a examina unele statui egiptene, armurerii de India și alte curiozități.

Cu toate eforturile, gândurile îmi vagabondau. Vedeam fără să..., văd traficul intens al străzii. Ochii mei nu vedeau nici chiar vasele sau statuetele vitrinei ci se complăceau într'o pură ficțiune: doi ochi negrii, frumoși, acei ai lui Karamaneh. In coloritul delicat al unui vas prețios de China, care strălucea în fundul vitrinei, crezui că recunosc încarnația obrajilor lui Karamaneh. Trăsăturile i se precizau,

adorabil, între un idol hidos de aur şi un paravan de santal indian.

Mă căsni să îndepărtez această obsesie si-mi fixai ochii asupra unui vas înalt, plasat într'un colţ, lângă uşă. Dar ce văzui? In spatele acestui vas se detaşa distinct obrazul tinerei sclave. Era de necrezut. Vis sau realitate, imaginea subsista. Făcui un efort violent, apăsai pe clanţa uşii şi intrai în prăvălie.

De sub o draperie, apăru un metis, corcitură de grec şi japonez. Mă dădui înapoi surprins.

— Pot să vă arăt ceva, domnule?, zise vânzătorul.

Il privi o clipă în tăcere, apoi spusei:

— Am crezut că am văzut aici, acum câteva clipe, o doamnă dintre cunoştinţele mele. M'am înşelat?

— Fără îndoială, domnule, replică vânzătorul. Eroarea probabil că se datorează unui joc de oglinzi. Pot să vă arăt ceva?

— Nu, mulţumesc, răspunsei, privindu-l fix. Altă dată...

Părăsi brusc şi stângaciu prăvălia. Eram nebun sau Karamaneh se ascundea în această casă.

Conştient de neputinţa mea, mă mulţumi să-mi notez în memorie numele magazinului, J. Salaman, şi-mi continuai drumul.

— — — — — — — — — — — — — — —

Luna era sus, pe cer. In odaie, nu pătrundea nici o rază. Cu toate acestea, mă obişnuisem cu întunericul şi-l distingeam pe Burke, trântit pe pat, la jumătatea drumului între fereastră şi mine.

Burke refuzase, pentru un motiv personal, să discute cu noi — în seara venirii — chestiunea care ne adusese la el. Refuzase şi colaborarea pe care i-o oferise Smith şi se prefăcea că doarme, cu toate că — la intervale — îmi şoptea temerile şi îndoelile lui.

Toate şansele erau de partea noastră. N'aveam de unde să ştim dacă Fu-Manchu va încerca să-l lovească pe Burke, în schimb ştiam că prezenţa noastră la fermă era necunoscută agenţilor chinezului.

Dacă s'ar fi dat crezare lui Burke ar fi însemnat că s'a atentat continuu la viaţa lui. Era deci de aşteptat ca un atac să aibe loc şi în noaptea asta.

Toţi cei care au fost constrânşi de circumstanţe să vegheze la căpătâiul cuiva, cunosc variaţiile marcate de atmosferă (cari corespund fazelor mişcării pământului) şi se produc la miezul nopţii la orele două şi patru de dimineaţă. In cursul acestor lungi ore, viaţa îşi încetineşte ritmul. Orice

medic poate să declare că majoritatea bolnavilor săi se sting, în timpul nopţii.

Orele se scurgeau încet. Noaptea atinsese obscuritatea profundă care anunţă apropierea zilei. Mă cuprinsese o teamă iraţională, indescriptibilă, cunoscută din luptele mele precedente cu Fu-Manchu, aceea care preceda acţiunea.

— Atenţiune!, şopti Burke din patul lui.

Mă ridicai încet şi, ascuns de întuneric, supravegheai dreptunghiul ferestrei.

Fără s'o trădeze cel mai mic sgomot, o siluetă neagră urca de cealaltă parte a ferestrei... umbra unui cap mic, diformat, un cap de câine, s'ar fi putut zice, înfundat în umeri masivi. Capul urca mereu, apoi se aplecă pentru a se pune pe baza de sprijin şi se pierdu în umbra unui corp enorm. La urechi îmi parveni o smorcăeală uşoară.

Judecând după frica violentă pe care o simţeam, mă îndoiam că Burke şi-ar putea susţine rolul. Prin deschizătura ferestrii trecu, încet, o mână... Ea aparţinea siluetei enorme şi înainta, ameninţătoare, cu degetele întinse.

— Repede, domnule, repede!, urlă bietul Burke agitându-se violent pe perna lui.

Mâinile siluetei îl apucaseră de gât.

Reprimându-mi teama şi desgustul, sări şi apucai un braţ rigid şi păros.

Dumnezeule! Niciodată nu pipăisem muşchi de o tărie asemănătoare. Păreau de oţel şi simţi neputinţa mea să lupt împotriva unei asemenea strângeri. Nu eram decât un copil în faţa unui gigant.

Burke agoniza sub ochii mei.

— Smith!, strigai. Ajutor!

Cu toate că eram înebunit, auzeam sgomote afară şi la parter. De două ori monstrul tuşi. De jos se făcu auzit un sgomot necurmat — s'ar fi zis pocnituri de biciu, — apoi detunătura seacă a unui revolver.

Fiara mormăi sălbatic şi mai tuşi odată. Dar nu slăbi strângerea mâinilor. In teroarea acestui atac neaşteptat, pierdusem din vedere planurile noastre. Subestimasem forţa adversarului nostru, pe care Smith o prevăzuse. Sări înapoi şi apucai arma care-mi fusese încredinţată la începutul veghei mele şi pe care, atunci, o socotisem inutilă. Era o secură grea, cu ascuţiş foarte fin, pe care o adusese Smith, spre marea surpriză a lui Weymouth şi a mea.

Cu toată puterea mea, abătui secura pe unul din braţele păroase, în locul unde atingea marginea ferestrei, tăiându-i muşchii, tendoanele şi osul... Un urlet, care nu era nici de om nici de fiară, izbucni sălbatic. Braţul intact dispăru ca ful-

gerul şi întrevăzui un corp mare care se rostogoli pe olane şi se abătu, cu un sgomot surd, la pământ.

Un strigăt sfâşietor, de astă-dată uman, spinteca noaptea.

Aruncând secura însângerată, alergai la patul unde Burke zăcea nemişcat şi tăcut. O lumânare şi chibrituri erau la îndemâna mea. Făcui lumină şi... un ţipăt de groază îmi scăpă. Burke zăcea culcat dealatul patului său, cu capul aruncat înapoi. O mână o ţinea în aer, ţeapănă. Cealaltă strângea braţul păros pe care-l tăiasem cu secura şi ale cărui degete mai erau încă contractate pe gâtul lui.

Faţa îi era negricioasă, ochii îi ieşeau din orbite, hidoşi. Stăpânindu-mi scârba apucai acest braţ sângerând şi-l scuturai. Fu însă în zadar. Strânsoarea nu se desfăcea. Cu ajutorul briceagului meu trebui să secţionez, unul câte unul, aceşti muşchi, aceste tendoane crispate.

Fu însă inutil. Burke încetase să mai trăiască.

Ardeam de febră. Mă dusei la fereastră şi privi afară. In faţa casei se agitau nişte umbre.

— Smith!, strigai de la fereastră. Smith, unde eşti?

Pe scară răsună un pas precipitat. In spatele meu, uşa se deschise violent şi Nayland Smith se repezi în odaie.

— Dumnezeule!, exclamă el dându-se înapoi.

— L'aţi capturat, îl întrebai cu o voce răguşită.

— Coboară şi vei vedea singur.

Il urmai şi ajunserăm în curtea pavată a vechei case. Câteva minute mai târziu mă aplecai asupra cadavrului unuia dintre acei birmani care sunt găsiţi totdeauna acolo unde punea mâna Fu-Manchu. Zăcea, cu faţa la pământ, şi ceafa-i era o cocă roşie. Lângă el era un bici greu.

Smith îmi şopti la ureche:

— Era paznicul lui! Pe monstru l-am atins de două ori la cap iar tu i-ai tăiat un braţ. In furia şi cruzimea lui nativă, fiara s'a repezit la paznicul ei şi i-a făcut ceeace vezi.

— Dar monstrul?...

— A dispărut. Mai are încă puterea a patru oameni viguroşi, Petrie. Dar apleacă-te puţin şi priveşte!

Nayland Smith se aplecă deasupra cadavrului şi-i scoase din mână o bucată de hârtie pe care o despături.

— Ţine-mi lanterna cât mai aproape, vorbi Smith vărului lui Burke.

Omul se execută şi la lumina nesigură a lanternei, el citi hârtia.

— Nu m'am înşelat; foaia asta a fost luată din blocnotesul lui Burke pentru ca să i se dea animalului s'o miroasă.

Şi întorcându-se spre mine, cu o stranie expresie în ochii săi cenuşii, el adăogă

— Tare aş dori să ştiu ce a putut doctorul Fu Manchu să-mi fure, pentru ca să-i indice fiarei urma mea?

Se făcu tăcere pentru câteva clipe:

— Ai face bine să te duci în casă, spusei înfine omului care continua să ţină lanterna ridicată, şi-l privi până în albul ochilor.

El păli.

— Nu care cumva vreţi să spuneţi..

— Fii tare! interveni şi Smith, punându-i mâna pe umăr. Reaminteşte-ţi că-i plăcea să se joace cu focul!

Fără să răspundă, omul ne aruncă o privire sălbatecă şi cu un pas şovăitor, se îndreptă spre casă.

— Smith.., începui eu.

Nayland se întoarse spre mine cu un gest nerăbdător.

— Weymouth a plecat cu maşina spre Upminster. Banda a venit în automobil, dar focurile de armă au pus-o pe goană In ceeace priveşte fiara, a pierdut mult sânge şi capturarea ei este doar o simplă chestiune de ore...

CAP. XI

BUDHA DE ARGINT.

Nayland Smith reveni de la telefon. Se scurseseră 24 de ore de la îngrozitorul sfârşit al lui Burke.

— Nici o ştire, zise el scurt. Animalul o fi murit într'un colţ izolat.

Smith se înfundă într'un fotoliu, îşi aprinse pipa şi începu să arunce nouri de fum mirositori. Il lăsai cu gândurile lui şi luai un caiet acoperit cu scrierea fină şi strânsă a prietenului meu care-mi servea să-mi complectez raportul asupra ultimului atac al lui Fu-Manchu. Acolo citi:

«Amharunii, un trib aliat cu Falashasii, stabiliţi de mai multe generaţii în sudul provinciei Shoa (Abisinia), sunt consideraţi impuri şi blestemaţi, probabil din era lui Menelik, din care se trag. In afară de obiceiul de a se hrăni cu carne tăiată din animale încă vii, sunt dispreţuiţi pentrucă s'au aliat cu «Cynocephalus hamadryas» (o maimuţă blestemată). Mi s'a arătat un asemenea animal în Hawash. Este de o brutalitate excesivă. Mirosul lui nu este egalat decât de acela al unui câine de rasă. Braţele-i sunt extrem de lungi şi au o forţă de necrezut... Un asemenea cynocephal este, cu toate acestea, foarte delicat şi contractează tuberculoza chiar în părţile nordice ale Abisiniei».

Inchisei caetul. Explicaţiile lui Smith îmi lămurîră identitatea monstrului, adversarul răpus care fusese însă înghiţit parcă de pământ.

— Nu mi-ai explicat încă, Smith, cum ai intrat în contact cu Fu-Manchu, cum ai aflat că nu era mort, după cum credeam.

Nayland se ridică şi mă privi cu o expresie de nedefinit.

— Exact, nu ţi-am vorbit încă. Doreşti într'adevăr să ştii?

— Dar... se înţelege, replicai surprins. Ai vreun motiv ca să nu...

— N'am nici un motiv. Sau mai bine spus, nu mai există nici unul...

— Cum asta?

— Ei bine, începu el, umplându-şi furios pipa, am descoperit adevărul, într'o bună zi, la Rangon. Pornisem de acasă şi tocmai coteam spre centru când mă întâlnii nas în nas cu...

Ezitarea lui era vizibilă. Scoase un chibrit din cutie şi-l aprinse.

— Cu Karamaneh, completă el brusc şi începu să arunce nori de fum spre tavan.

Simţii că mă sufoc. Deaceia prietenul meu nu-mi scrisese atâta vreme. Ştia cât de mare era pasiunea mea pentru frumoasa şi ipocrita Karamaneh, poate aliata cea mai periculoasă a doctorului Fu Manchu.

— Şi? întrebai calm. Ce s'a mai întâmplat?

— După cum era şi firesc, continuă Smith, i-am strâns amândouă mâinile, scoţând un strigăt de bucurie. Regăsisem o prietenă scumpă. Mă gândeam la bucuria ta când vei şti că o descoperisem. Te şi vedeam îmbarcat pe cel mai iute pachebot cu destinaţia Rangoon...

— Şi?

— Karamaneh se dădu înapoi şi mă privi cu răceală. Nu mai mă cunoştea. Intâlnirea nu părea a fi deloc pe placul ei.

— Nu ştiu ce ai fi făcut tu, Petrie, într'un asemenea caz? Eu am metodele mele. Cu forţa, am dus-o acasă la mine. Se sbătea ca un diavol, fără să scoată nici un strigăt. Când am aruncat-o pe un fotoliu în biroul meu, ea mă privi cu duşmănie. Era foarte elegant îmbrăcată, după moda europeană Totul mi se păru atât de ciudat, încât avui impresia că visez. Duşmănia ei nu era teatru. Nu mai înţelegeam nimic. Aveam neapărată nevoie să reflectez şi după ce încercai, în zadar, s'o fac să vorbească, o părăsii încuind-o în birou.

— Puţin cam riscat, mi se pare?

— Un comisar are anumite privilegiii, Petrie. Ştiam că nu voi fi blamat. Biroul n'avea decât o fereastră, cam fa zece metri de sol. Fereastra dădea într'o străduţă situată în spatele bulevardului (casa fiind situată la intersecţie), astfel că nu mă temeam că va putea evada. Aveam dealtfel şi o întâlnire importantă. Plecai fără să spun nimic servitorulu meu.

Pipa lui Smith se stinsese. O reaprinse cu grije.

— Omul meu îi aduse ceaiul ceva mai spre seară, continuă el şi o găsi mult mai liniştită. M'am întors odată cu căderea nopţii şi servitorul îmi spuse că o voi găsi adâncită în lectura unui ziar. Aveam un plan. Urcai scările, deschisei uşa, pătrunsei în birou cufundat în întuneric, întorsei comutatorul şi.. nimeni!...

— Nimeni?

— Fereastra era deschisă şi pasărea sburată! Tentativa ei n'a fost deloc uşoară. Dealtfel pot jura că n'a eşit nici pe fereastră şi nici pe uşă.

— Dar, dragul meu, dacă elimini aceste două căi de evadare, atunci pe unde a fugit?

— Nu ştiu, Petrie? Nici până astăzi, n'am descoperit cum a putut fugi. Ştiu doar că nu mai era în biroul meu când m'am înapoiat...

— Şi atunci?..

— Am văzut în această fugă modul de a opera al lui Fu-Manchu. Am înţeles totul imediat. Lupta reîncepea. Şi am pornit imediat la vânătoare. Am pregătit totul pentru reuşita nouei mele tentative. Foarte curând, descoperi pista şi aflai că docorul trăia şi, culmea culmilor, zornise spre Europa!

Smith tăcu. Apoi:

— Sper că misterul dispariţiei din biroul meu se va lămuri cândva. Acum, te las căci am o întâlnire cu Weymouth. Mă înapoiez repede.

El se duse în camera lui ca să se îmbrace. Mai aveam caetul înaintea mea. Il deschisei şi consemnai şi această curioasă întâlnire din Rangoon, care marca, determina, în timp şi spaţiu, deschiderea ostilităţilor în a doua bătălie dintre noi şi Fu-Manchu.

— — — — — — — — — — — — —

Hotărîi să-mi consacru sfârşitul serii unei mici anchete. Ii ascunsesem faptul lui Nayland Smith dar îmi era imposibil să uit că văzusem sau crezusem că văd pe aceea care-şi zicea sclavă, în prăvălia unui anticar, la o sută de metri de «British Museum».

Imi aminteam că mai întâlnisem, cu doi ani înainte, pe Karamaneh, în acelaş cartier. Pe de altă parte, auzisem pe inspectorul Weymouth afirmând că sediul general al lui Fu

— Un comisar are anumite privilegiii, Petrie. Ştiam că nu voi fi blamat. Biroul n'avea decât o fereastră, cam fa zece metri de sol. Fereastra dădea într'o străduţă situată în spatele bulevardului (casa fiind situată la intersecţie), astfel că nu mă temeam că va putea evada. Aveam dealtfel şi o întâlnire importantă. Plecai fără să spun nimic servitorulu meu.

Pipa lui Smith se stinsese. O reaprinse cu grije.

— Omul meu îi aduse ceaiul ceva mai spre seară, continuă el şi o găsi mult mai liniştită. M'am întors odată cu căderea nopţii şi servitorul îmi spuse că o voi găsi adâncită în lectura unui ziar. Aveam un plan. Urcai scările, deschisei uşa, pătrunsei în birou cufundat în întuneric, întorsei comutatorul şi.. nimeni!...

— Nimeni?

— Fereastra era deschisă şi pasărea sburată! Tentativa ei n'a fost deloc uşoară. Dealtfel pot jura că n'a eşit nici pe fereastră şi nici pe uşă.

— Dar, dragul meu, dacă elimini aceste două căi de evadare, atunci pe unde a fugit?

— Nu ştiu, Petrie? Nici până astăzi, n'am descoperit cum a putut fugi. Ştiu doar că nu mai era în biroul meu când m'am înapoiat...

— Şi atunci?..

— Am văzut în această fugă modul de a opera al lui Fu-Manchu. Am înţeles totul imediat. Lupta reîncepea. Şi am pornit imediat la vânătoare. Am pregătit totul pentru reuşita nouei mele tentative. Foarte curând, descoperi pista şi aflai că docorul trăia şi, culmea culmilor, zornise spre Europa!

Smith tăcu. Apoi:

— Sper că misterul dispariţiei din biroul meu se va lămuri cândva. Acum, te las căci am o întâlnire cu Weymouth. Mă înapoiez repede.

El se duse în camera lui ca să se îmbrace. Mai aveam caetul înaintea mea. Il deschisei şi consemnai şi această curioasă întâlnire din Rangoon, care marca, determina, în timp şi spaţiu, deschiderea ostilităţilor în a doua bătălie dintre noi şi Fu-Manchu.

— — — — — — — — — — — — —

Hotărîi să-mi consacru sfârşitul serii unei mici anchete. Ii ascunsesem faptul lui Nayland Smith dar îmi era imposibil să uit că văzusem sau crezusem că văd pe aceea care-şi zicea sclavă, în prăvălia unui anticar, la o sută de metri de «British Museum».

Imi aminteam că mai întâlnisem, cu doi ani înainte, pe Karamaneh, în acelaş cartier. Pe de altă parte, auzisem pe inspectorul Weymouth afirmând că sediul general al lui Fu

— Imi permiteţi să-o examinez?

— Nu este de vânzare, domnule.

Un asemenea răspuns, din partea unui negustor, merită desigur o replică aspră. Toate presupunerile mă asaltară. Afară, strada era goală. Brusc, fără să reflectez la consecinţele posibile ale actului meu, făcui doi paşi spre uşă — ca şi cum aş fi vrut să ies — apoi mă întorsei şi împingând pe vânzător apucai statueta de argint.

Rezultatul bruscei mele manevre mă ului.

Budha era fixat de lemn. Era, de fapt, o clanţă... Trăsei violent... uşa cedă şi mă găsi înaintea unei scări acoperită de un covor des.

Sus pe scară, în faţa mea, îmbrăcat cu rochia lui galbenă, era doctorul Fu-Manchu.

Recăpătându-mi calmul mă străduii să avansez spre el, deşi ştiam că este copilăresc să vrei să ataci un asemenea om.

In aceeaş clipă, primi o lovitură violentă în ceafă şi-mi pierdui cunoştinţa.

Când îmi reveni, capul mă durea grozav. Inţelesei că fusesem doborît cu ajutorul unui săculeţ cu nisip, întrebuinţat de funcţionarul prăvăliei. Inainte de a deschide ochii, mai înţelesei că aveam mâinile la spate.

Mă aflam într'o cameră ocupată de doctorul Fu-Manchu. Nu era nevoie s'o văd ca să fiu sigur. O simţeam după parfumul care plutea în aer.

Eram culcat pe un fel de canapea, foarte joasă, într'o odaie mare mobilată oriental. Un perete era garnisit cu rafturi înalte; unele umplute cu cărţi, altele cu instrumente ştiinţifice. La o masă mare era aşezat Fu-Manchu, cu o carte veche deschisă în faţa lui. Un lichid roş închis, asemănător cu sângele, clocotea cu furie într'o eprubetă pe care o ţinea în mână.

Unghia arătătorului drept rămase pusă pe pagina cărţii, pe care Fu-Manchu o consulta mereu, atenţia fiindu-i împărţită între carte şi eprubetă.

Dintr'o privire, îmbrăţişai ansamblul. Apoi doctorul Fu-Manchu îşi ridică ochii, mă privi... şi uitai de rest.

— Imi pare rău, zise vocea pe care o cunoşteam atât de bine, de toate aceste măsuri neplăcute la adresa d-tale. Din nefericire sunt necesare. Orice ezitare ar fi fost fatală.

Tăcui.

— Cred că nu ignorezi, continuă chinezul, stima care ţi-o port şi bănueşti plăcerea care mi-o furnizează vizita d-tale. Mă prostern, cu recunoştiinţă, la picioarele Budha-

ului de argint. Sper să fac din d-ta, când îţi vei fi învins prejudecăţile care le nutreşti şi care sa datoresc unei falşe interpretări a scopurilor mele, colaboratorul care mă va ajuta să stabilesc acel control intelectual care va fi noua forţă. Vreau să-ţi uit actele duşmănoase şi chiar acum încere o experienţă destinată a te convinge definitv.

Vorbea fără pasiune. In tonul, în privirile acestor ochi verzi, în toată atitudinea acestui om, se simţea însă forţa. puterea.

Mă socoteam pierdut şi urmăream, îngrozit, desvoltarea experienţei. Dar numai câteva clipe fură suficiente să mă convingă că, cu toate studiile mele în ale chimiei, pricepeam pe aceea a doctorului Fu-Manchu aproape tot atât de puţin ca un proaspăt student. Procedeul îmi era cu totul necunoscut. Nu înţelegeam nici mijloacele, nici scopul.

Apoi în tăcerea profundă a acestei camere, privirea-mi alunecă, de la masă, la instrumentele care o înconjurau. Mă simţi, brusc, îngheţat de oroare.

Intr'un borcan imens, înalt de aproape doi metri, plutea — într'un lichid de culoarea chilimbarului — o faţă hidoasă, cu fruntea joasă, cu urechile ascuţite şi nasul turtit. Rictusul morţii îi arăta dinţii strălucitori. Corpul alungit, cenuşiu-gălbui, se sprijinea — sau părea că se sprijină — pe două picioare diforme şi scurte. Un braţ foarte lung, dreptul atârna rigid, dealungul capului. Cel stâng fusese tăiat de deasupra cotului.

Fu Manchu, aparent satisfăcut de mersul experienţei, se întoarse spre mine.

— Te interesezi de bietul meu cynocephal, zise el. A fost un servitor devotat, deşi — uneori — origina lui de jos îl biruia. Atunci era neîmblânzit, gata să se repeadă asupra celor care-l crescuseră. Intr'una din aceste crize, a atacat şi a ucis pe un birman credincios, unul din cei mai buni paznici ai mei.

Şi Fu-Manchu se întoarse la experienţa lui.

Oroarea situaţiei mele lua un aspect nou. Zăceam legat în aceeaş odaie cu acest om a cărui viaţă era un pericol pentru întreaga noastră rasă. El proceda, în linişte, la o experienţă destinată — vizibil — să opereze asupra mea o modificare fiziologică sau psihologică necunoscută, ca să mă asimileze uneia dintre aceste brute asemănătoare cu cea care plutea în ser.

Această fiinţă care nu era nici om nici maimuţă nu atentase, sub ochii mei, la viaţa lui Nayland Smith şi nu eu

fusesem acela care-i tăiasem braţul, cu o lovitură de secure?

Doctorul Fu-Manchu ştia toate acestea. Calmul lui lua o semnificaţie teribilă. Incercai să-mi mişc braţele dar observai că cătuşele care le strângeau erau trecute printr'un inel fixat în perete.

Imi scăpă un râs scurt şi ascuţit. Fu-Manchu se ridică încet şi-mi zise:

— Sunt bucuros că vă văd atât de vesel. Afacerile mele mă reclamă.

Traversă odaia, îmi făcu o uşoară reverenţă şi ieşi.

CAP. XII

EVADAREA

Nu ştiu cât timp rămăsei aşa, singur. Incercam să ghicesc soarta care-mi era rezervată. Ce nebun fusesem? Cum putusem să viu singur în căutarea lui, fără să las în urma mea nici un rând.

Un sgomot uşor mă scoase din aceste gânduri. Nu era altceva decât o lovire de chei. Timp de o clipă, crezui că mă înşelasem. Dar sgomotul se repetă. O legătură de chei era scuturată, intenţionat, în camera vecină.

Inima-mi sări din loc şi, apoi, încetă să mai bată.

Cu un strigăt, mai curând o şuerătură, o umbră mică cenuşie sări pe pământ şi se rostogoli fără sgomot, ca o minge, sub masa de experienţă. Sgomotul cheilor se auzi din nou.

Frica mă părăsi pentru a face loc nerăbdării. Această fiinţă care, acum, se strâmba la mine, nu era altcineva decât maimuţa lui Fu-Manchu. Oprindu-şi contorsiunile, pentru o clipă, animalul privi grav cheile pe care le strângea în labă-i minusculă. Apucă cheile una după alta, cu mormăituri de proastă dispoziţie. Una din aceste chei trebuia să fie a cătuşelor.

Cum să atrag maimuţa lângă mine?

In timp ce-mi frământam gândurile, micul animal aruncă cheile în direcţia mea, le prinse din nou dintr'un salt, le svârli în aer, făcu o piruetă, le prinse din nou şi apropiându-le de urechea lui le scutură cu putere. Ca să termine, dintr'un salt prodigios, sări pe lanţul care susţinea lampa odăii, de unde începu să privească, la fel ca un acrobat de pe trapezul său.

Gâfăiam de nerăbdare. Nu îndrăzneam să mă mişc de

teamă să nu speriu animalul. Eram culcat, neputincios, supraveghind mişcările micei fiinţe care se balansa deasupra capului meu.

Atunci se produse miracolul.

O voce care n'o voiu uita niciodată se făcu auzită în odaia vecină.

— Fa'ala hina! Fa'ala hina!

Era Karamaneh.

Efectul fu instantaneu. Grămada de chei îmi căzu pe cap şi de aici pe pământ. Mica maimuţă traversă odaia, din două sărituri, şi dispăru.

Făcui apel la tot sângele meu rece. Cea mai mică mişcare greşită îmi putea fi fatală. Cheile alunecaseră la pământ suficient de departe de mine. Imi schimbai repede poziţia şi încercai să le apropiu, cu picioarele, fără sgomot.

Reuşi să le trag până lângă saltea când Karamaneh apăru în pragul uşii, ţinând maimuţica în braţele ei.

Se opri şi mă studiă, mult timp, cu o nepăsare care-mi păru forţată. Apoi privirea îi trecu la chei. Se apropiă încet se aplecă şi le ridică. Cu un singur gest, spulbera toate speranţele mele.

Karamaneh continua să mă privească. Putea citi în ochi? Se întoarse, se duse până la masă şi puse cheile acolo. Sprijinindu-se, reîncepu să mă privească în tăcere. Brusc, începu să vorbească.

— Dece mă priveşti aşa? Ce ai a-mi reproşa? Mi-ai oferit prietenia ca să fie nevoie să ţi-o acord pe a mea în schimb? La prima noastră întâlnire, în casa de pe mal, când ai venit să salvezi un om din mâinele... (ea ezită, ca deobiceiu, să pronunţe numele lui Fu-Manchu), din mâinile lui, m'ai tratat ca inamică. Cu toate astea, aş fi putut fi prietena ta....

Vocea-i era o rugăciune. Nu-i răspunsei decât printr'un râs ironic şi mă întorsei cu faţa la perete. Ea îşi întinse mâinile şi nu-i voiu uita niciodată expresia ochilor. Răspunsul meu o făcu să păleasca. Braţele-i recăzură. Işi întoarse capul. Apoi îşi înălţă statura, reluă cheile şi se apropiă.

— Nici ochii tăi, nici buzele tale nu mi-au cerut prietenia, zise ea încet. Dar nu pot suporta gândul că mă judeci greşit. Iţi voiu dovedi că nu sunt nici ipocrită şi nici mincinoasă. Voiu avea încredere în tine.

O privi ţintă şi avui bucuria să-i văd ochii plecându-se în faţa a lor mei. Ingenunchiă lângă mine. Un pocnet uşor... şi eram liber.

Cu un gest suplu se ridică.

Imi întinsei membrele anchilozate. O clipă, figura ei adorabilă fu aproape de a mea şi crezui că nu voiu putea rezista tentaţiei. Strânsei din dinţi şi... mă salvai.

Trecurăm în camera cealaltă, care nu era luminată. Karamaneh se duse la fereastră şi o deschise.

— Priveşte, murmură ea.

In faţa ochilor mei era Museum Street. Eram la primul etaj. Pe New Oxford Street, în stânga mea, traficul nocturn era încă abundent. In dreapta mea însă, totul era pustiu, atât cât puteam vedea.

Mă întorsei şi, în penumbră, văzui că Karamaneh avea o frânghie în mână. Privirile ni se încrucişară.

Frânghia era subţire dar trăgea după ea alta mai groasă. Tovarăşa mea o apucă şi o fixă de un mâner de metal din perete, punând în mâna mea un fel de scară de lemn.

— Asigură-te că strada este pustie, zise ea, şi apoi sări. Lungimea frânghiei este calculată să te ducă la fereastra din faţă, care este deschisă. Uşa camerei în care vei ajunge este deschisă. Nu vei mai avea decât să cobori ca să te găseşti în stradă.

— Iţi mulţumesc, Karamaneh, îi spusei încet.

Ea îşi reprimă un strigăt uşor şi se trase în întuneric.

Ii luai mâna, cire nu se apăra, şi o trăsei spre mine. Ea tremura puternic şi făcea eforturi zadarnice ca să vorbească. Abia atunci înţelesei. Aruncai o privire în strada pâină atunci goală şi-l văzui... pe Fu-Manchu care, cu capul ridicat, mă privea.

Imi văzuse şi tovarăşa ?

Intr'un suflu, Karamaneh îmi răspunse la întrebare.

— Nu m'a văzut ! Am riscat mult pentru tine. Acum ajută-mă tu ! Salvează-mă !

Depărtându-se de fereastră, alergă în laborator. Aruncându-se pe divan, îmi întinse mâinile şi-mi arătă cătuşele.

Ii înţelesei intenţia. Ii fixai cătuşele. De la etajul inferior se auzea un sgomot uşor.

— Vâră-mi un căluş! ordonă Karamaneh, nervoasă.

Şi cum căutam în jurul meu complectă :

— Rupe-mi rochia ! Nu ezita ! Repede !

Apucai muselina uşoară şi smulsei o fâşie. Il auzeam, acum, pe Fu-Manchu. Vorbea repede. Ordona. Venia... Inodai căluşul.

Fu-Manchu era în odaia vecină.

Apucai cheile şi fugi. Mă găsi, din nou, în camera întunecoasă care dădea în stradă. In pragul uşii apăru Fu-

Manchu. Mă privi o clipă şi înaintă spre mine. Din toată puterea îi aruncai legătura de chei în direcţia obrazului său, pe care-l observasem vag. Un strigăt gutural de durere îmi spuse că mi-am atins ţinta.

Pusei mâna pe scară, mă sui pe pervaz şi, cu toată graba mea, ezitai o fracţiune de secundă înainte de a mă drumul în vid.

O mână mă apucă de umăr.

Confuz, îmi dădui seama că odaia era plină de oameni. Banda galbenă era în întregime pe urmele mele.

Fără să dau drumul scării, mă agăţai de marginea de sus a ferestrei şi repezi, cu toată forţa de care eram capabil, piciorul meu drept înapoi. Călcâiul lovi, cu violenţă, un cap. Mă liberasem de omul care mă reţinea. Mâna-i abandonă umărul şi încredinţându-mi soarta frânghiei îmi dădui drumul în vid.

Lungimea ei fusese calculată exact. Coborîi până pe la vreo doi metri de pământ şi apoi începui să urc, ca să ajung la fereastra deschisă.

In momentul când fui pe punctul să-mi ajung ţinta observai, cu oroare, că eram aşteptat. Pe jumătate ieşit pe fereastră, un dacoit birman nu mă părăsea din ochi. In mână ţinea un pumnal lung, curbat. Aştepta să-i vin la îndemână.

Eram însă calm. Imi făcui vânt înapoi, cu picioarele, şi în momentul când balansul mă readuse la fereastră îl lovi pe dacoit în plin piept şi-l rostogoli, neînsufleţit, în celălalt capăt al odăii. In acelaş moment însă o durere violentă mă făcu să înţeleg că nu voiu ieşi intact din mâinile asasinilor.

Trapezul meu improvizat mă readuse deasupra lui Museum Street.

Sări. Piciorul stâng îmi refuză orice serviciu şi căzui la pământ. Mă ridicai acoperit de praf. Durerea din glesnă mă făcu să înţeleg că pumnalul dacoitului pătrunsese adânc. Sângele-mi curgea în pantof. Strada era pustie dar, în mijlocul pieţii, observai farul din spate al unei maşini care se depărta cu viteză redusă. Făcui un efort extraordinar s'o ajung. Era goală.

— La doctorul Cleeve, în Harley Street, strigai şoferului. Cu toată viteza! Este un caz urgent!

Inchisei portiera şi dispărurăm în noapte, cu toată viteza.

CAP. XIII

S. O. S. SMITH !...

Mai puţin decât două ore mai târziu, inspectorul Weymouth, întovărăşit de un contingent de oameni de la Scotland Yard, percheziţionară casa din Museum Street. Colecţiile lui Salaman erau intacte dar camerele primului etaj toate goale. Nu mai era nici un instrument, nici măcar un flacon gol. Aş fi dat venitul meu pe un an pentru a putea citi cărţile care le văzusem acolo. Eram convins că conţineau formule susceptibile să revoluţioneze arta medicinei.

Epuizat fiziceşte şi moraliceşte, neliniştit de soarta aceleia pe care n'o uitam niciodată, mă trânti pe pat după ce-mi pansasem rana. Abia închisei ochii când mă simţi scuturat violent. Era Smith, care-mi întinse un număr din «Daily Telegraph». Invingându-mi oboseala, ceti:

«Se anunţă publicarea cărţii atât de des anunţată, a lui Kegan Van Roon, care tratează renta lui exploraţiune în China. Fiecare-şi aminteşte că d. Van Roon a efectuat, iarna trecută o călătorie dela Canton în Siberia. In cursul ei, a întâlnit dificultăţi extraordinare. Căzut în mâinile unor fanatici fu cât pe aici să-şi găsească moartea. Cartea lui tratează în mod special trezirea acestei rase misterioase, cea chineză, şi despre anchetele lui în Ho-Nan. Pentru motive strict personale, d. Van Roon a decis să rămână la Londra până la apariţia cărţii lui la New-York şi Londra. Şi-a fixat reşedinţa la Cragmire Tower, Somersetshire. In această locuinţă romantică şi istorică îşi va aduna notiţele şi va oferi lumii o lucrare menită unui mare răsunet.»

Ridicai ochii de pe jurnal pentru a întâlni privirea lui Smith.

— Pe câte am priceput eu, zise prietenul meu, trebuie să plecăm imediat la Saul, cătunul cel mai apropiat de Cragmire Tower.

El părăsise camera când înţelesei ţinta misiunii noastre şi calmul voit al lui Nayland Smith.

Cătunul Saul nu are decât o stradă şi un han. Sosiserăm încă în plină zi aşa că puturăm porni mai departe, spre Cragmire. Drumul era pustiu. La est şi la nord-est erau nişte mlaştini care se pierdeau, monoton, la orizont, în mare. Eram pe o înălţime şi atât de departe cât puteai vedea se întindea o câmpie care lăsa impresia unui lac foarte mare.

In fund, descoperi un turn rotund, din acelea des întâlnite în Irlanda. Era turnul din Cragmire.

Când furăm la un sfert de milă de Cragmire Tower, Smith se opri din nou şi studiă, cu grijă, împrejurimile cu ajutorul puternicului său binoclu.

— Nimic, Petrie, zise el încet. Şi totuşi.... N'am fost imprudenţi ? Am avut, de trei ori, impresia că cineva se ascunde în spatele nostru, când întorceam capul...

— Ce vrei să spui ?

— Că suntem urmăriţi !

Ne privirăm o clipă fără să vorbim. Orice vorbă ar fi fost inutilă. Apoi Smith zise cu hotărîre :

— Se mergem mai departe, Petrie.

Cragmire Tower este plasat pe o înălţime şi ceeace noi crezusem a fi mlaştină era o mică înaintare a mării, înconjurată de nisip. Casa care o căutam era o clădire destul de joasă, cu două etaje, adăugate la vechiul turn. Proprietatea era înconjurată cu un perete de piatră.

Ajunserăm la poartă, care era deschisă. Casa era vizibilă în parte: cele două ferestre ale parterului erau ermetic închise, cu obloanele lor. Cragmire Tower părea nelocuit.

Ne urcarăm pe peron. La dreapta unei uşi grele de stejar atârna un inel de sonerie, ros de rugină. Smith îmi aruncă o privire lungă şi apoi sună.

Gestului amicului meu îi răspunse, din interior, un dangăt discordant, al cărui ecou răsună multă vreme. Nici un răspuns. Ne priveam unul pe altul şi tocmai eram pe punctul să ne exprimăm îndoiala noastră când uşa se deschise şi'n prag apăru un mulatru, de carură atletică.

Apariţia era atât de neaşteptată încât făcui un pas înapoi. Nayland Smith puse o carte de vizită în mâna omului şi-i zise autoritar :

— Dorim să-l vedem pe d. Van Roon. Este important.

Mulatrul salută şi dispăru. După câteva clipe se reîntoarse şi, înclinându-se, pronunţă cu o voce dură:

— Binevoiţi să intraţi. D. Van Roon vă va primi.

Odaia în care ne primi Van Roon era curioasă. Prezenta mai multe particularităţi, dar cea mai uimitoare era aceea că... n'avea ferestre.

Van Roon şedea la o masă mică, în dezordine. Odaia era luminată de o lampă cu ulei, prevăzută cu un abajur verde. Celebrul actor american şedea, cu picioarele lungite, pe un scaun de bambus. Purta ochelari albaştri. Tenul îi era măsliniu, obrajul ras, părul foarte negru.

La sosirea noastră nu se ridică, ci se mulţumi să ne întindă mâna spunându-ne :

— Domnilor, veţi scuza nepoliteţa unui biet infirm. Sufăr de pe urma imprudenţeior comise în China.

Luarăm loc lângă masă. După ce-l studiă câteva clipe, Smith zise, deodată :

— Domnule Van Roon, trebuie să fi văzut notiţa apărută în «Daily Telegraph» de azi dimineaţă.

Şi scoase notiţa din buzunar, punând-o pe masă.

— Intr'adevăr, am văzut-o, zise Van Roon cu un surâs fugitiv. Şi datorită acestei note sunteţi acum aici ?

— Am cetit-o azi dimineaţă, replică Smith. O oră mai târziu, doctorul Petric, prietenul meu, şi cu mine eram în trenul de Bridgwater.

— Sunt încântat că vă văd, domnilor. Vă mărturisesc însă curiozitatea mea de a şti motivul deplasării dvs. Sunt un amfitrion păcătos. Corpul meu torturat, cadou al acelor diavoli chinezi, cărora le-am surprins secretele, privirea mea foarte slabă, fac din mine un tovarăş trist.

Nayland Smith protestă politicos şi apoi începu să rezume lui Van Roon rolul lui Fu-Manchu în Europa.

— Este o conspiraţie foarte vastă, domnule Van Roon, care a luat naştere în provincia Ho-Nan, în care d-ta ţi-ai riscat viaţa. Acolo a fost fondată o imensă societate secretă care cuprinde toate popoarele de rasă galbenă. China adormită de secole tresare, se agită.

— Pe scurt, interveni Van Roon, vreţi să spuneţi că....

— Că viaţa d-tale nu valorează mult ! termină Smith trosnindu-şi degetele.

Urmă o tăcere lungă. Apoi americanul zise :

— M'aţi turburat, d-le... Sunt înclinat să cred că există un grup secret pentrucă am confirmări palpabile despre acesta (şi făcu o grimasă de durere). Dar nu-mi imaginam că poate întreţine un agent, un delegat, aci, în Anglia. Alegând această casă izolată desigur că le-am făcut jocul şi le-am uşurat misiunea. Dar, dragă domnule, sunt atât de neglijent ! In orice caz sper că veţi rămâne aci astă-noapte şi în cele următoare ?

Smith îmi aruncă o privire rapidă şi apoi se întoarse spre gazda noastră :

— S'ar părea că vă impunem tovărăşia noastră. Dar cred, în interesul d-tale, că este bine să procedăm aşa. Sper că sosirea noastră în această casă a trecut neobservată de

dușman. Pentru moment, este bine să ne ascundem cu grijă până ce planurile noastre vor fi puse la punct.

— Hagar va merge să vă aducă bagajele.

In timp ce mulatrul primea ordinele, Nayland Smith îl observă cu atenţie. Când ieşi întrebă :

— Acest om este de mult timp în serviciul d-tale ?

— De câţiva ani. A fost cu mine în India şi în China. Ne despărţirăm de Van Roon pentru a ieşi afară. ca să facem o plimbare.

Când ajunserăm la uşa peronului, Smith o deschise şi fu surprins să găsească întuneric acolo unde lăsaserăm soare. Nouri negrii se îngrămădeau la orizont. Privi pe deasupra gardului, mlaştina care se întindea în faţa mea. La rândul lui, cerul o împurpura. Marea lucea parcă de un foc interior. Scenă sălbatică şi majestoasă.

Ne reîntoarserăm în casă. Vestibulul era luminat acum de o lampă fixată de un cârlig. Uşa biroului lui Van Roon se vedea în fund iar în stânga urca o scară, pe care apucarăm în urma mulatrului. Primul etaj era separat în două de un culoar. Lui Smith îi reveni o cameră mare, sobru mobilată. Unul din colţurile odăii era ocupat de un dulap mare. Văzui întreaga instalaţie dintr'o privire şi mă pregăti să urmez omul care mă aştepta la uşă.

In timp ce mergeam în urma lui, mă surprinse mirându-mă de carnea şi ceafa lui de atlet.

Privi din prag camera care devenea a mea. O forţă mă avertiza să mă înapoiez. Mă apucă un fel de groază inexplicabilă, aproape copilărească. Imi era frică de mulatru.

Incapabil să rezist, mă întorsei la Smith. După ce închisei uşa după mine spusei :

— Smith, omul ăsta îmi face frică !

— Eşti foarte impresionabil, îmi răspunse el. Totuşi, nici mie nu-mi place acest om. Faptul că este în serviciul lui Van Roon de mai mulţi ani nu dovedeşte nimic. Este foarte posibil ca Fu-Manchu să-l fi băgat în acest serviciu....

Tăcu şi rămase în picioare, cu ochii pe jumătate închişi, cu fruntea aplecată. Reflecta profund. Afară, noaptea era acum completă. Pe masă ardeau două lumânări. Fără un cuvânt Smith făcu deodată doi paşi, îşi întoarse braţul şi stinse cele două lumânări.

Totul deveni negru.

— Nici un cuvânt, Petrie !

Mă apropiai de el cu precauţiune. Smith se deplasă şi

el. Umbra lui apăru, imprecisă, pe fereastră. Privea afară spre mlaştină. Apoi exclamă

— Uite-te !

Mă aplecai. O lumină dansa deasupra mlaştinei, o lumină care apărea, dispărea şi revenea.

— Incuie uşa, zise Smith cu o voce înăbuşită.

— N'are cheie.

— Inţepeneşte scaunul sub clanţa uşii şi nu lăsa să intre nimeni înainte de întoarcerea mea.

Deschizând fereastra, Smith coborî în noapte.

După ce baricadai uşa, urmând instrucţiile primite, reveni la fereastră ca să-i urmăresc progresele. Plecarea această grăbită mă surprindea. Nu-mi credeam ochilor Lumina mai dansa deasupra mlaştinei.

Smith alerga acum din toate puterile, spre flacăra care palpita în întuneric ! In curând dispăru în noapte.

Se scurseră câteva minute. Lumina nu se mai vedea. Apoi din întuneric ieşi o umbră fantomatică, care se preciză. Auzeam acum respiraţia grăbită a unui om în aparenţă epuizat. Imi recunoştcam prietenul, care se căţăra pe perete...

Cu un efort mare, îmi reluai calmul şi-l apucai de braţ. Tremura şi cred că ar fi căzut fără ajutorul meu. Eram, din nou, împreună.

— Repede! Aprinde lumânările! A venit cineva pe aici?

— Nu !

— Acum du-te la tine!, îmi ordonă Smith. Pentru moment, teama ta este deplasată. Dar trebuie lăsate deschise uşile camerilor noastre.

Il privi. Avea trăsăturile descompuse. Fruntea-i era acoperită de sudoare, dar în ochi îi lucea acea lumină combativă care o cunoşteam atât de bine şi înţelesei că eram la începutul unei aventuri stranii.

N'am decât o vagă amintire a celor care se petrecură după aceea, cel puţin până în momentul când moartea ne chemă în noapte.

In sufrageria tristă şi rece ne fu servită o cină excelentă, Hagar, mulatrul aduse pe infirm, cu uşurinţa cu care cineva ar lua în braţe un copil!

Van Roon vorbea mult, făcând dovada unei ştiinţe profunde. Smith îi ţinea piept, strălucitor. Părea puţin înfrigurat.

Fură elaborate o mulţime de planuri. Le-am uitat pe toate.

Strania seară se scurse în felul acesta şi un tunet depărtat ne întovărăşi când ne suirăm în camerele noastre. Smith reuşi să-mi strecoare instrucţiunile lui. Cinci minute după ce intrasem în cameră stinsei lumânarea, propti uşa, încălecai pervazul ferestrei şi prin jghiabul burlanului mă dusei în camera lui Smith. Abia intrai că el mă apucă de mână şi mă imobiliză.

— Ascultă !

Scena ar fi convenit foarte bine unei reprezentaţii cu Macbeth.. Deasupra mlaştinei se rostogoleau nouri, groşi, negrii ca cerneala. Se auzea un murmur confuz. S'ar fi zis că este rumoarea depărtată a mării, tăiată de murmure surde.

Apoi se auzi un ţipăt, care izbucni sălbatic deasupra mlaştinei în întunerìc :

— Ajutor ! Ajutor !

— Smith! Auzi? vorbi eu, îngrozit.

— Domnule Smith..... Nayland Smith! Ajutor! In uumele . . .

— Repede, Smith! strigai. Este Van Roon. A fost răpit. Va fi omorât . . .

Nayland Smith îmi strânse încheietura mâinii gata să mi-o sfarme... Eram sigur că americanul Van Roon era pe pragul morţii...

Ţipătul se repetă, mai puternic, mai îngrozitor.

— Domnule Smith! Doctor Petrie! Veniţi! Va fi . . . prea ... târziu . . . .

— Smith! izbucni furios, dacă ţii să laşi să se comită o crimă mă voiu duce singur.

Mă sbăteam din toate forţele mele, dar Smith nu-mi dădea drumul. Cred că l-aş fi lovit dacă mâinile mi-ar fi fost libere.

Strigătele deveneau din ce în ce mai slabe.

— Taci, imbeeilule, îmi zise Smith brutal. Mă insulţi crezându-mă capabil să refuz ajutor cuiva care ar avea nevoie de el.

Vorbele acestea avură asupra mea efectul unui duş rece.

— Iţi aduci aminte de strigătul de ajutor al lui Siva?, continuă el. Sunt doi ani de atunci. Iţi mai aduci aminte de soarta rezervată aceluia care sărise să-l scape?

— Ai fi trebuit să mi-o spui . . .

— Să ţi-o spun ? Ai fi sărit afară înainte ca să fi pronunţat două cuvinte !

Trebui să recunosc că avea dreptate.

— Iartă-mă, bătrâne, dar recunoaşte că primul meu gest era firesc.

— Taci odată, Petrie! Dă-le dracului de strigăte.

Strigătele încetaseră. Un trăznet spintecă aerul şi fulgerul lumină cerul.

— Să nu spui un cuvânt, adăugă Smith. Ţi-ai baricadat uşa ?

— Da

— Bine. Intră în acest dulap, cu revolverul în mână, şi nu închide complect uşa.

Nu suflai un cuvânt şi mă supusei. Mă instalai aproape confortabil. Prin întredeschizătura uşii observam patul, fereastra deschisă şi o bucată de zid. Smith traversa odaia exact în momentul când o formidabilă lovitură de tunet izbucni deasupra casei.

La lumina unui fulger văzui distinct patul. Smith se culcase, cu cuvertura trasă peste cap.

Ploaia izbucni cu furie.

Mânia-mi trecuse şi confuzia care-i urmase făcuşe loc unei indiferenţe stranii. Eram sigur că Van Roon era mort, în mijlocul mlaştinei. Nu înţelegeam motivul reţinerei noastre.

Ploaia se întărea. Un fulger orbitor, lumină odaia şi patul în care era culcat Smith. Tunetul îi urmă numaidecât, asurzitor. Casa tremură din temelii.

Mânia cerului, strigătele funebre, de oroare, care s'ar fi putut abate în fiecare clipă asupra noastră, ar fi reuşit să mişte inima cea mai viteză. Dar, lucru straniu, asistam ca un simplu spectator la această dramă care începea. Chiar când sub uşă apăru o rază de lumină rămăsei calm şi rece.

In vârful picioarelor goale, un om traversa odaia: Kegan Van Roon. Intr'o mână ţinea o lumânare iar cu cealaltă îi proteja flacăra. Nu mai era schilod şi nici nu mai purta ochelari. O clipă, faţa lui subţire şi galbenă fu luminată şi înţelesei misterul din Cragmire Tower. Avea ochii oblici. Van Roon era un chinez.

Se apropie de patul lui Smith dar se opri şi făcu un semn cu mâna. In tăcere apăru mulatrul. Era gol până la cingătoare. Muşchii îi erau enormi, iar ceafa ca aceea a unui tanc.

In timp ce Van Roon ridica lumânarea, mulatrul întinse mâinile spre pat...

Impinsei uşa dulapului, care se izbi de perete, şi sări afară cu revolverul în mână. In aceeaş clipă, în spatele mulatrului, apăru o siluetă înaltă. Era Nayland Smith!

In mâna-i ridicată strângea un baston greu. Il ştiam plumbuit. Bastonul şuieră în aer şi se abătu cu sgomot mat asupra craniului mulatrului. Corpul lui imens se prăbuşi în patul în care era culcată ... valiza lui Smith. Apoi auzi :

— Trage! Trage! Omoară-l pe celălalt!

Sfetnicul căzu la pământ şi Van Roon ţâşni afară din odaie cu agilitatea unei pisici sălbatice. Intunericul fu dungat de un fulger. Pornirăm în urmărirea lui şi pe culoar traserăm după Van Roon. Sgomotul împuşcăturilor noastre eera acoperit de tunetele care bubuiau acum aproape fără întrerupere.

Mai traserăm de trei ori. Traversarăm hallul şi păşirăm în grădină. Vag, văzui cămaşa albă a fugarului, la colţul zidului. Un moment ezită şi apoi o porni spre mlaştină.

— Inainte, Petrie! Inainte!, strigă Smith care alerga lângă mine. Era drumul spre mlaştină, acela pe care vruse să ne aducă cu strigătele lui de ajutor.

Un fulger formidabil lumină întreaga scenă, până la orizont. In faţa noastră, o siluetă mică urma drumul îngust care ducea la pata verzuie, care o văzusem după-amiază.

Era Kegan Van Roon. Timp de o clipă ne privi peste umăr, arătându-ne o faţă îngrozită. Cu fiecare pas ne apropiam de el.

— Incă cincizeci de metri, Petrie, şi am ajuns la mlaştină, zise Smith gâfâind.

Alergam mereu.

— Incet! Incet!, strigă Smith din nou. Pământul este moale. Făcui un pas greşit. Piciorul îmi era reţinut de noroiu.

— Nu mai e drum!, strigai.

Ne oprirăm brusc. Ploaia ne orbea. Nu îndrăzneam să mă mişc, ştiind că mlaştina devoratoare era aproape.

Vroiam să văd. Cred că aşteptam un nou fulger când, în noapte, izbucni un ţipăt de neuitat :

— Ajutor! Ajutor! Mă înnec...

Nayland Smith mă apucă de braţ :

— Nu te mişca, Petrie. Nu te mişca. Este bine şi drept.

Apoi veni fulgerul şi văzurăm...

La marginea mlaştinei, la vreo 30 de metri de noi, cu braţele ridicate, Van Roon se afunda în noroiu. Numai umerii şi capul îi mai erau vizibili.

Instinctiv întoarserăm capul, tocmai la timp ca să vedem Cragmire Tower tremurând şi prăbuşindu-se. O flacără roşie se ridica sinistru. Tunetul răsună şi Nayland Smith, plecându-se spre mine, îmi strigă la ureche:

— Kegan Van Roon nu s'a mai înapoiat din China. A murit undeva, în Ho-Nan. Aceşti doi erau creaturile lui Fu-Manchu...

— Dar lumina de deasupra mlaştinei?

— Nu cunoşti alfabetul Morse, Petrie? Era un semnal care se citea astfel : Smith S. O. S.

— Şi ?

— Am prins momentul şi m'am pus în contact cu semnalizatorul. Era Karamaneh, care ştia de existenţa complotului. Vroiau să ne arunce în mlaştină. Ea ne urma dela Londra, dar a trebuit să aştepte noaptea ca să ne prevină. Dumnezeu să mă ierte dacă am judecat-o greşit, dar îi datorăm vieţile noastre.

Flăcările înconjurau clădirea care rezistase la mii de furtuni. Fulgerul o prefăcu în cenuşă. De departe se auzi bubuitura formidabilă a tunetului. S'ar fi putut zice că e râsul lui Jupiter, distrugătorul lui Cragmire Tower.

— Mulatrul? strigai deodată tovarăşului meu.

Smith, în faţa mea, îşi croia drumul la lumina fulgerelor. Se întoarse spre mine. Trăsăturile îi erau aspre iar ochii îi luceau ca oţelul.

— A murit, Petrie! îmi răspunse el. Altfel, l'aş fi ucis cu mâinile mele...

CAP. XIV

CASTELUL BLESTEMAT

Inspectorul Weymouth venise să ne facă o vizită, într'o dimineaţă, puţin timp după aventura noastră cu Van Roon. Venise să ne facă un raport detailat asupra percheziţiei care o efectuase într'o casă din Hampstead, care era nelocuită.

— Dar în ce măsură te priveşte această afacere ? îl întrebă Nayland Smith.

— Cred că mi-a fost încredinţată pentrucă n'aveam altceva mai bun de făcut, replică inspectorul.

— Aha! făcu Smith.

Această simplă interjecţie vroia să spună multe: că lupta noastră cu Fu-Manchu era suspendată. Intr'adevăr, pierdusem orice urmă a aestui geniu al răului şi al grupului său, dela distrugerea lui Cragmire Tower.

— Casa se numeşte «The Gables», continuă omul Scotland Yardului. Dela început am ştiut că orice acţiune este inutilă. Mai vizitasem casa, în urmă cu şase luni, şi eram

elucidat. La «Gables» au murit, în ultimile șase luni, doi oameni.

— Incepe să mă intereseze, zise Smith.

— Și eu sper să fie așa. In orice caz chiar dacă Fu-Manchu n'o fi amestecat în această chestiune, afacerea îți va plăcea. Ea ilustrează faptul că moartea poate fi produsă fără nici un agent material, animat sau nu.

— Mă interesezi din ce în ce mai mult, zise Smith.

— Doi oameni, perfect sănătoși, au murit la «Gables» fără să fi fost atinși măcar cu un deget. N'au fost nici otrăviți, nici înțepați de o insectă veninoasă, nici sugrumați. Ci, pur și simplu, au murit de frică. Afacerea aceasta mă stupefia și o luai în cercetare. Speram că voiu găsi vreo urmă, vreo legătură între cele două morți. Poate vreun motiv de furt sau răzbunare. Totul fu însă în zadar, ca și prima oară. «Gables» este un castel construit în 1870, o casă demodată, în care a locuit — fără întrerupere — o familie bogată, timp de 40 de ani. Apoi casa fu cumpărată de d. Maddison, care muri acum șase luni.

— Dar cum fu moartea acestuia?, întrebai eu.

— Intr'un fotoliu, într'o seară. Conform obiceiului citea, în bibliotecă, după cină. Celibatar, tot personalul casei se compunea dintr'o bucătăreasă, o cameristă și un un valet care-l servea de aproape 30 de ani. In momentul morții, bucătăreasa și camerista își dăduseră demisia, pretextând că casa era blestemată.

— Blestemată? Cum?

— Le-am interogat și mi-au spus povești fantastice de fantome care se plimbă dealungul coridoarelor, noaptea, susuind. Dar cea mai mare greață aveau de sunetele de clopote.

— Sunete de clopote?

— Se pare că erau insuportabile. Ziua și noaptea se auzeau sunând clopote în partea de sus a casei. In orice caz. ele au plecat și d. Maddison a rămas numai cu servitorul său, un oarecare Stevens. L'am interogat și pe acesta din urmă care era mai inteligent decât cele două femei de serviciu. Mărturisesc că depoziția lui m'a impresionat.

— Și el a auzit clopotele?

— A jurat că era un dangăt continuu, în aer, în plafon, uneori sub podea.

Nayland se ridică brusc și începu să meargă dealungul și dealatul odăii.

— Inspectore, mă interesezi atât de mult încât voiu lăsa

pentru un timp cazul Fu-Manchu. Am auzit vorbindu-se, în India, de «clopotul astral».

— Stevens fu acela care-l găsi pe Maddison, continuă Weymouth. Plecase după niște treburi și se reîntoarse pe la 11. Avea cheia lui. Biblioteca era luminată. Bătu, dar nu auzi nici un răspuns. Intră. Stăpânul lui era înțepenit în fotoliu, cu mâinile crispate, și fixa un punct în fața lui. Obrazul îi era atât de schimonosit încât Stevens o luă la fugă. Doctorul care locuiește în împrejurimi, nu constată nici o urmă de violență. Judecând după schimonoseala trăsăturilor feței numai numai frica explică decesul.

— Nimic altceva?

— Ba da. Aflai mai târziu, indirect, că ultimul descedent al familiei care vânduse casa lui Maddison văzuse apariția. Deaceee se debarasase de casă. Deținpovestea de la văduva grădinarului. Se pare că în anumite nopți se vedea o umbră luminoasă, ținând un pumnal lung și curbat, desemnându-se pe peretele hallului. Am examinat castelul «Gables» peste tot. L'am scotocit cu grijă. Mi-am petrecut chiar o noapte acolo, în compania unui coleg de la Scotland Yard. N'am văzut nimic. Dar am auzit clopotele.

Dintr'un salt, Smith fu lângă el.

— Ești absolut sigur?

— Pot s'o și jur!, declară Weymouth. Clopotele sunau deasupra noastră. Apoi sgomotul se depărtă și noaptea fu foarte calmă. După moartea lui Maddison, castelul «Gables» a rămas nelocuit până ce l-a închiriat un francez, numit Lejay. Il închiriase pentru șase luni. Familia trebuia să-i vină peste câteva zile. Până atunci, ajutat de menajera casei care locuia prin împrejurimi și de un servitor francez pe care-l adussee cu el, vroia să pună casa în ordine. In noaptea de Vineri, pe la orele 12, servitorul fugi în vecini strigând: «Mâna de foc! Mâna de foc!»

— Și Lejay? întrebă Smith.

— A fost găsit mort, pe aleie, lângă parcul casei. Avea fața convulsionată de oroare.

— Ce material grozav pentru un gazetar!, remarcă Smith.

După o scurtă pauză întrebă:

— Te-ai mai dus la «Gables»?

– Am fost Sâmbătă. N'am găsit nimic. Omul a murit

de frică, ca și Maddison. Casa asta ar trebui distrusă, căci este periculoasă.

— Da, zisei eu. N'am auzit niciodată ceva asemănător.

Nayland Smith mergea din ce în ce mai grăbit prin cameră. Își scărpină urechea continuu și pipa i se stinsese de mult.

CAP. XV

MANA DE FOC

Sări în picioare când un om de talie înaltă, hărbos, impinse ușa biroului și intră cu impetuozitate. Purta o pălărie de mătase, care-i venea dealtfel foarte rău, și un pardesiu negru care nu-l îmbrăca mai bine.

— Totul merge de minune, Petrie! Tocmai am închiriat «The Gables».

Foarte surprins, îl recunoscui în sfârșit pe Nayland Smith.

— Este pentru prima oară că mă deghizez, continuă el cu volubilitate. Pentru cazul când ți-ar plăcea să vizitezi casa ți-am adus cele necesare. Eu dispun de casă începând de astă-seară.

Trecuseră două zile și uitasem complect strania poveste a castelului «Gables», care părea însă că-l preocupă în mod special pe Smith.

Mă aplecai, mașinal, și deschisei valiza adusă de Nayland. Conținea obiecte stranii, între cari și mai multe peruci cenușii și o pereche de ochelari de aur.

Il privi pe Smith cu curiozitate.

Acesta termină prin a-mi spune:

— Vezi, Petrie, n'aveam prea mare încredere în agentul care închiria casa. Deaceea am luat-o sub numele profesorului Maxton.

— Dar, Smith, dece te-ai deghizat?

— Pentru diferite motive!

— Și dece te interesezi de «Gables»?

— Incă n'ai înțeles?

— Absolut de loc. Toți oamenii de acolo au fost bolnavi și nimic în plus.

— Atunci nu vii cu mine?

— Nu mă dau în lături niciodată, dacă pot să fiu de folos cât de cât. Dar în acest caz...

Cum vroiam să mă ridic, Nayland Smith se plantă în fața mea și punându-mi mâinile pe umeri, îmi zise:

— Şi dacă te-aş asigura că prezenţa ta este necesară siguranţei mele în aşa măsură încât, dacă n'ai accepta, m'aş vedea forţat să-mi caut un alt tovarăş, ai veni?

Acum înţelegeam că tovarăşul meu îmi ascundea planul lui. Răspunsul meu nu mai putea fi decât unul singur. O oră mai târziu îmi părăseam apartamentul, sub aparenţa unui om bătrân destul de prost îmbrăcat, şi mă suiam într'o maşină care mă aştepta, cu Smith.

Nayland dădu drumul maşinei la colţul drumului care trecea prin faţa castelului «Gables». Făcurăm câţiva paşi şi ajunserăm la poarta casei. Smith deschise grilajul şi apucând-o spre casă îmi spuse :

— Dacă femeia de serviciu mi-a urmat instrucţiunile vom avea un foc bun în bibliotecă şi ceva răcoritoare.

Intunericul era absolut şi Smith, ca să se orienteze, trebui să facă apel — fără îndoială — la al şaselea simţ. Cât despre mine nu văzui nimic din casă înainte de a fi la câţiva paşi de peron. Hallul era luminat slab. Ghiceam faţada casei fără s'o văd.

Când uşa se închise după noi mă întrebai încă odată care era motivul care-l determina pe prietenul meu să-şi petreacă noaptea într'o casă blestemată. Biblioteca era luminată şi, prin uşa deschisă, vedeam o masă mică purtând sticle, sifoane, biscuiţi şi sandwichuri.

Pentru un motiv necunoscut mie, Smith decisese ca în timpul şederii noastre la «Gables» să întrebuinţăm alte nume.

— Spune-mi, Pearce, zise el cu voce tare, ce părere ai de un whisky-soda înainte de a vizita proprietatea?

Propunerea îmi surâdea. Mă simţeam destul de deprimat şi chiar foarte ridicol în noua mea îmbrăcăminte.

Nervii îmi erau încordaţi. Ascultam cu atenţie, gata la orice. Şi nu avui mult de aşteaptat. Exact în momentul când dusei paharul la gură, urechile-mi fură izbite de un sunet argintiu. Aceest sunet nu părea să vină din bibliotecă ci dintr'o cameră mai depărtată, de deasupra capului meu. S'ar fi zis că este larma unor clopoţei de argint.

Imi pusei paharul pe masă şi ridicându-mă încet de pe scaun îmi privi tovarăşul. Smith mă fixa cu intensitate. Auzise şi el clopotele.

— Spiritele nu vor să piardă timp!, zise el încet. Acest sgomot nu-mi este nou. Eri am stat, o oră, aici şi l-am auzit...

Privi în jurul meu. Nu puteam vedea afară. Ferestrele erau mascate cu perdele grele de culoarea purpurei. In cen-

trul plafonului atârna o lampă, mascată cu mătase. Colţurile odăii erau în întuneric.

— Reîncepe! murmură Smith.

Sgomotul se apropia. Acum se părea că vine din plafon. Sunetele clopotelor se făceau mai distincte, mai grăbite. Arpegii şi acorduri se succedau, umplând aerul.

Am spus că aceste sunete erau armonioase, dar pe de-altă parte atât de stranii, încât mă umplură de groază. Nu mai mă îndoiam că prezenţa noastră era cauza lor. Pălisem. Ne aflam chiar în camera în care ultimul locatar al castelului murise de frică. Mă forţai să-mi recapăt calmul şi goli paharul dintr'odată.

Smith era în picioare, nemişcat, privind în dreapta şi'n stânga, scotocind umbra.

— Bine!, zise el cu voce joasă. Necunoscutul este teribil, dar nu trebuie să ne lăsăm învinşi de frică, cu nici un preţ.

Aprobai din cap.

Spre marea mea stupefacţie, Smith începu să vorbească foarte tare :

— Dragul meu Pearce, auzi clopoţeii ?

Deşi aveam puţină încredere în această şiretenie, răspunsei pe acelaş ton :

— Îi aud bine, scumpul meu profesor!

Cuvintele mele le urmă o tăcere plină de teamă pentru noi . . . Apoi dangătul se auzi din nou, foarte slab. Se depărtă şi, în curând, muri. In tăcerea odăii îl auzeam pe Smith respirând. Se scurseră pe puţin 10 minute. Zgomotul nu se mai reînoi.

— Dă-mi valiza de lângă masă şi rămâi aci fără să te mişti până la întoarcerea mea, îmi zise Smith la ureche.

Apoi ieşi. Sgomotul paşilor săi răsuna în tăcere. In picioare lângă masă, supravegheam uşa, luptând contra fricii. Pe Smith îl auzeam mergând din cameră în cameră. Apoi reveni şi strigă :

— Casa este blestemată, Pearce ! Dar nu mi-a fost frică niciodată de un strigoiu. Haide să-ţi arăt camera.

Smith urca scara iar eu eram în spatele lui. Stinsese lampa în hall şi se întoase spre mine :

— Mă tem că nici un servitor nu va accepta să locuiască aici, zise el cu voce tare.

Incă odată se adresa necunoscutului. Casa era acum tăcută. Dangătul încetase complect. Tovarăşul meu, care părea să cunoască bine amplasamentul comutatoarelor, aprinse toate lămpile.

Vizitarăm mai multe camere, toate foarte bine mobilate. Cu toate acestea îmi venea greu să-mi închipui că s'ar putea dormi în aceste odăi.

Incă nu înţelegeam în care scop veniserăm în această casă. Ne oprirăm pe culoar. Nici un sgomot n'ajungea la noi. Dar după câteva secunde presentimentul nostru se găsi întemeiat. Dinspre scară veni un geamăt lung, o voce de femeie. Strânsei puternic braţul lui Smith. Plânsul se urca, se umfla şi se stinse.

Nu ne mişcam. Memoria lui lucra febril. Inima-mi bătea repede. Strigătul se ridică din nou, muri şi-şi reluă cadenţa. Imi adusei aminte că în timpul şederii mele în Egipt, când — împreună cu Smith — căutam pe Karamaneh, mă găsisem în vecinătatea unui cimitir indigen. Revedeam scena: un grup de femei îmbrăcate în negru înconjurau un mormânt. Strigătul care, în aceasta clipă, răsună în «Gables» nu era altul decât plânsul funebru al bocitoarelor egiptene.

Tăcerea revenise. Fruntea îmi era scăldată de sudoare. Eram la capătul rezistenţei mele nervoase. Simţeam că mi-ar fi fost mai uşor să rezist unei bande de dacoiţi, sau chiar lui Fu-Manchu, decât să rămân o oră în plus în această casă blestemată.

Smith părea că-mi citeşte gândurile. Cu toate acestea continua să joace comedia lui.

— Cred că ar fi mai bine să ne petrecem noaptea la hotel, zise el.

Coborând repede scara, reintră în bibliotecă şi începu să-şi strângă valiza.

— Aceste fenomene trebuie să se explice, foarte natural, reluă el. Este de remarcat că, până acum, n'am auzit nimic. Ne vom obişnui, fără îndoială, cu dangătul clopotelor şi cu strigătele. In felul acesta nu voiu pierde preţul chiriei.

Şi cum îl priveam cu stupefacţie adăugă:

— Să plecăm, Pearce! Dar voiu reveni mâine, ca să studiez de mai aproape fenomenul! Cât despre tine, dacă nu-mi împărtăşeşti vederile, poţi să rămâi.

Stinse lumina şi ieşi în hall, cu valiza în mână. Mergeam spre uşă.

— Stinge şi lampa din hall, Pearce. Comutatorul este lângă tine.

Ca să ascult de acest ordin, trebui să rămân câţiva paşi înapoi şi cred că niciodată în viaţă nu simţisem o frică mai mare. Smith încă nu deschisese uşa când întorsei comuta-

torul. Se făcu un întuneric complet. In aceeaș clipă, Smith murmură:

— Pearce, privește în spatele tău!

Mă întorsei dintr'un salt. La mai puțin de un metru de mine era o mână luminoasă, ale cărei vine păreau încărcate de foc, o mână de carne strângând un pumnal scurt care lucea și el de aceeaș lumină infernală.

Scosei un strigăt puternic și mă smulsei din strângerea lui Smith.

— Nu o atinge! Depărtează-te. Este periculos... îl auzi vag.

Cred că am lovit nebunește, orbește... și atinsesem un corp...

Care fu rezultatul n'aș putea spune. Cineva mă trase în umbră, violent, irezistibil. Căzui pe pietrișul unei alei și-mi jupui genunchii și mâinile. Apoi alergai, alergai, și aerul rece îmi izbi obrazul. Lângă mine alerga o siluetă neagră.

— Pe aici, Petrie! Pe aici!, auzi o voce gâfâitoare. Pe drum...

Era Nayland Smith. Mă cuprinse o bucurie imensă. Alergarăm mereu.

— Un polițist! Acum nu vor mai îndrăzni nimic!

Băui dintr'o înghițitură un pahar de alcool și-i aruncai o privire lui Smith, lungit pe «chaise-longue».

— Poate îmi vei explica dece m'ai făcut să sufăr această experiență? Dacă ai vrut să mă convingi, în felul acesta, de existența manifestărilor supra-naturale, ai reușit din plin.

— Da, zise amicul meu cu un aer absent, sunt foarte inteligenți.

Il privi fără să înțeleg.

— Crezi serios, continuă el, că m'am dus la vânătoarea unui spectru ca să mă distrez?

Din buzunarul halatului său scoase o fâșie de mătase, parcă smulsă dintr'o bluză de femeie, o mototoli și mi-o aruncă:

— Miroase!

Ascultai și tresări involuntar. Stofa exala un parfum ușor pe care-l cunoșteam. Fără îndoială, această mătase fusese purtată de Karamaneh.

Smith mă observa.

— Recunoști mirosul?

Pusei bucata de mătase pe masă și ridicai din umeri.

— Cazul era foarte limpede, continuă prietenul meu, dar

căutam o confirmare. Ca s'o obţin era destul s'o fac pe noul locatar al castelului «Gables».

— Dar, Smith...

— Lasă-mă să termin, Petrie. Istoria castelului «Gables» nu se explică decât într'un singur fel: scopul tuturor acestor manifestări era să împiedice pe oricine să vină să locuiască acolo. Ideia aceasta mi-a sugerat o alta. Ancheta mea avea un scop precis, dar îmi lipsea timpul necesar s'o duc la bun sfârşit. După ce am vărsat chiria am primit cheile şi am revenit să vizitez, singur, locul. Fui foarte fericit să mă asigur că imaginaţia mea nu mă înşelase.

— Trebui să mărturisesc, dragul meu Smith, că înţeleg din ce în ce mai puţin.

Smith continuă:

— Il chestionasem pe Weymouth cu grijă asupra dangătului de clopot şi cercetările făcute îmi permiseră să mă conving că casa era în condiţiuni atât de bune încât de la parter până la pod nu exista o gaură destul de largă ca să lase să treacă un şoarece.

Cred că făcusem o mină foarte curioasă căci Smith izbucni în râs.

— Un şoarece, Petrie, strigă el. Cu ajutorul unui sfredel modificai totul. Făcui nişte găuri în pereţi şi în faţa fiecăreia dintre ele pusei o cursă garnisită cu o suculentă bucată de brânză. Deschide valiza!

In mintea mea începu să se facă lumină. Deschisei valiza şi nările mi se umplură cu un miros puternic de brânză.

— Atenţie la degete!, strigă Smith. Unele curse mai sunt încă încărcate.

Şi începui să scot din valiză curse de şoareci. Pusei pe masă nouă bucăţi. Toate erau goale. In a zecea, înebunit de frică, se sbătea un şoarece mic, alb.

— O singură şi unică piesă pe masă! exclamă Smith. Asta dovedeşte că sunt bine hrăniţi. Acum priveşte-i coada!

Remarcasem însă dinainte ceeace vroia să-mi arate Smith şi misterul «clopotelor astrale» nu mai exista pentru mine. Fixate de coada animalului, cu ajutorul unuia din acele fire de metal care servesc la legarea buchetelor, atârnau trei clopote mici de argint. Ridicai ochii şi-mi privi prietenul plin de admiraţie.

— Aşa-i că-i copilăresc?, zise el. Cu toate acestea aşa simplu cum este, a golit, succesiv, castelul «Gables» de ocupanţii săi. Şiretlicul era bun şi dificil de descoperit căci, după cum ţi-am spus, din pivniţă şi până în podul casei nu

exista nici o deschizătură prin care să fi putut invada în interior.

— Şi...

— Fuseseră introduşi în golul pereţilor printr'o gaură anumită la care, după scurte incursiuni sub scări şi în plafoane, se întorceau automat ca să găsească hrana care erau obişnuiţi s'o primească.

Mirarea mă amuţise. Reluai bucata de mătase care zăcea pe masă.

— Şi asta? Unde ai găsit-o?

— Intr'un fel de cămară, sub scară. De fapt, la «Gables» nu se poate vorbi de pivniţi propriu-zise. Dar una tot există. Intrarea în această pivniţă este prin cămară. Pentru aceasta am două dovezi: această bucată de mătase şi deasemenea faptul că cel puţin o dată a fost stinsă lampa din bibliotecă, în mod misterios. Aceasta nu s'a putut obţine decât manevrându-se întrerupătorul general, care se găseşte tocmai în cămară.

— Dar, Smith, strigai, gândeşti că Fu-Manchu...

— Gândesc că doctorul Fu-Manchu are un refugiu sub «Gables». Totdeauna a mgândit că un om atât de inteligent trebuie să-şi amenajeze mai multe ascunzători, spre a para orice risc. Acum sunt sigur! Pivniţa asta trebuie să se întindă foarte departe şi sunt deasemenea convins că mai are o altă intrare care trebuie să se găsească departe de aici, pe şosea. Acum ştim dece cercetările noastre la East End au fost inutile şi de ce casa din Museum Street era goală. El s'a ascuns sub pământ la Hampstead.

— Dar mâna de foc, Smith!?

Nayland râse uşor.

— Frica te-a doborât, dragule, dar nu mă miră. Era destul de impresionant. Dar nu-ţi aduci aminte ce ţi s'a întâmplat când ai lovit această mână?

— Mi s'a părut că am atins ceva.

— Asta-i şi motivul plecării noastre precipitate. Indrăznesc să sper că retragerea noastră a avut toate aparenţele unei derute. Iartă-mă că m'am jucat cu frica ta, dar dacă ai fi ştiut n'ai fi ajuns niciodată să simulezi. Ori dacă s'ar fi îndoit că vicleşugul lor a fost descoperit n'am fi putut părăsi vii «Gables». Acum stinge lampa.

Ascultai, fără să înţeleg motivul. Intorsei comutatorul şi... în întuneric, în faţa ochilor, apăru un pumn crispat, ameninţător, luminos. Se vedeau, distinct, oasele iar carnea părea de foc.

— Fă lumină!, strigă Smith.

Eram foarte intrigat. Prietenul meu tocmai punea pe birou o lampă mică, electrică.

— Au pus o lampă în mânerul unui pumnal de sticlă, zise el. Cât pentru mâna luminoasă era destul numai un bec electric...

— Castelul «Gables» va fi supraveghiat?

— In sfârşit, Petrie, cred că am pus mâna pe Fu-Manchu!

CAP. XVI.

CELE ŞASE BARIERE

Sgomotul surd al Londrei care nu doarme părea foarte departe de noi. Mergeam alături de Smith pe drumul care ducea la o mică casă izolată. Noaptea era luminoasă, dar fără lună. Mica construcţie, ţinta paşilor noştri, era unul din cavourile din Mokattam Hills, oraşul morţilor. Imprejurul nostru era o tăcere complectă. Eram în total 20 de oameni, toţi hotărîţi. La o oarecare distanţă, la dreapta de «Gables» trebuia să fie intrarea ascunzătorii subterane a doctorului Fu Manchu. In faţa noastră era cavoul care, dacă presupunerile lui Nayland Smith erau exacte, masca uşa misterioasei ascunzători.

In momentul în care prietenul meu introducea cheia în broască deasupra capului nostru răsună strigătul sinistru al unui ciuf. Imi reţinui respiraţia. Putea fi un semnal...

Smith împinse uşa. Mă plasai la dreapta lui şi apăsai butonul lămpii mele elctrice.

Cred că în calitatea mea de cronicar al înaltelor fapte ale doctorului Fu Manchu am trebuit să capăt o oarecare uşurinţă în descrierea straniului şi a teribilului. Cu toate acestea, mărturisesc că-mi este imposibil să traduc emoţiile pe care le simţi când fascicola de lumină a micei lămpi sfâşie întunericul încăperii şi lumină trăsăturile delicate... ale lui Karamaneh.

Era în picioare, la câţiva paşi de noi.

Nu pronunţai nici un cuvânt şi Smith păstră aceeaş tăcere ca şi mine. Surprinderea ne amuţise.

Era în picioare, nemişcată, cu degetul pe buze, comandându-ne tăcere. La lumina lămpii, era foarte palidă dar foarte frumoasă şi inima-mi bătea foarte tare.

— Plecaţi!, murmură Karamaneh.

Văzui mişcarea buzelor ei roşii, luciul ochilor ei. Părea îngrozită.

Smith se îndreptă însă spre ea. Karamaneh nu-şi putu reţine un strigăt, a cărei groază desigur nu era simulată.

— Plecaţi! Plecaţi!, şopti ea cu vocea grăbită. In numele lui Dumnezeu, plecaţi. Mi-am riscat viaţa ca să viu aici, astă noapte. El ştie. Este gata....

Pasiunea şi accentul pus în glasul ei îl făcură pe Smith să ezite. Făcui un pas.

— Nu te mişca!, îmi murmură Smith.

Karamaneh, se agăţă de el.

— Ascultă-mă!, îl imploră ea. D-ta, care eşti atât de abil, nu ştii ce este inima unei femei. Nu înţelegi nimic, nimic căci văzându-mă şi ascultându-mă, ştiind ceeace risc, te mai îndoeşti de sinceritatea mea. Iţi spun că în spatele perdelei spre care te îndrepţi te aşteaptă moartea!

— Este exact ceeace vroiam să ştiu.

Vocea lui Smith tremura de emoţie.

Impingând-o brusc pe Karamaneh, Smith fu — din trei paşi — la perdea şi o smulse.

Nu ştiu ce se întâmplă. Il văzui doar, confuz, pe Smith îngenunchiând şi-i auzi strigătul înăbuşit.

— Dumnezeule! Petrie!

Karamaneh, era palidă ca o moartă, mă privea. Ca un nebun, fără o ţintă precisă, o împinsei la o parte şi mă avântai înainte, cu revolverul în mână.

Perdeaua masca o trapă! O înţelesei prea târziu. In spatele meu răsună un ţipăt tremurător de frică şi nelinişte. Căzui, lăsând să-mi scape lampa şi revolverul. Imi scăpă un geamăt surd. Şi căzui, căzui...

— — — — — — — — — — — — — —

Când îmi recăpătai conştiinţa mă acoperi de reproşuri. De câte ori nu mă asvârlisem în curse asemănătoare? Frebuliam totdeauna să uit că cu doctorul Fu-Manchu orice impetuozitatea este fatală ? De două ori mai fuseserăm victimele unui vicleşug asemănător.

— Vă aşteptam liniştit. Cursa era de mult preparată. Eu sunt păianjenul care pândeşte musca !

La sunetul acestei voci batjocoritoare deschisei ochii. Incercai să mă ridic, dar observai că eram legat de un scaun masiv, încrustat cu ivoriu şi prins de pământ prin două inele de fier.

— Chiar şi copilul învaţă, continuă vocea de neuitat. Copilul care s'a fript o dată se teme de foc. Numai d. comisar Nayland Smith, care are puterea să controleze sec-

ția cercetărilor criminale a Scotland Yard-ului, nu învață nimic din experiențe. El este mai puțin decât un copil pentrucă s'a aruncat de două ori într'o odaie al cărei aer era încărcat cu un anestezic preparat de mine.

Imi recăpătasem complect cunoștința și înțelesei că totul era terminat. Eram în mâinile doctorului Fu-Manchu. Partida era pierdută.

Mă găseam într'o pivniță joasă. Pereții erau admirabil tapisați cu niște stofe brodate cu numeroși păuni albi, grotești. Pământul era acoperit cu un covor verde. Toate mobilele erau încrustate cu ivoriu.

Doctorul Fu-Manchu era așezat într'un fotoliu. Purta o robă verde cu un desen reprezentând un imens păun alb. Se întoarse spre mine cu o expresie de răutate întipărită pe obrazu-i impasibil. N'avea nimic de om în el ci totul a diavol.

Lângă el zăcea, la pământ, Nayland Smith. Hainele-i erau sfâșiate. Avea brațele legate în spatele capului și era țintuit de pământ cu un cârlig de fier. Își recăpătase conștiința și-l privea pe doctor țintă în ochi. Glesnele-i goale erau deasemenea înlănțuite și fixate de un al doilea lanț care, întins pe pământ, ieșea prin ușă ca să se lege de un lucru pe care nu-l vedeam.

Fu-Manchu nu mai vorbea.

Deși eram legat de scaun, brațele și mâinile îmi erau libere.

De perete, la îndemâna mea, era sprijinită o sabie grea cu lama îndoită. Putui să observ că sabia era prinsă de perete cu un lanț subțire de oțel lung de vreo doi metri.

— Chiar dacă ai avea dexteritatea unui aruncător mexican de cuțite, zise vocea guturală a lui Fu-Manchu, tot n'ai putea să mă atingi, dragă doctore.

Chinezul îmi ceti gândurile.

— In marile famili japoneze mai există veche tradiție a «harakiriului, reluă Fu-Manchu. Arma care este lângă d-ta este sabia unui samurai și este numită «Sabia amicului». Uneori chiar și un samurai, care face parte din rasa cea mai curajoasă din lume, poate să ezite în cursul operației la care se supune. In acest caz, un prieten este însărcinat să stea în spatele omului curajos care-și oferă viața zeilor. Dacă curajul acestuia din urmă slăbește atunci prietenul înarmat cu nobila sabie, îl readuce la datorie și-i corijează greșala separându-i vertebrele cervicale de coloana vertebrală, adică tăindu-i capul, cu ajutorul unei săbii ca aceea care, repet, îți stă la dispoziție.

Incepui, confuz, să înțeleg o parte din planul lui Fu

Manchu. Eram însă încă departe de a presupune în întregime oribilul lui ţel. Presimţeam numai că vom fi supuşi unei încercări teribile.

— Te ţin în mare stimă, doctore, zise din nou Fu-Manchu. Nutresc însă sentimente foarte diferite pentru tovarăşul d-tale. Nu admir decât una din calităţile posedate de d. Nayland Smith: curajul. Aş vrea, deaceea, ca un om atât de curajos să-şi aleagă singur sfârşitul. Pe scurt, aş vrea să moară ca un samurai. D-ta vei rămâne prietenul lui până la sfârşit. Am avut grijă să le aranjez toate.

Fu-Manchu izbi uşor un gong de argint, aşezat la colţul mesei. Imediat apăru un dacoit care ducea un fel de cutie lungă de vreo doi metri şi foarte largă. Fundul nu-i era închis. Acest instrument părea să fie divizat în cinci secţiuni sau mai exact era prevăzut cu cinci trape care puteau fi coborîte sau ridicate după voie.

Acest aparat îmi absorbi toată atenţia. In clipa în care dacoitul puse cutia într'un colţ îl auzi pe Smith murmurând:

— Dumnezeule! cele şase bariere!

— Profunda d-tale cunoaştere a frumoasei mele ţări îţi este foarte utilă, îi replică Fu-Manchu.

Ascultând de un ordin guttural al lui Fu-Manchu, dacoitul ridică cutia-cuşcă şi o puse peste Smith de aşa manieră încât îi acoperi corpul în întregime, cu excepţia capului şi a gâtului. Dacoitul ajustă apoi treptele şi văzui că ele serveau să divizeze un corp omenesc în şase părţi aproape egale, riguros separate între ele.

De îndată ce-şi termină lucrul, dacoitul ieşi, iar Fu-Manchu îşi întoarse privirea spre mine.

— D. comisar Nayland Smith va avea onoarea să acţioneze ca mare preot, iniţiindu-se singur în misterele zeilor, zise el încet. Iar d-ta, doctore, îi vei fi «Prietenul».

— — — — — — — — — — — —

Birmanul reapăru, o clipă mai târziu, cu un sac de piele. Deschizând trapa dela extremitatea cuştei, aceea a primului compartiment în care se găseau picioarele şi glesnele goale ale lui Smith, vârî capătul sacului pe care-l scutură cu putere. Sub ochii mei îngroziţi căzură în cuşcă patru şoareci enormi.

Dacoitul aruncă sacul şi închise trapa. Ochii mi se acoperiră cu un fel de ceaţă şi la urechi îmi ajunse o voce depărtată:

— Sunt şobolani din Canton, doctor Petrie. Cei mai răi din lume. N'au mâncat aproape nimic de opt zile.

O bună bucată de timp, care-mi păru foarte lungă, nu

văzui nimic şi n'auzi nimic. Fui readus însă la realitate de un sgomot pe care nu-l voiu uita niciodată.

Şobolanii ţipau.

Ceaţa care-mi acoperise ochii se risipi şi văzui tortura la care era supus Nayland Smith.

Fu-Manchu observa cu placiditate animalele hidoase care săreau în cuşcă. Şobolanii îşi reveneau din frica pe care o avuseseră şi începură să...

Nayland Smith scoase un geamăt surd. Indrăzni să-l privesc. Era de o paloare mortală şi fruntea-i era broboniţă de sudoare. Ochii lui îi întâlniră pe ai mei.

— Totul depinde de d-ta, doctore, continuă Fu-Manchu. Cred că d. comisar Nayland Smith este destul de curajos să suporte ridicarea tuturor barierelor. Dar te ştiu un prieten devotat şi-ţi prezic că vei uza sabia cam pe la a treia...

Şobolani nu mai strigau.

De pe buzele torturatului ieşea, acum un plâns tăcut, pe care nu-l voi uita niciodată.

— In China, reluă Fu-Manchu, am fost amicul foarte onorat al unui mandarin de înalt grad care a suportat până la bariera a cincea, admiţând pe al douăzecilea şobolan.

— Sabia, Petrie!, imploră Smih. Scuteşte-mi umilinţa de a mă ruga acestei bestii galbene.

Spiritul meu devenise teribil de lucid. Evitasem să privesc în partea în care se găsea sabia de harakiri dar nu încetasem să mă gândesc la ea.

Şobolanii începuseră să se bată...

— Repede, Petrie! Repede! Slăbesc...

Mă întorsei şi apucai sabia de samurai. Mâinile nu-mi mai tremurau. Mă plecai înainte şi ridicai «Sabia prietenului» deasupra capului meu. In acel moment îmi cufundai ochii în acei ai prietenului meu. Ardeau de febră.

— Ridicarea primei bariere este, totdeauna, un moment decisiv, zise vocea guturală a chinezului.

Nu-l mai vedeam şi abia îl mai auziam. Simţeam însă că se ridicase şi se aplecase ca să vadă mai bine.

— Haide, Petrie! Acum! Dumnezeu să te binecuvânteze şi... adio!

Auzi un strigăt sălbatic, depărtat, sgomotul unei căzături grele. Sabia cea grea pornise însă. Cum reuşi să abat lovitura nu ştiu. Lama, în cursa ei fulgerătoare, tăiă o şuviţă din părul lui Smith şi-i atinse pielea, înainte de a se înfunda adânc în pământ. Strângând încă mânerul, care vibra în mâinile mele, întorsei capul şi privi uşa. In prag era Karamaneh, palidă ca un mort şi cu ochii strălucitori de nebunie. Nu privea nici pe torturat, nici pe mine, ci

numai pe Fu-Manchu. Cu o mână ţinea draperiile uşei iar în cealaltă avea un browning.

Fu-Manchu făcu o săritură şi scoase un ţipăt.

Izbucni o împuşcătură...

Pe fruntea-i galbenă apăru un punct roşu. Fu-Manchu ridică mâinile spre cer şi apoi şi le puse la cap, scoţând strigăte scurte. Oscilă înapoi, la dreapta, la stânga şi apoi căzu pe cuşcă. Se sbătea. Apoi rămase nemişcat, cu capul aplecat pe spate...

Simţeam o senzaţie stranie. Cădeam, cădeam... într'un abis fără fund.

CAP. XVII.

«UMBRA MEA ESTE DEASUPRA VOASTRA»

Două mâini mici mă ajutau să ies dn abisul de inconştienţă în care zăcusem. Scosei un suspin şi deschisei ochii. Eram aşezat într'un fotoliu mare de piele, din biroul meu... iar la picioarele mele era prosternată o siluetă stranie şi frumoasă. Prima mea privire fu pentru cea mai ducle imagine pe care mi-o oferise lumea vreodată, pentru Karamaneh.

Nu vedeam şi nu voiam s'o văd decât pe ea.

Acum înţelegeam tot. Acxeastă fată adorabilă, îngenunchiată lângă mine, nu era creatura criminală şi pervertită pe care vroiam s'o arestăm împreună cu ceilalţi servitori ai doctorului chinez. Ci era dulcea tovarăsă pe care o cunoscuserăm cu doi ani înainte, Karamaneh pe care o căutasem în Egipt şi pe care o credeam definitiv pierdută în această ţară de mistere.

Pierderea de memorie pe care i-o provocase, artificial Fu-Manchu era supusă la aceleaşi modificări ca toate stările de amnezie. Sdruncinătura provocată de lupta pe care o dăduse noaptea trecută o vindecase.

Inspectorul Weymouth [illegible]a în picioare, lângă birou. Spiritul meu se lumină repe[illegible] Fără să dau drumul mâinii lui Karamaneh mă ridicai.

— Weymouth, unde este?...

— Doreşte să te vadă doctore?

In aceeaş clipă apăru în prag doctorul Gray, un confrate şi vecin.

— Totul merge bine, Petrie Desigur am venit la timp. Am cauterizat rănile şi fără complicaţii cred că pot să te asigur că într'o săptămână sau două va fi în picioare.

Uitai totul, chiar şi de Karamaneh. Mă aruncai spre

ușă, ca și cum viața mea ar fi depins de rapiditatea mea. Pe prag mă opri și întâlni privirea inspectorului Weymouth.

— Dar ce-ați făcut cu corpul... lui?, întrebai numaidecât.

— Nu l-am mai regăsit. Pivnița în care ați fost închiși s'a prăbușit două minute după ce am ieșit din ea.

— — — — — — — — — — — —

Mă deșteptai cu dificultate. Nervii mei, surmenați de șase luni de luptă epuizantă, se destindeau. Nu mai trăiam cu frica de a mă deștepta cu pumnalul la gât.

Totul trecuse ca un vis urât. Acum, ne aflam pe bordul vasului «Helion», în drum spre Egipt, unde aveam de gând să mă stabilesc împreună cu Karamaneh, cu care aveam să mă căsătoresc peste o lună.

Eram de trei zile pe mare.

Cineva bătu ușor la ușa cabinei mele. Prin geamul rotund al cabinei intra luna și dacă exceptam freamătul continuu, inevitabil pe un vapor mare, tăcerea era complectă.

— Doctor Petrie! Doctor Petrie!

Sări pe podeaua cabinei. O frică confuză mă cuprinse subit. Mă temeam de impoderabil, de o reapariție a redutabilului chinez. Deschisei ușa. Pe puntea strălucitoare era un om îmbrăcat cu o manta cu glugă care-i acoperea numai în parte pijamaua. Era Platts, ofițerul radio-telegrafist.

— Regret enorm că v'am deranjat doctore. Dar cred că se încearcă să ni se transmită un mesagiu foarte urgent, care vă este destinat. N'am putut să-l descifrez și am gândit că e mai bine să vă trezesc. Veniți?

Marea era foarte calmă. La tribord o coloană înaltă de flăcări ilumina cerul.

— Emisiunea continuă, zise el fără să se miște, dar foarte neregulat. De fiecare dată când o prind găsesc aceleași cuvinte: Doctor Petrie, doctor Petrie... Asta-i tot.

Tăcu. Mă întorsei spre Platts.

— De unde vine mesagiul?

— Asta-i tot atât de curios. Uite!... Intre noi și Marsilia se găsește un vapor poștal și «Peninsularul Oriental», cu care ne-am încrucișat azi dimineață. In fața noastră este «Isis». Le-am chemat pe toate dar mesagiul nu vine de la ele.

In aceeaș clipă omul cu casca apucă brusc un creion și începu să scrie.

— De data asta este clar, strigă Platts.

Mă aplecai și eu peste umărul radio-telegrafistului și ceti: «Doctor Petrie, umbra mea vă acoperă pe toți».

— Aş putea să ştiu dela cine emană acest mesagiu ?..., întrebai turburat.

Platts scutură din cap.

— N'am nici un indiciu. Dar d-ta, doctore, nu şti?

Il privi în faţă. In minte îmi veni o ideie pe care o respinsei numaidecât. Asta ar fi depăşit posibilităţile omeneşti. Dacă n'aş fi văzut, cu proprii mei ochi, fruntea găurită de un glonte, dacă n'aş fi fost sigur că acest creier prodigios nu mai era, aş fi răspuns fără exitare:

— Mesagiul este al doctorului Fu-Manchu!

Reflecţiile mele fură brusc întrerupte, de un strigăt depărtat. Sări afară din cabină şi coborîi scara cât de repede putui.

Recunoscusem vocea lui Karamaneh.

Imi era imposibil să stabilesc o relaţie oarecare între mesagiul primit şi strigătul din noapte, dar instincul mă împingea. Acum eram sigur că într'adevăr umbra lui Fu-Manchu era deasupra noastră.

Karamaneh ocupa o cabină mare în partea dinapoi a punţii principale. Trebui, deaceea, să cobor de pe puntea superioară, unde se găsea cabina mea, pe puntea principală şi s'o parcurg pe aceasta din urmă în toată lungimea ea.

Tânăra fată îmi ieşi înainte, fugind. Ochii îi păreau măriţi de groază. Era livida.

— Mumia!, bolborosi ea. Mumia!

In curând ne ajunse doctorul bordului, Stacey, şi furăm înconjuraţi de mai mulţi pasageri, treziţi de ţipetele lui Karamaneh.

— Să mergem în cabina doctorului Stacey, spusei eu luând-o de braţ pe Karamaneh, ca să scăpăm de întrebări curioase.

Intrarăm în cabina medicului, care-mi era un vechiu camarad de facultate şi care ştia multe despre Karamaneh.

— Ai fost speriată, zise el încet mângâindu-i patern mâna. Povesteşte-ne ce-ai văzut!

Tânăra se întoarse spre Stacey. O roşeaţă fugitivă îi împurpură obrajii, pentru a lăsa apoi loc unei mari palori. Apucă mâna doctorului şi-i spuse cu o voce tremurătoare:

— Preveniţi-l imediat pe d. Nayland Smith. Să se ferească!

Mă ridicai brusc.

— Dar ce s'a întâmplat?

— Ceva oribil... ceva care semăna unei mumii desfăcută din bandajele ei, a intrat azi noapte în cabina mea, prin gemuleţul rotund.

— Prin gemuleţ?, repetă doctorul Stacey, neîncrezător.

— Da. Era o fiinţă foarte înaltă şi subţire. Imprejurul capului purta nişte făşii galbene. Nu i se vedeau decât ochii. Nişte ochi scânteietori. Era un om cu pielea brună, foarte înalt. Un fel de schelet care înainta spre mine cu mâini ameninţătoare.

— Un sugrumător! Un thug!, strigai eu.

— Mumia m'ar fi sugrumat dacă aş fi dormit. Se aplecase deasupra patului meu şi căuta... Eram însă în fotoliu... Totul n'a durat decât câteva secunde. Când mumia s'a aplecat asupra patului, am deschis uşa şi am sărit pe culoar. Cred că am strigat, invoiuntar. Oh, doctore Stacey, nu este o secundă de pierdut! D. Nayland Smith trebuie pus imediat în gardă. Vreun oribil servitor al doctorului Fu-Manchu este pe bordul acestui vas.

Nayland Smith, în pijama se sprijinea de masă. Mica cabină era plină de fum. Smith reflecta la atentatul comis asupra lui Karamaneh. Aş fi putut însă să jur că presimţise ceeace se întâmplase. Apoi se ridică brusc şi-mi zise:

— Petrie, tactul tău a salvat situaţia. Toţi trebuie să creadă că Karamaneh a avut un vis rău. Desigur că mă gândesc la posibilitatea prezenţei pe bord a unui servitor de-ai lui Fu-Manchu. Pot să te asigur însă că nici unul dintre hinduşii care sunt pe bord nu corespunde cu semnalmentele date de tânăra ta prietenă. După ea, am trebui să căutăm un om excepţional de înalt şi slab, pentrucă a putut intra prin babordul cabinei. In rezumat, servitorul lui Fu-Manchu se ascunde pe bordul acestei corăbii sau mai bine zis dacă nu se ascunde este deghizat. Din ceeace ştim despre Fu-Manchu şi grupul lui putem fi siguri că mesagiul radio-telegrafic a jucat un rol foarte important. După tine, Petrie, şi mine, Karamaneh este adversara cea mai periculoasă a doctorului Fu-Manchu. S'a încercat, deaceea, suprimarea ei. Şi pentru a se împiedeca intervenţia ta, căci cabina lui Karamaneh este sub a ta, s'a dat mesagiul radio-telegrafic, voluntar prost transmis. In felul acesta, sugrumătorul a parvenit să te îndepărteze de cabina ta ca să poată opera în toată liniştea.

Mirarea mea creştea. Aceste evenimente succesive care, la prima vedere, n'aveau legătură între ele se ordonau sub ochii mei şi deveneau fazele unei drame minuţios reglate.

— Consider acest incident, continuă Smith, ca un atentat postum al doctorului, un atac ale cărui rezultate ar fi putut fi dezastruoase. Fu-Manchu ar fi reuşit fiind mort, ceeace n'a izbutit fiind viu. Unul din aceşti banditi este pe

bord. Atacul dat n'a avut rezultatele scontate. Vor urma însă altele. Astă-noapte ne putem aştepta din nou.

— Şi cred că de astă-dată nu ne va mai scăpa, zisei cu furie.

Abia mă întorsei în sufragerie şi fui asaltat de întrebări. Credincios consemnului dat, aruncai totul pe seama stării nervoase a pacientei şi a visurilor stranii care o asaltau.

Cel mai îngrijorat părea un preot din Damasc, un om bătrân care ocupa o masă vecină cu a noastră. Când mă aşezai, preotul se plecă şi-mi spuse la ureche:

— Am auzit că frumoasa d-tale prietenă a fost suferindă astă-noapte. Indrăznesc să sper că această indispoziţie nu va avea urmări.

Mă întorsei spre el, cu un surâs. Stângaciu însă îl izbi şi bietul preot, care tocmai terminase un tratament lung în Anglia, după o febră tifoidă foarte gravă, îşi reţinu cu greu o exclamaţie de durere.

— Mă veţi ierta?, îi zisei.

In loc de răspuns ridică un deget de culoarea chilimbarului şi-mi surâse.

Bietul om era infectat de baccilii tifici. Mergea sprijinindu-se pe două bastoane, cu totul îndoit, şi era necesar să i se fricţioneze osul piciorului stâng după stângăcia mea, care-l făcuse să sufere.

Spre seară în locul animaţiei obişnuite care domnea pe bord notai o oarecare constrângere, puţin din aceea teamă care mă devora în timpul luptelor noastre cu Fu-Manchu, înainte de acţiune sau atac.

Presentimentele mele trebuiau să se realizeze.

Câteva minute după cină, atunci când aproape toţi pasagerii erau reuniţi, se înalţă un strigăt din partea dinapoi a punţii superioare:

— Un om în mare! Un om în mare!

Intr'o clipă eram pe punte. La început nu văzui nimic. Telegraful maşinei sună câteva lovituri precipitate. Elicele stopară. Apoi, la o nouă comandă, începură să bată din nou valurile cu violenţă. Imi dădui seama că mergeam înapoi. Deodată, pe marginea liniei de spumă pe care o lăsa vaporul în urma lui văzui mânecile unei haine albe şi o pălărie moale, balansată de valuri. Mânecile păreau să se agite, desordonate, descriind mişcări disperate în aer. Apoi alunecară în apă şi dispărură. Rămase numai pălăria.

O haină albă, o pălărie cenuşie! Era Nayland Smith!

In primul moment vrui să săr peste bord. Omul era însă la vreo jumătate de milă înapoia noastră.

Vaporul îşi modifică drumul, descriind o curbă imensă. Când ajunserăm însă la locul accidentului nu mai era nici o urmă de-a lui Smith. Numai pălăria continua să plutească pe valuri.

CAP. XVIII.

MUMIA

Niciunul dintre noi nu vru să cineze în seara aceea. Karamaneh îmi strânse mâna, fără un cuvânt, şi cu ochii plini de lacrimi se retrase în cabina ei. Trântit pe patul meu priveam fix înainte, fără să văd. Bătrânul preot, vecinul meu, îşi vârîse de mai multe ori capul în odaie. Părea să se fi curbat şi mai mult pe bastoanele lui. Nu îndrăznise să scoată nici o vorbă, simţind violenta mea disperare.

Când îmi fu din nou posibil să gândesc mă găsi în faţa unei probleme mari. Trebuia să-l înştiinţez pe comandantul vasului? Sau puteam spera să pun mâna singur pe emisarul lui Fu-Manchu? Că moartea lui Smith se datora unui accident nu o putui crede nici o clipă. Era imposibil să n'o lege de atentatul comis asupra lui Karamaneh. In durerea mea hotărîi să cer sfat doctorului Stacey. Mă ridicai şi mă dusei pe punte. Pasagerii care-i întâlni în drumul meu mă primiră cu priviri emoţionate. Dimpotrivă însă, atitudinea lui Stacey mă surprinse şi mă îndureră.

— Aş paria pe tot ceeace am că nu este opera inamicului vostru, îmi zise el.

Refuză să-mi expună motivele acestei deducţii. Apoi cia sfătui să veghez şi să aştept înainte de a face vreo comunicare comandantului vaporului.

Mă înapoiai în cabina mea şi rămăsei acolo, cufundat într'un fotoliu, toată seara şi o parte din noapte.

Incetul cu încetul, odată cu noaptea, puntea se deşertă. Imi pierdusem noţiunea timpului. Cred că eram pe punctul să cedez somnului, în fotoliu, când un om se ridică şi privi prin geamul cabinei, pe care nu-l închisesem.

In noapte nu-i distingeam trăsăturile dar silueta lui nu-mi păru cunoscută. Capul mic, îi era înconjurat de panglicuţe. Umerii laţi îi dădeau o stranie impresie de ireal. Pe scurt, umbra cea mare care o distingeam la gemuleţ se asemăna cu o mumie.

In primul moment, rămăsei buimăcit. Apoi, ieşind din

apatia în care căzusem mă ridicai repede şi mă dusei la uşă, pe care o deschisei. Privi pe punte. Era deşartă.

Rămăsei câteva clipe la uşă şi mă întrebai dacă, într'adevăr, văzusem inamicul meu sau dacă imaginaţia mea nu-mi jucase o festă. Abia mai târziu ştiui adevărul. Incuiând cabina, mă trântii pe pat şi adormi, curând într'un somn greu.

Deşteptarea mea fu din cele mai penibile. Imi era imposibil să cred că nu-l voiu întâlni pe Smith pe punte. Trebui să mă duc la cabina lui ca să mă conving. Nenorocirea care mă lovise îmi părea încă o ficţiune. un vis rău din care trebuia să mă deştept. De fapt nu-mi amintesc nimic de ziua care se scurse şi nici de a doua zi. Un singur fapt îmi rămăsese însă întipărit în minte: atitudinea doctorului Stacey, care părea că mă evită cu grijă.

Pachebotul ar fi trebuit să ajungă la Port Said, la orele opt seara. Dar accidentul tragic ne întârziase. Aflai că, după toate probabilităţile, vom ajunge pe la miezul nopţii şi că debarcarea nu va avea loc decât a doua zi. Karamaneh care, toată ziua, îşi căutase din ochi ţara-i natală, hotărîse să rămână în observare până la sosire, când fusese afişată o comunicare care ne informa că vaporul nu va ajunge în port înainte de ora două dimineaţa. Cei mai entuziaşti se resemnară atunci să întârzie ora primului salut adresat pământului Faraonilor.

Din partea mea trebuie să mărturisesc că-mi pierdusem tot interesul şi că n'aşteptam cu nici o bucurie această sosire. Primisem lovitura cea mai dureroasă din viaţa mea.

Luminile coastei egiptene se ghiceau în depărtare când ultimul grup de pasageri se retrase. Mă întorsei în cabina mea, cu inima grea, mă desbrăcai maşinal şi mă culcai.

Noaptea era foarte călduroasă şi mă felicitai că gemuleţul cabinei mele nu era închis. Vaporul era cufundat într'o tăcere deplină.

Deodată, strania siluetă pe care o mai văzusem odată se încadră în gemuleţul deschis.

Nu mă mişcai şi mă făcui că dorm. Necunoscutul probabil mă vedea destul de distinct. Poate timp de 30 de secunde mă studiă. La rândul meu, cu pleoapele pe jumătate deschise, îl observai, respirând regulat. Apoi, cu mai puţin sgomot decât ar fi făcut o pisică. se depărtă pe punte. Cu precauţiune mă dădui jos din pat şi mă apropiai, la rândul meu. de gemuleţ. Omul era în plină lumină. Se culcase subt una din bărcile suspendate ale vaporului. Aşa cum mi-l descrisese Karamaneh. omul era foarte subţire. Pe cap purta un fel de turban care nu lăsa să i se vadă decât ochii. Picioarele-i goale erau de un brun închis.

Revolverul meu era în valiză și, în întuneric, nu mă puteam gândi să-l iau fără să fac sgomot. Neștiind ce să fac rămăsei nemișcat, observând pe necunoscut. Il văzui fixând o scară de frânghie pe care o aruncă apoi peste bord și se pregăti să coboare. Aruncă o privire rapidă în jurul lui. In clipa aceea îi înțelesei misiunea.

De pe buze îmi țâșni un strigăt. Mă precipitai spre ușă, o deschisei cu violență și alergai spre el. N'aveam nici un plan precis. Eram neînarmat și asasinul ar fi putut să-și pună scopul în aplicare fără dificultate, dacă nu s'ar fi produs o altă intervenție...

In momentul în care individul, al cărui cap era acum la nivelul punții, mă zări, se opri brusc. In aceeaș clipă izbucni un foc de revolver. Cu un strigăt surd, omul căzu, se agăță cu degetele-i galbene de tabla de fier a punții și cu o rapiditate și o viteză de necrezut, suspendat de mâini, făcu vreo douăzeci de metri și apoi cu un salt, fu din nou în picioare.

Izbucni o a doua detunătură și o voce — distinctă — se făcu auzită.

— Pune mâna pe el, Petrie!

Stupefiat, rămăsesem uluit, când din barcă ieși o formă: un om, îmbrăcat numai cu un pantalon și o cămașă. Se aruncă în urmărirea asasinului, care dispăruse după colț. Pe deasupra umărului îmi strigă:

— La cabina preotului! Nimeni să nu intre acolo!

Imi prinsei capul între mâini. Credeam că înebunesc

Omul care urmărea mumia era Nayland Smith.

In cabina preotului, Nayland Smith, muiat de sudoare, mânuia niște obiecte stranii de cauciuc care erau răspândite pe pământ. Patul era gol!

— Perne pneumatice, zise el. Si iată perne de aer ca să întindă obrajii. L'am recunoscut după mâini, Petrie. Purta mâneci foarte lungi dar — cu toate acestea — nu putea să-și ascundă în întregime încheieturile lui osoase. Ca să-l supraveghez fără să fiu văzut era imposibil. De aici șiretenia mea de a arunca peste bord un manechin, calculat să plutească cel mult 10 minute. Din această barcă, de pe punte, puteam să văd în cabina lui, dar nu puteam să-mi părăsesc postul meu de observație decât noaptea.

— Dar dece n'ai avut încredere în mine?

— Era imposibil. Trebuie să admiți, dragul meu Petrie, că știi să simulezi foarte prost. Cunoscând prezența mea pe bord bucuria ta, cu toate eforturile care le-ai fi făcut s'o maschezi, n'ar fi înșelat pe nimeni. Deaceea m'am servit de Stacey, pe trăsăturile căruia se citește mai puțin ușor decât pe ale tale. Trebuia să prind pe omul nostru din prima

noapte. Primul vicleşug eşuase — radio-telegrama care să te îndepărteze — şi el mai ştia că lovitura prin gemuleţ era imposibilă de făcut în plină mare. Riscă, deaceea, totul. Işi aruncă deghizamentul şi veni să dea târcoale în jurul cabinei tale. Iţi aduci aminte? Nu dormeai. Eu nu mă mişcai. Il lăsai să reintre în cabina lui. Vroiam să-l prind asupra faptului.

— Aveai vreo bănuială cine...?

— Cine este? Niciuna. Acum nu ştiu măcar unde este. Cred că este una din creaturile lui Fu-Manchu, special aleasă pentru acest rol frumos. Un om cultivat, de origină thugă. L'am împuşcat în umăr, dar a dispărut. Am scotocit tot vaporul fără rezultat. E posibil să se fi aruncat în apă, ca să ajungă înnot la ţărm...

Ne urcarăm pe punte. Smith îmi luă braţul şi ne îndreptarăm spre balustradă. Deasupra capetelor noastre era splendoarea nopţii egiptene.

— Aş da mult să cunosc adevărata identitate a preotului din Damasc, murmură Smith.

Se opri brusc şi mă strânse violent de braţ. Intr'un sgomot de lanţuri, ancora alunecă în apă. Dar, dominând tumultul, răsună un ţipăt puternic, neuman, care mă îngheţă.

— Nu o vom ştie niciodată, Petrie. Dumnezeu să-l ierte.

L'ai auzit? Nenorocitul era ascuns în gaura ancorelor!

O mână mică mi-o luă pe a mea. Mă întorsei. Lângă mine era Karamaneh. Ii cuprinsei umerii cu braţul şi o strânsei puternic. Trebuie să mărturisesc că tot restul fu uitat.

Nayland ne privi o clipă. Apoi, cu unul din rarele lui surâsuri, se întoarse şi plecă înapoi.

— La urma urmelor, poate ai dreptate. Petrie!, zise el.

Nu-mi mărturisi însă şi credinţa lui că geniul rău al lui Fu-Manchu supravieţuise acestor aventuri.

SFARŞIT

Biblioteca personală TOP PETRUS

DE ACELAS AUTOR :

DIABOLICUL FU – MANCHU
MASCA LUI FU – MANCHU
LOGODNICA LUI FU – MANCHU
FIICA LUI FU – MANCHU
ULTIMA LOVITURA A LUI FU – MANCHU
PRABUSIREA LUI FU - MANCHU